

VOX POP ROCK

Revistă dependentă de toți fanii

Anul IV, nr. 4-5/1996, 52 pag., 2500 lei

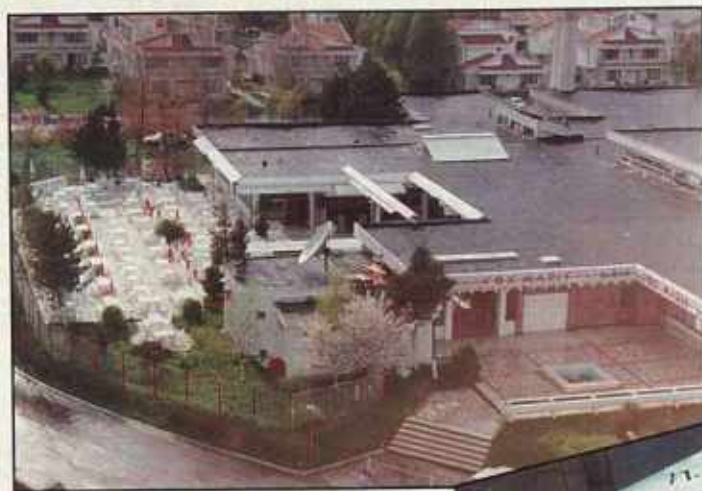

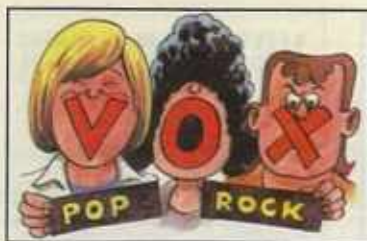
Coca-Cola

A photograph of Sting in a blue sequined shirt, standing in front of a building with a purple sky. The photo is framed like a film strip. In the foreground, the back of a person's head with dark hair is visible, looking towards Sting.

STING
ÎN ROMÂNIA

O invitație permanentă!

Recomandări:

17 Actual din rockul nostru

32 Cine sînt ei?

43 Fool's Garden

50 Tori Amos

La alegere:

49 Deep Purple

34 Pink Floyd

44 Toto Cutugno

25 Wet Wet Wet

Luminița Anghel - 7

Sting
-26
27
29

Iron Maiden - 14-15

Doru Stănculescu -19

Class - 43

PUNK HISTORY
37-38-39

Editor: Third Multimedia Consultants

VOX POP ROCK

Adresa redacției: str. Știrbei Vodă 162, bl. 22A, sc. A, ap. 20, sector 1 București, cod 71104

Telefon/fax: 637.35.45.

de luni pînă vineri între 10,00 — 16,00

Pentru corespondență: C. P. 307, O. P. 22, sector 1, București cod 71100

Director Andrei Partoș

Secretar general de redacție Corneliu Medvedov

Colectiv redacțional: Ana Călin, Gabi Gomboș, Manuela Boatcă, M. V. Pop, Adriana Neacșu, Raluca Brașoveanu, Nae Constantin (foto)

Număr de cont: 40730781 Banca Agricolă S.A. — S.M.B.

Număr de catalog RODIPET — 3104

Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A. — P.O. BOX 33-57 fax 0040-1-31229432 sau 312.94.33.

Telex: 11995 — Piața Presei Libere nr. 1, București, România

■ Concepție grafică și machetare Corneliu Medvedov

Tehnoredactare computerizată: MORETTI & GALL S.R.L.

Tipărit la: INFOPRESS S.A. ODORHEIU SECUIESC

N-a fost rău !

Zău așa. Am primit reacții plăcute din partea unora și chiar încurajări. De unde am dedus că acest format ne-a dus și-n case în care nu călcase. Luna aprilie nu mi-e dragă, motiv pentru care am sărit-o. Tirajul s-a vîndut aproape tot. Poate așa trebuie să procedăm. Să așteptăm pînă dispar toate exemplarele de pe tarabe! Foarte puțini au înțeles că soluția abonamentului nu este neapărat una financiară, cît una morală. E drept, cei care ne-au scris au avut vorbe de suflet pentru mini-echipa noastră, dar pînă la cei 1000 de cotizații mai avem de așteptat. Acum am decis să mergem pînă la momentul „fatal”. Mai exact, dacă vom fi nevoiți să mai lipsim peste 40 de zile atunci ne oprim. Singura excepție poate fi o vacanță de vară (prin august-septembrie).

A fost o lună plină de lansări, cu o serie de concerte interesante, cu o viață intensă a cluburilor bucureștene. Din păcate corespondențele din țară au scăzut numeric, ori în alte orașe nu se întîmplă nimic. Oricum nu e bine. Au apărut conflicte între solistele noastre din prima ligă, ceea ce mă face să fiu sceptic privind o eventuală asociere profesională a artiștilor pop-rock. Mulți soliști și unele grupuri s-au lăsat atrași în „meciurile” electorale, pentru că banii nu-i dau afară din casă. Șușele n-au dispărut și nici acele afișe oribile (estetic) cu zeci de nume. Tot din cauza lipsei unui statut real pentru vedeta pop-rock. Avem „Lege a dreptului de autor” și toți așteaptă să vadă cum se va aplica. Se aud voci care susțin o revenire la formule trecute, cînd muzica românească era obligatorie la radio și TV. Tarabiștii își lichidează stocurile, cei inspirați cumpără casete și CD-uri la prețurile zilei, pentru că după 1 iulie nu se știe ce va fi. Nici la capitolul concerte mari nu-i mai roz. Cum crește prețul biletului, cum oftăm toți. Sigur, ar fi plăcut să rămînem la 2500 lei biletul pînă-n anul 2000, dar atunci să nu cerem calitate, valoare, sunet, lumini, organizare, condiții civilizate. Eu cred că-i umilitor să mergi la un cocert făcînd practic blatul. Publicul discotecilor are o atitudine diferită. Mult mai aproape de realitate. Nu uitați că un bilet de 10-15 dolari oriunde în lume este o raritate. Asta în cazul în care ne gîndim serios la SHOWBIZ și nu la făcături.

Să-l vedem pe Sting, să vă vad pe voi în sală și mai vorbim în numărul următor (care ar fi bine să lasă pe la începutul lunii iunie ca să-i pot spune numărul șase).

Și încă ceva. Dacă nu găsiți referiri la unele evenimente în paginile ce urmează, să știți că am o explicație simplă: sîntem extrem de puțini. În plus, organizatorii sau producătorii n-au ajuns încă la concluzia că și o revistă serioasă le poate fi utilă.

Să nu fiți supărați pe noi că n-avem postere, dar avem atîtea să vă povestim...

■ Andrei Partoș

La pas prin cluburile bucureștene

Paul Ciuci

În martie, la **Club A**, am putut vedea un concert **Holograf**, cu un public satisfăcător, din punct de vedere numeric, însă destul de puțin entuziast, ceea ce m-a pus pe gânduri. Băieții au cântat mai multe dintre piesele lor vechi, („Te voi iubi”, „În zori de zi”, „Oriunde te vei afla”) de care m-aș fi bucurat la maximum, dacă n-ar fi fost atât de

schimbate, dacă n-ar fi fost atât de „coborâte” și domolite, cel puțin din punct de vedere vocal. S-a cântat destul de multșor și din ultimul album, prilej cu care am putut sesiza că în maniera interpretativă (na, că sînt din ce în ce mai scrobîtă!) a lui Dan Bittman și-au făcut loc niscalva nuanțe... autohtone, să zicem. Cîntarea s-a încheiat cu o serie de piese străine și cu de-acum clasicul „Banii vorbesc”, la care publicul a cooperat mulțumitor. ● Serile de folk din **Hard'n'Heavy Café** au demarat cu concertul lui Mircea Bodolan, primit cu căldură de un public destul de numeros. Mircea a cântat piese de pe „Rănitul dintre linii”, aseasonîndu-și programul cu cîntece de-ale lui Horia Stoicanu, Doru Stănculescu, Mircea Banicua și Dan Andrei Aldea. Vali Sterian, venit la concert, a cedat insistențelor publicului și a urcat pe scenă pentru a cînta noua sa piesă, „Rugă”, pe versurile lui Corneliu Coposu. ● La concertul

Compact din Club A, lumea a cîntat mai tot timpul, la unison cu proaspăt reuniții Paul Ciuci, Teo Peter, Leiuț Vasilescu, Vladi Cnejevici și Emil Laghia. E greu să stai cuminte pe scăunel cînd auzi „Fata din vis”, „Ploaia”, „Toamnă în sufletul meu”, sau „Mîine în zori”, toate cîntate cu mare chef de trupă. La 12 noaptea (treceam în ziua de 29 martie) i s-a urât și cîntat de bine lui **Dan Bittman**, care a și fost invitat pe scenă, pentru un „Cîntec pentru prieten”. Un concert foarte reușit. ● Într-o joi au cîntat în cadrul serii de blues de la **Hard'n'Heavy**, cei de la **Solaris**... slabi și confuzi. Mă-ntreb ce intenții are această trupă, căci despre blues nici nu poate fi vorba. ● **Vali Sterian** a cîntat, discutat, polemizat cu publicul din

Romeo Dediu

Club A, în spectacolul de pe 22 martie. Formula îmbogățită a **Companiei de Sunet**, (noile achiziții fiind Mircea Bodolan și Sorin Minghiaț) ca și muzicuța lui A.G. Weinberger, aflat pe post de invitat surpriză, au contribuit decisiv la reușita deplină a serii. ● Tot pe 22 martie, clubul din Gabroveni a organizat un super concert rock, în scopul stringerii de fonduri pentru copiii bolnavi de SIDA. Mărturisesc că am fost sincer impresionată de promptitudinea cu care artiștii au răspuns invitației de a cînta într-un astfel de spectacol. Au fost prezente trupele **Voltaț '88**, **Timpuri Noi** și **Holograf**, ultimii, în formulă incompletă. Bomba serii a fost **Nuțu Olteanu** care, alături de Dan, Mugurel (Holograf) și

(Continuare în pag. 5)

1942-1975

Remember CORNELIU CHIRIAC

De ce acest nume și nu altul? Dacă vă voi spune că de 20 de ani mă gândesc, visez, la o revistă muzicală de acest gen, probabil n-o să vă pară relevant. O emisiune pe care o ascultam atunci, ca și mulți alții din generația mea, ne ofereea senzația unui contact permanent cu istoria rockului. Aveam satisfacția că cineva se preocupă de informarea noastră. L-am cunoscut pe CORNELIU CHIRIAC, asemenea altor adolescenți. I-am ales ca model de prezentator, de comentator al fenomenului muzical. Prindeam câte o revistă-două, făceam schimburi între noi, ascultam toate posturile de radio care difuzau muzică și știram cam la fel cum se întâmpla pînă la 22 decembrie. Emisiunile „Metronom-magazin” din perioada 1967-1975 realizate de Corneliu Chiriac împreună cu George Limbășanu și Ovidiu Dumitru (o perioadă) reprezentau locul de întâlnire (prin intermediul undelor) a tuturor iubitorilor de MUZICĂ! În amintirea acestei stări, de a fi împreună, am propus culegătorilor din Filiala Societate a artiștilor fiber profesioniști din domeniile rock, pop, folk și a disc-jockeyilor alegerea acestui nume cu valoare de simbol, atât pentru Societate cât și pentru prima publicație muzicală pe care ne-o doream cu toții, adolescenți de azi și de ieri. Echipa, mică deocamdată, entuziastă, speră ca în timp să întrunească sufragiile cititorilor depășind dificultățile inerente începutului. Vom primi sugestii, ajutoare concrete cu mare bucurie. Vom publica și observații critice la adresa conținutului publicației „METRONOM”. Toate problemele legate de muzică, de oamenii ei, de suporteri ei ne interesează. Va fi o revistă de informare și formare, de îmbogățire a culturii generale, de aprofundare a fenomenului social indisolubil legat de cel muzical. Educația estetică, formarea tehnică a avizatorilor, dar și a consumatorilor ocazionali ne preocupă în egală măsură. Credem în importanța unei colaborări deschise cu toți colegii din țară, dacă se poate și de peste hotare. Multe aspecte se vor contura pe parcurs. „stagiatura” noastră poate dura și ne propunem să pășim printre SPECIALIȘTI abia atunci cînd vom acumula suficient pentru o notă mare. Cine ne-o va da (sau nu)? CITTORIUL, căruiu îi mulțumim pentru curajul de a-și fi achiziționat acest prim număr!

(Revista „Metronom”, 1990)

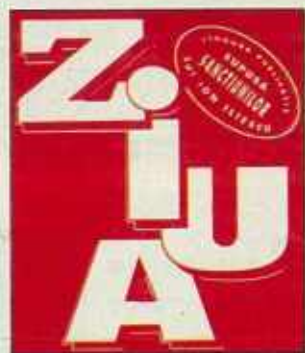
■ Andrei Partoș

Ha stingher ra ki ri

E clar că schimbările de formă și echipaj au dus la o brambureală fără limite a clienților noștri de la V.P.R. De la pagina 3, unde „bluesul” a pierdut doar o literă, pînă la pagina 5 unde s-a stabilit recordul național în materie, cu 23 de greșeli! Ne-am interesat de unde s-au tras aștepta abateri și am aflat că s-a lucrat toată noaptea, pînă la 5 dimineața, că secretarul general de redacție n-a fost în tipografie, (de unde și dungile aia suplimentare pe margine și altele), că același domn avea deja alt loc de muncă și interesul lui a scăzut brusc, că la cules s-a lucrat cu ochii închiși, iar tehnoredactarea a stat două zile pentru că n-a fost curent! La aștepta belele, nu putem să nu fim indulgenți și iertători. Probabil că și la acest număr vom avea rețineri în aplicarea pedepsei supreme, pentru că toți cei care lucrează la față și literele revistei sînt debutanți (la VPR). Și apoi mai e nevoie și de o schimbare de concepție.

■ Ikebana Ionescu
de la SEPUKU SRL

VOX POP ROCK în

Nu știm cînd ieșim,
Nu știm cîte pagini vom avea,
Nu știm dacă ne găsiți,
Nu știm, dacă ne-ați găsit, că ne cumpărați,
Dar știm că zilnic (de 6 ori pe săptămîna)
Ne puteți citi în cotidianul ZIUA!
Avantajele voastre? Nu ratați nici o știre caldă, nici o lansare sau cîntare în club, aflați ce filme mai rulează în oraș, cursul dolarului, cum merge sportul, programele televiziunilor și ale unor radiouri (printre care și 2M Plus) și multe altele utile pentru părinții voștri.
Singurul cotidian cu rubrică muzicală **PERMANENTĂ!**

Radio Televiziunea Etalon (Rîmnicu Vilcea) ne susține moralul

„Vă felicităm pentru noua față a revistei pe care cu încapăținare pozitivă o realizați. Acum arată „british”. E bine, e foarte bine (vorba cîntecului). Nu numai aspectul, dar și conținutul pare mai colorat, mai dinamic, mai aproape de gustul cititorilor”.

■ Teodor Brucăr
Director Radio Etalon

Încurajări de la DIFUZORI !!!

Mai rar se întîmplă ca o firmă de difuzare să trimită un fax atât de stimulat. De la **TIM PRESS** a sosit această „minune”, pe care am dori-o imitată și de alții.

„Vă felicităm pentru noua formă și în special conținutul revistei dumneavoastră și vă anunțăm că dorim reluarea colaborării și sperăm să difuzăm un număr mai mare de exemplare”.

Agentia de difuzare
■ Maghețu Ionel

● Am mai scris despre grupul Cripple Creek Band, care cântă country, deși sediul este în Germania. Având doi componenți născuți la Mediaș, este normal să ne preocupe evoluția trupei. ● În acest an, C.C.B. a apărut la emisiunea „Country Roads” a

V.P.R. la Nashville !

televiziunii elvețiene. ● Cine a avut noroc, i-a văzut pe cei cinci pe canalul 3 SAT. Urmează alte apariții pe diverse canale TV. ● În februarie, trupa a zburat la Nashville, capitala muzicii country, fiind însoțită de 84 de fani. Televiziunea bavareză a realizat un reportaj inedit. ● C.C.B. este prima formație din Germania care urcă pe scena de la Grand Ole Opry (9 februarie). ● A apărut un nou album intitulat „Heartland”. ● Prietenii noștri, Puiu Pintilescu și Mircea Hodîrnău, de la Radio Mediaș 725, au avut amabilitatea de a le oferi câteva exemplare ale revistei celor din Cripple Creek Band, iar aceștia le-au luat cu ei peste Ocean. Și astfel, V.P.R. a ajuns la Nashville! Mulțumim!

Melodii de pe albumul C.C.B. pot fi ascultate pe 92,7 Mhz, adică la radio 2M Plus (la București).

Avem o singură soluție:

ABONAMENTUL !

Din păcate numărul celor care ne-au înțeles mesajul n-a ajuns la cifra salvatoare. Mai facem o încercare, dar de astă dată numai pentru două apariții: iunie și iulie. Asta înseamnă 5.000 pentru cine întreabă și 4.000 (plus taxa poștală de 600 lei) pentru cine se abonează! Surprizele pe care le veți găsi în piic vor fi diverse: postere, autocolante, casete sau CD-uri. Ele ne parvin de la Romagăr, Metropol, Tempo Music, Electrecord. Deocamdată aceștia sînt cei care ne ajută la acest capitol. Termenul pentru expedierea sumei este de 10 iunie. Folosiți numai adresa: **str. Știrbei Vodă nr. 162, bl. 22A, ap. 20, sector 1 București, cod 77104**. La destinatar treceți numele **Adriana Neacșu**. Cei care se abonează prin RODIPET pot beneficia de cadourile noastre numai în cazul în care ne expediază o copie după chitanța de la Oficiul poștal.

IMPORTANT. Pe mandatul poștal vă rugăm să scrieți cu litere de tipar și să treceți și codul localității. Cei care au deja abonamentul plătit pentru trei apariții sînt rugați să trimită numai 2.000 lei (plus taxa poștală de 300 lei).

EXTREM DE IMPORTANT. Dacă fiecare dintre voi ar aduce cu sine alți cinci abonați, atunci ne-am putea gândi la aparițiile din august și septembrie, precum și la **SUPLIMENTUL ESTIVAL** pe care intenționăm să-l realizăm **NUMAI DACĂ AVEM PENTRU CINE!**

Vă strică un ban de buzunar?

Reluăm un mai vechi anunț de-al nostru, pentru că situația o cere. **Angajăm colaboratori** (cu contract) pentru reportaje, sondaje, cronici de disc, muncă de teren. NU pentru traduceri. Este necesar ca aspiranții să iubească muzica în general, pe cea pop-rock în special, iar pe cea românească în mod excepțional. E bine să dețină o mașină de scris sau măcar un reportofon și să știe bine regulile gramaticale.

Solicităm un Curriculum Vitae, o fotografie și câteva articole de probă despre un concert, o emisiune muzicală sau un disc.

Articolele publicate se vor plăti chiar și-n perioadă de probă.

Vă așteptăm și pentru **corectură**, care necesită o activitate de 5-6 zile pe lună.

■ Redacția

Vasile Șeicaru

Folkiști români peste hotare

După aproape o lună în SUA, **Vasile Șeicaru** și **Victor Socaciu**, alături de **Mircea Baniciu**, **Poesis** și **Ecoul** pleacă în Suedia pentru un turneu și o serie de concerte în cadrul unor manifestări country-folk (cu participare internațională). Pentru numărul viitor sperăm să avem parte de povestirile mestrellilor călători.

Radio Sky vă promovează

„Formațiile rock din țară care doresc a fi promovate la Radio Sky în cadrul emisiunii **Underground show** sînt rugate să trimită înregistrările audio și un scurt istoric al grupului pe adresa:

str. Hortensiei 8, bl. F, ap. 79, Constanța cod 8700 (pentru Radu Răzvan). Alte informații se pot obține la telefon 041/65.55.88.

La pas prin...

Berinde, Minculescu

Sorin „Pupe” Tănase, a oferit celor prezenți un show cu adevărat electrizant. ● Protagonistul celei de-a doua seri folk de la H'n'H a fost **Ilie Stoian**, proaspăt reintors în viața muzicală. O cîntare onestă, curată, fără „virturi”, cu un public relativ rece. ● **Roata** a concertat pentru prima oară cu noul basist, Virgil Oprina, la Clubul A. Mă întreb de ce care s-o fi încăpăținat Sorin Chifriuc să ne hrănească numai cu blues, cînd mulți dintre noi ne-am dori să auzim din nou „Ei, și”, „Probanțur Amittiae”, „Mi și la și re și pa” sau poate chiar și piese de pe vremea Sfinxului? ● Seară de joi, seară de blues, seară de **Weinberger Blues Machine** la H'n'H. Ca de obicei, la înălțime! Pe cînd albumul, domnilor? ● Inițial m-am speriat la **Sarmalele Reci** în Club A, altă de puțină lume era. Însă situația s-a ameliorat miraculos după 11 noaptea, așa că Sarmalele au ajuns să cînte pînă la ora două în clubul devenit neîncăpător. Am auzit integral cele două albume ale trupei, adică „Țara te vrea prost”, deja lansat, și „Aurolacul”, în curs de... cică prin iunie. ● **Z.O.B.** și **Vank** au zgîlțit serios așezămîntul de pe Gabroveni, arhiplin. Încă o seară ca asta și rămîn fără obiectul muncii! ● La Club A l-am putut asculta pe **Nicu Alifantis**, care a prezentat, alături de „**Mercenarii veseli**” (Sorin Voinea, Relu Bițulescu, Virgil Popescu, Denis Iliescu) o selecție de piese de pe „Voiaj” și „Nichita-Îngerul blond”. Din nefericire, primul pas al lui Nicu Alifantis în cluburi a fost făcut cam stingaci, dacă stau să mă gîndesc la lipsa de reacție a publicului. ● În cea de-a treia seară de folk de la H'n'H au evoluat doi laureați ai festivalului „Om bun”, **Mihaela Gheorghe** și **Cristi Dumitrașcu**, alături de grupul **Contrapunct** (re-botezați, din cauză c-au întîrziat, cu numele de **Contratimp**). A fost o seară lungă (s-a cîntat pînă la unu noaptea) și tare frumoasă! ● La concertul promoțional pentru „Unplugged Romania” au urcat pe scena de la H'n'H doar trei trupe: **Voltaj**, **Aquila** și **Adi Manolovici Group**. Spectacolul a fost cam blîb, din cauza nenumăratelor schimbări de scule și cabluri, necesare cîntării plugged și unplugged. M-au impresionat plăcut vocile lui **Tavi Colen** (Voltaj) și **Leo Gherasim** (Aquila), primul avînd un timbru curat, soft, iar cel de-al doilea, dimpotrivă, o voce grea, apăsătoare, dar foarte expresivă. ● **Adrian Berinde** a susținut un show de excepție la Club A, alături de trupa 4 given, care îl cuprinde pe deja foarte cunoscutul chitarist de la Nightlosers, **Jimi El Lako**. Adrian Berinde a prezentat piese de pe primul și al doilea album al său, („Negru de fum”) proaspăt lansat. O voce generoasă, piese bine construite, versuri romantice... și cârmari care le știau și le cîntau, ceea ce nu-l puțin lucrul. ● La H'n'H, în seara folk de pe 21 aprilie a fost o adevărată petrecere.

(Continuarea în pag. 13)

Striptease la Club A

Nr. 005/nume: **Turcanu**/prenume: **Mariana** /virsta: **26** / semne particulare: **n-are**

1. Ai antecedente penale?
Nu. (dar ai furat vreodata ceva?) **Da**, dar a fost o infracțiune în grup! Când cântam cu Secret s-a ntimplat... I-am furat noi producătorului nostru de pe-atunci un DAT, care de-atunci s-a chemat „LUAT”!

2. Da' antecedente maritale ai?
NU.

3. Ce porecle ai?
N-am. Dar câteodată prietena mea, Anca Lupeș, îmi zice „soarele meu”!

4. Moravurile ți le schimbi o dată cu culoarea părului (ca-n poze)?
Da' de unde! Rămân pe loc!

5. Cu ce bărbat din muzica românească ai face un copil și ce crezi că-ai ieși?
Aoleu! Oprește-l, oprește-l! (...și după un timp de gândire, de reflecție, destinată

luării unei decizii afit de serioase...) **Cu Leluș Vasilescu** (și cum ar ieși?) **Păi, cum sa lasă? O combinație mai a dracului decit o moldoveancă cu un „țigan” ai văzut?**

6. Ai capul în nori sau n-ai picioarele pe pământ?
Da. Ș-una ș-alta.

7. Vreau să-mi spui tot ce ai acum în geantă!
Pix, parfum, agendă, diverse cosmetice, ac cu ață neagră, tamponi, șervețele, ciame, pașaport, buletin, ace de siguranță, piepten, oglindă, diverse hirtuțe, gumițe, bombonele și doua portofele: unul pentru lei și unul pentru valută!

8. Am auzit că ești expertă în glume și farsel la povestește-mi una dintre eile!
Păi, ultima i-am făcut-o lui Teo Peter, de ziua lui. I-am făcut un tort,

În boxa

Mariana Turcanu

care arăta, ce-i drept, a tort... cu ciocolată și frișcă pe deasupra, dar era din mămăliga! S-a lăsat cu știns de lumini, cu aprins de luminări și când s-a tăiat tortu'... Il s-a tăiat mămăliga!

9. În Japonia te-ai riscat să măninci cu bețișoare?
Da! (și cite toalete ți-ai nenorocit?) **Timp de o lună, pe toate! Tot ce mîncasem se putea vedea pe mine, n-aveam nimic de ascuns!**

10. Cine ziceai tu că-ai mai trebui să stea la coadă cu tine, la făcut pantofii lui Coverdale?
Păi, cred că Bittman, Minculescu, Guriță... (da' de ce?) Fiindcă e un idol al soliștilor vocalii (aprope de Bittman, vrea să afle de la fete cum îi stă cu cioc. O părerel!) **Cred că trebuie să se radă... eventual cu tot cu păr!**

11. Dacă-ai putea, ce ți-ai dori să schimbi la tine?
Nasul... și dinții!

12. Pe care din oamenii de muzică l-ai alege președinte și de ce?
Pe... Teo Peter. Mi se pare că e omul potrivit la locul potrivit. Știe ce să facă și cum să facă. E un tip foarte calm, când vrea, și e foarte calculat.

13. Ce mai e nou, în zona ta muzicală?

Liniște. Cred că e generală, în zonă!

14. Aicătulește un posibil anunț pentru matrimoniale!
Tînără, superbă, picioare lungi, deosebit de pretențioasă, caută bărbatul ideal: necăsătorit, tînăr, înalt, blond/brunet, cu foarte mulți bani și cu vilă pe malul unei mări sau a unui ocean, dacă se poate!

15. Un banc!
Îți spun unul extras din folclorul lui Leluș Vasilescu: Lupul alerga de vreo cinci ani după iepuraș, să-l prindă. Lupta pe viață și pe moarte, nu mai suporta, totul devenise un coșmar pentru el! Și, în sfîrșit, pune laba pe iepure și-l spune: „Gata, băiatule, pin-aiți ți-a fost, în oala cu tine!” Și pregătește focu', pune un ceain, se pregătea să-l taie pe iepure, când acesta îl zise: „Uite, îndeplinește-mi și mie ultima dorință! Lasă-mă să dansez dansul mortuar al iepurașilor!” „Bine, mă, hai, dansează!” Zis și făcut: iepurele, țup după un copac, țup după altu', pînă cînd dispăre! La care lupul stă, se gîndește vreo cinci minute și spune: „Ah, așa coregrafie de porc n-am văzut în viața mea!”

anchetator foarte bine dispus,
■ Ana Calin

În boxa

A.G. Weinberger

1. Ai antecedente penale?
N-am fost informat! (da' ai comis vreo ilegalitate?) **Toți comitem!** (zi una!) **Eram în clasa a IX-a și mi-am cumpărat niște pantofi de la un magazin din Oradea. Eram foarte bucuros că mi l-am găsit, fiindcă era simbătă și trebuia să mă duc la un chef... 99 de lei m-au costat. Dar acolo, pantofii fiind clai peste gramadă, nu mi-am dat seama că-am luat o pereche de pantofi aiurea, cu stingul mai mic. Cînd i-am probat, n-am observat, l-am luat, i-am purtat simbătă seara la chef, am făcut bășici la piciorul sting și luni, ce idee mi-a venit mie, m-am furișat să duc pantofii sting înapoi la magazin și să-nerc să iau adevărata pereche a dreptului! E, și m-au prins! M-au bagat în depozit, au chemat-o pe malcă-mea, pe diriginte, scandal... mă rog, malcă-mea a mai plătit încă o pereche de pantofi și așa s-a rezolvat!**

2. Ai antecedente maritale?
Ce? Nu!

3. Cînd ai visat ultima oară și ce? **Ieri noapte. (ce?) Mai bine n-am spune asta!**

4. Cu cine-ai face un copil, dintre femeile muzicii românești, și ce crezi că-ai ieși?

NU! Eu am deja un bălat... (e cu o femeie din muzică?) **Nu.** (și nu ți-ar plăcea, în acest sens, nici una?) **Nu. Nu cred că-mi pot asuma această responsabilitate.**

5. Fumezi trabuc ca să-ți întragești imaginea de bluesman?
Nu, fumez trabuc fiindcă așa fumez mai puțin și e o plăcere... îmi place aroma trabucului pe care-l fumez eu și care are o marcă... da' nu spunem numele!

6. Ce calități și defecte ai moștenit de la etniile evreiască și maghiară?
Tu mă întreb pe mine! Eu nu mă cunosc, nu pot spune... Viața mea de pînă acum a decurs fără ca eu să am vreun control asupra ei!

7. Cîcâ în cazul tău — zic cronicarii muzicali — am avea de-a face cu „Jimi Hendrix al României”. E exagerat?
Da. Prefer să fiu A.G. Weinberger al României!

8. Pe care dintre oamenii de muzică l-ai alege președinte și de ce?
„Mr. Blues for president”! (De ce?) **Ca să-mi cumpăr o insulă din salariul de președinte!** (...ăsta-i un motiv! Dar ce calități necesare unui președinte ai?) **Sînt un tip tolerant și obiectiv!**

Nr. 7801 / Nume: **Weinberger** /Prenume: **Attila „Guitar”** /virsta: **neconcludentă** (după el) /semne particulare: **două alunițe pe și sub burtă, nasul mare, 48 la picior.**

9. Zgîrcenia e un atribut evreiesc sau scoțian?
... ai făcătorilor de bancuri cu evrei sau scoțieni!

10. Cît de negru trebuie să se simtă un bluesman cînd cîntă?
... El, dacă m-aș mai naște o dată, m-aș naște negru! Dar, ca să-ți răspund la întrebare, eu nu cred că trebuie să fiu negru la față sau la suflet, ca să cînt blues!

11. În ce limbă preferi să-ți juri și de ce?
În românește, că sună mai bine și-înțelege lumea!

12. Care-a fost cea mai neplăcută situație căreia a trebuit să-i faci față?
Au fost mai multe... nu știu dac-am făcut față cu-adevărât sau dac-a fost doar o iluzie de-a mea! Mai bine nu spun nici una!

13. Ești o persoană infatuată?
Adică? (Infumurată, încrezută...)

Nu, nu cred! Alții vor ca eu să par infatuat și încrezut, ca să aibă ce-mi reproșă!

14. Dacă ai putea, ce ți-ai dori să schimbi la tine?
... Contul în bancă! Să-l fac dintr-unul cu un singur zero, unul cu vreo unșpe zerouri! (asta nu se leagă cumva de calitățile și defectele evreiești?) **Nu cred! Toată lumea, indiferent de rasă și nație, vrea s-o ducă mai bine, nu?**

15. Un banc!
Nu prea știu eu bancuri! Pot să-ți spun doar o chestie care-mi trece prin cap, cînd îl aud pe unii și pe alții cîntînd: „Foale verde, spune-un banc, Trupa asta cîntă funk!”

anchetator lămurit,
■ Ana Calin

LUMINIȚA ANGHEL, la un pas de debut discografic

N-am mai stat de vorbă cu LUMINIȚA ANGHEL de vreo 3 ani. Multe s-au schimbat în viața ei profesională în acest interval. O serie de cititori au descoperit-o abia acum, când a apărut din nou la selecția națională „Eurovision '96”. Pentru că în curînd Luminița va debuta pe disc, m-am gîndit că o discuție relaxată neconvențională, v-ar ajuta să o cunoașteți mai bine.

A debutat la Mamaia cînd avea 17 ani. A revenit acolo la 18 ani. Acum are 27. Socotiți voi. A fost trimisă pe Litoral de Școala Populară de Artă unde a studiat trei ani (clasa Adinei Nichita, cu un corepetitor de clasă, Marius Popp). Prima prezentă a trecut neobservată. Nici al doilea an lucrurile n-au mers mai bine. „M-au afectat eșecurile dar pe atunci eram ruptă de realitate. Visam cai verzi pe pereți. Totuși a fost o experiență utilă. am văzut că treburile nu merg pe calea cea dreaptă.” Un fapt e cert: Luminița a devenit ambițioasă! A încercat să dea la teatru dar n-a reușit. Părinții au lăsat-o să-și aleagă drumul, deși nu erau topiți după lumea artistică. Chiar n-o cunoșteau. Fiind sora mai mică (8 ani diferență) a simțit că suportul nu vine de acasă, cum își dorește oricare adolescent. Eșecurile a trebuit să le suporte singură. Cei de acasă nu aveau cum să înțeleagă ce se petrece la un festival, ca Mamaia. Indiferența și răceala privind scena din partea celor dragi au făcut-o să se consume. Primele cîntece de la „interpretare” le-a și uitat. Așa-i memoria, te apără de amintiri neplăcute.

Prima prietenie „artistică”

În cadrul Ansamblului Artistic al Armatei unde a ajuns la puțin timp după terminarea liceului, s-a împrietenit cu **Sanda Ladoși**. La acea vreme soliștii cîștigau frumusețea. Gustul libertății și al banului au determinat-o să renunțe la încercările „actoricești”. După '89, sfătuită de Sanda a ajuns să cînte într-o serie de programe de bar. Discuțiile aprinse de acasă n-au întîrziat. Acum împlinește 5 ani de cînd a „trecut proba” de la „Melody”.

Pentru TVR nu avea piese, nu-i scria nimeni. Cunoștea regula cu plata unei compoziții. „Dacă ești un nimeni trebuie să accepți ce ți se oferă.”

Joey De Alvare și Geff Harrison

I-a cunoscut prin Elena Cîrstea, tot la „Melody”. A semnat un prim contract cu Romagramul. Pe atunci erau mulți soliști în aceeași situație, unii dintre ei fiind deja consacrați. Dealtfel acest capitol îl cunoașteți din Pop Rock & Show și apoi din primele apariții V.P.R.

„Deși a fost contrazis de foarte mulți „binevoitori” Joey a crezut în vocea mea. Încercările de studio nu-mi plăceau nici mie, dar el era convins că pot mai mult.”

Din cauza unei răceli, colaborarea a încetat vreo 6 luni. Doctorul Sarafoleanu a salvat-o la timp. Grija pentru tehnica vocală, respirația ordonată a devenit lege pentru Luminița. Cu timpul roadele au apărut. Azi, și scepticii de acum 3 ani îi recunosc vocea.

Iar la Mamaia

În 1993 îi revine Trofeul de la „creație” cu melodia unui ilustru necunoscut, Lucian Blaga (care cînta în grupul de acompaniament de la „Melody”). „Din tot ce a fost” a sfîrșit multe dispute la jurizare, întînd numele sonore de la Uniunea Compozitorilor. Melodia a figurat și în acel grupaj de succese care a deschis ediția cu numărul 25 a Festivalului.

În 1994 la „Eurovision” a fost la un pas de primul loc. Cînta o piesă scrisă de Mișu Cernea și Paul Ciuci. Anul acesta a colaborat cu **Sfinx Experience**.

S-a schimbat Luminița?

Abia acum își dă seama că poate aspira la un disc. Acum cînd lumea o mai recunoaște pe stradă, cînd copiii îi cer autografe, cînd se poate gîndi că

albumul va avea cumpărători, acum crede că a sosit momentul debutului discografic. Vor fi melodii din 1994 încoace, reorchestrate, dar și unele create foarte recent. Compozitorii sînt **Ionel Tudor, Mișu Cernea, Paul Ciuci, Sorin Vasile „Pepino” și Geff Harrison**. „Nu toate piesele mă definesc, dar vor fi surprize mari. Una în mod special pentru fanii de rock! Da, da rock! Nu spun mai mult”. Lecțiile de canto cu Crina Mardare au ajutat-o mult înaintea intrării în studio. „A contribuit enorm la dorința mea de a nu renunța, mi-a demonstrat că vocea poate fi un instrument ca oricare altul.”

Am revenit la ideea de competiție. După acel loc trei de la „Mamaia '95”, deziluzia „permanentă” nu s-a instalat. La „Mamaia” a avut convingerea că melodia ei va fi mai bine cîntată decît cea a Monicăi Anghel (contraversata piesă a lui C. Fugaru). La mixer „cineva” a avut grijă de sunet iar de suferit a suferit în primul rînd Ionel Tudor.

„Poate că dacă eram o vedetă și-mi puteam permite, aș fi procedat ca la

San Remo; să întrerup cîntatul și să cer să se regleze sunetul corect. Din păcate la Mamaia nu era Pippo Baudo, ci un prezentator care nu-l înghite pe Joey.”

„Nimeni nu se duce într-o competiție fără o mică speranță. Cei care afirmă contrariul nu spun adevărul.”

Finalul conversației (din care am selecționat doar cîteva teme) a fost tot al discului aflat în faza de ultimele retușuri. Nu are încă titlu, pentru că melodiile înregistrate zilele acestea pot duce la modificări de ultimă oră.

Luciditate, ambiție, simț al realității, iată cîteva calități omenești tocmai bune pentru oricine, dar mai ales pentru un artist. Le-am constatat la **Luminița Anghel**, care în continuare nu acceptă compromisurile.

La proxima întîlnire cu solista o veți urmări cu alți ochi (urechi) pentru că acum știți cîte ceva despre ea. Noi așteptăm albumul, ca să avem motiv s-o mai descoasem puțin.

■ **Andrei Partoș**

FRIDAY

I'M IN LOVE

Chiar dacă voi, cei din țară, nu auziți această emisiune (deocamdată, căci e vorba să ajungem pe satelit și astfel să „zburăm” spre voi) cred că e bine să știți cu cine m-am întâlnit în cadrul acestui program maraton

Fosta diasporă la F.I.L. **Harry Coradini** se restabilește în România după ani lungi de Germania, iar **Doru Stănculescu** (foto 3) renunță la Franța pentru locul în care lumea înțelege „Ai, hai!”.

care nu durează niciodată mai puțin de 5 ore. Multe dintre informațiile care ajung în „ZIUA”, dar și în alte publicații care „trag cu urechea” pornesc din această sursă. Pentru mulți bucureșteni acesta este singurul V.N.D. Propun chiar aici să schimbăm titlul emisiunii în VOX POP ROCK, menținând melodia celor de la The Cure ca siglă muzicală!

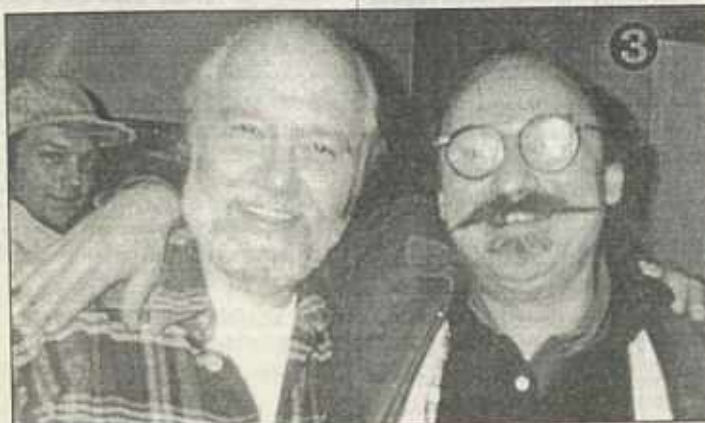
Adrian Berinde, Ioan Gyuri Pascu și Virgil Popescu (foto 1) s-au întâlnit în această formulă pentru prima oară la noi.

Alina-Mara Neuhauser (foto 2), decisă la o carieră solistică pe care a exersat-o vreo șase ani în Italia. Este născută pe 3 mai 1963, cu o zi înaintea lui A. Berinde.

Echipa emisiunii a fost până la ediția din 3 mai: **Andreea Jianu, Kirk** (supliniri uneori de **Dorian Enache**) și

■ **Andrei Partoș**

HURRY-BOYS

1. Casete audio — 3.000 lei (1794 lei en gros)

a. **românești:** Vorbe de ghetto — **Black Ghetto** (Metropol); Crimă și pedeapsă — **N.N.D.** (Metropol); Cine ne mai ține parte — **Hurry Boys** (Metropol); Rănitul dintre linii — **Mircea Bodolan** (Metropol); Restituiri folk — **Om bun** (Metropol); Ceasul iubirii — **Victor Socaciu**; Ultimul tren spre fericiere — **Gheorghe Gheorghiu**; Corabia speranței — **Divertis**.

b. **străine:** The Very Best — **Kraftwerk**; The Best Viking Guitar — **Yngwie Malmsteen**; CrazySexyCool — **TLC**; Golden Hits — **Roy Orbison**; Hits Collection — **Simple Minds**; Greatest Hits — **Led Zeppelin**; The Very Best Of — **Barbra Streisand**; Falling Into You — **Celine Dion**; Angiolini — **Amra**; Macarena — **Los Del Rio**.

Compilații de hituri actuale: MTV, 110% Dance Collection; DJ Collection cu: E-rotic, 2 Brothers On The 4th Floor, Dr. Alban, Might Dub Kats, Paradiso, Masterboy, Captain Jack ș.a.

Compilații mixte: Disco Club Maxx, Disco R 2, Music Factory Mix

2. Compact discuri — 15.900 lei (13.500 lei en gros)

Falling Into You — **Celine Dion**; Best Ballads — **Bonnie Tyler**; Purpendicular — **Deep Purple**; Up All Night — **East 17**; Amor — **Jon Secada**; Jarremix — **Jean Michel Jarre**; Hey, Man — **Mr. Big**; (What's The Story) Morning Glory? — **Oasis**; Roots — **Sepultura**; The Best-vol. 2 — **UB 40**; Hits Unlimited — **2 Unlimited**; Best Ballads — **Santana**

3. Compact discuri românești (doar en detail)

În căutarea cuiubului pierdut — **Pasărea Colibri** (Metropol) — 21.400 lei; **Alexandru Andrieș** — 19.900 lei; Voiaj — **Nicu Alifantis** — 19.900 lei; Fostele iubiri — **Ștefan Hrușca** — 19.900 lei; Între noi mai e un pas — **Ștefan Iordache și Sanda Ladoși** — 19.900 lei; Absent — **Adrian Berinde** — 21.400 lei; Prizonier — **Gabriel Cotabiță** — 19.900 lei.

N.N.D.

Marele premiu: grupul „Romanta”
(Baia Mare)

Premiile acordate la secțiunea
GRUPURI:

1. „Karma” (Giurgiu); 2. „Prefix 032”
(Iași); 3. „Magic” (Bistrița). Mențiuni:
„Odiseea” (Suceava), „Ideea” (Iași).

SOLIȘTI:

1. **Octavian Bud** — Satu Mare; 2. **Tatăl și fiul** — Sibiu; 3. **Vasile Asimincesei** — Botoșani. Mențiuni: **Anatol Rudel** — Chișinău, **Viorel Burnischi** — Constanța.

Premii Speciale:

De la Radio Cluj „Vaza de cristal”
pentru **Ovidiu Mihăilescu** (Cluj)

Festivalul Național de muzică FOLK „Chitara de argint” Ediția a II-a 25-27 Aprilie 1996 Reghin

De la Fundația culturală „Cezara-
Codruța Marica” pentru **Irina Popolu**
(Constanța)

Premiul Casei de Cultură Sighișoara —
Nelu Tirziu (Bistrița)

Recitaluri: **Poesis, Ecoul, Adrian
Ivanițchi, Dana Ardelean, Vasile
Șelcaru, Victor Socaciu**

● **Underground Zone** va fi un festival cu participare internațională. Organizatorul, **Leonard Muha**, redactor șef la Radio Transilvania, este în tratative cu casa de discuri germană **Nuclear Blast**, pentru a obține contracte cu una din megastelele doom-death-metalului mondial: **Amorphis** (Finlanda), **Dismember** (Suedia) sau **Pyogenesis** (Danemarca). Trupele românești doritoare să participe la **Underground Zone** sînt invitate să trimită o casetă demo, fotografie și biografia completă **pînă la 30 mai** pe adresa: **Leonard Muha, Radio Transilvania, str. Ursului nr. 14, et. 3, Bistrița, jud. Bistrița Năsăud (tel. 063/22.41.07)**.

● După caseta demo Dagegen, iată că brașovenii **Nation's Slum** revin de data aceasta cu proiectul unui album intitulat **Frustration XXX**, album ce conține nu mai puțin de 12 piese. Stilul este cu mult mai cizelat, iar muzica lor se pare că a stîrnit interesul unei case de discuri germane, deoarece **Ticke & Co** se află la tratative, deocamdată. Le urăm bahtă și așteptăm cu interes rezultatul. În studioul Haron din Satu Mare, **Psychosymphony** a înregistrat cea de-a doua casetă demo „The Killing Look”, care conține 6 piese (40 min.). Noul impresar este **Peter Papp**, cunoscut și ca organizator de concerte în Olanda. ● Una dintre trupele cu mare succes la Hard'n'Heavy Café este și **Destroyer** din Iași. Grupul a luat ființă în 1991 la New York și este compus din **Sor — ch/v,**

Spectacolele orientate exclusiv spre folk dovedesc că și după 1989 acest gen de muzică are adepți, deși unii au încercat să afirme contrariul. Festivalul Național „Om bun” a trecut deja de ediția a V-a și succesul său este tot mai mare. Cu toate acestea, un festival adresat în totalitate studenților nu a inițiat nimeni. Pînă acum.

Totuși, organizația studentească „Tudor Vladimirescu” s-a gîndit și a demarat prima ediție a Festivalului studentesc „Portative Folk”. Timp de două zile, studenții din centrele universitare Bacău, Cluj, Craiova și Iași au concurat la secțiunile creație și interpretare. Atmosfera de la Casa de Cultură a Studenților din Iași a fost cea normală unui astfel de eveniment: veselie, fum, agitație, poante, muzică, blugi, bocanci, bere...

La Iași, studenții vor muzică folk

Cei care s-au hotărît să intre în istoria festivalului „Portative Folk” sînt: **Viorel Gheorghiu** (Iași) — premiul I; trupa **Alter Ego** (Iași) — premiul II; **Marius Bob și Lucian Adam** (Iași) — premiul III; **Elena și Dănuț Teodor** (Iași) — premiul de popularitate; grupul **Cristel** (Iași) — premiul special al juriului; **Lucian Dărie și Paul Arva** (Iași) — premiul Coca-Cola; **Daniela Țicu-Niculescu** (Craiova) — premiul pentru calități vocale deosebite.

Recitalurile, așteptate cu mare interes, au entuziasmat publicul care a

umplut sala Gaudeamus. În prima seară au cîntat **Gil Ionită** (ex. — Flacăra Folk '73) și **Poesis**. A doua seară au urcat pe scenă **Prefix 032** (Iași), **Cristi Ionașcu, Maria Gheorghiu și Ducu Bertz**.

Fără „umbre” nu s-a putut nici aici. Ministerul învățămîntului a susținut ideea că această primă manifestare, neinclusă în programul său, n-ar trebui organizată și că, pentru cele două zile, sala Casei Studenților trebuie închiriată. Oare pentru cine și de ce este deschisă Casa de Cultură a Studenților din Iași?

■ **Carmen Olaru**

ȘLAGĂR TOP ROCK

ediția din 28 aprilie,

Radio România Actualități (18,30-20,30)

PROPUNERI pentru
clasamentul lunii APRILIE

POP

Nu uita — Emil Chican — (Liliana Ștefan) — Mirela Maxim; **Cît te-am iubit** — Gigi Rădulescu — (Aurel Storin) — Florian Jurcă; **Crede-mă** — Marius Teicu (Angel Grigoriu) — Loredana Rusu; **De ziua ta** — Cătălin Crișan; **Dacă mă iubești** — Mihai Elekes — Georgeta Cernat; **Unde ai plecat?** — Viorel Gavrilă (Aurel Storin) — Gabriel Dorobanțu; **Cine te-a mai iubit?** — Eugen Bertea (Corina Brăneanu) — Ramona Zărnescu; **Dacă ai ști** — Eugen Bertea (Corina Brăneanu) — Dana Bucșan; **Te anunț că mă mărit** — Gheorghe Gheorghiu — Anca Țurcașiu; **Trist dar adevărat** — Gheorghe Gheorghiu — Anca

Țurcașiu; **Nu-mi pasă de nimic** — Alina Mara Neuhäuser; **Suflet fără chei** — Ducu Bertz (Daniela Crăsnaru) — Ducu Bertz; **De ziua ta** — Virgil Popescu (Angel Grigoriu) — Monica Anghel;

Globtrotter — Aurel Moldoveanu (Cristian Pavel) — Aurel Moldoveanu; **Să nu mă întreb** — Adrian Berinde; **Ce-am să fac?** — Mihai Constantinescu; **Leac de dragoste** — Dumitru Lupu (Eugen Rotaru) — Lucian Vasile; **Doamnă verde**

— Nicu Alifantis (Nichita Stănescu); **Viața în doi** — Șerban Georgescu (Dan Verona) — Mădălina Manole; **Încrederea** — Dragoș Docan — Monica Anghel / Aurel Teмиșan; **Cum să nu plîngi?** — Gabriel Cotabiță.

ROCK

Lumina — Voltaj; **Ea** — Conexiuni; **Tananaua** (Cîntecul ursarului) — Dracula; **Vegnica stea** — Bethlehem; **Ceata** — Phoenix. Următoarea ediție: 26 mai. Realizator — Titus Andrei

Premiile lunii martie

POP

1. **Să-mi mai scrii** — Virgil Popescu (Dumitru Popescu Kisellet) — Manuela Fedorca
Moldovean Blues — Daniel Iordăchioaie
2. **Vreau să ști** — Adrian Ordean — Sanda Ladoși
3. **Viața mea e ca un dans** — Cristian Simonică (Angela Georgică)

ROCK

1. **Înger și demon** — Adi Manolovici Group
2. **Menestrel** — Chromdioxid
3. **Sînt chiar eu la radio** — Secret

ZONA UNDERGROUND

Chris — ch.solo, Floor — bas și Dray — tobe. De curînd au înregistrat în studioul Ragna Rock din N.Y., CD-ul „Preview”, care conține două piese. Singurul festival la care au participat a fost FIUS — Festivalul Studentesc din Iași. Stilul lor muzical bate spre aria thrash. ● O apariție mai nouă pe scena underground bucureșteană este trupa **Crossfire**, compusă din **Costin Sobaru — ch., Andrei Apostol — ch., Bogdan Obreja — tobe, Virgil Enache — bas și Liviu Călugăru — voce.** Trupa este nouă, dar nu și membrii ei, deoarece fiecare a mai activat la vremea lui și prin alte trupe din Capitală. În februarie, trupa a înregistrat la studioul Migas Real Compact patru piese white-metal: „Confusion, My Vision, It's The Fall și You've Got To Get By Me”. Deocamdată nu prea a avut parte de concerte, dar speră ca în curînd să participe la cît mai multe. ● Tînăra trupă **Cronic** a înregistrat în februarie demoul „In forță”, care conține piesele „Sînt timid, dar mă droghez” și „Dă!”, pe undeva prin stilul impus în zonă de U.D.D.U. Grupul este compus din **Adi Cotoară — tobe/bas/ch, Cristi Iova — voce și Călin Țurcanu — solouri.** Cătălin activează și la Hodoronc Tronc.

■ **Carmen Vioreanu**

Festivalul „TINEREȚEA CÎNTĂ” UZDIN '95

Talente sînt...

La Uzdin (Iugoslavia), în cadrul „Săptămîinii culturale”, s-a ținut, pe 15 septembrie '95, ediția a șaptea, sau, mai precis, prima în reluare (după o pauză de 17 ani!), a Festivalului „Tineretea cîntă”. În fața publicului din Sala Căminului Cultural, s-au prezentat șase formații („Tibiscus” și „Uzdin City Band” din Uzdin, „Crossroads” din Alibunar, „Maranata” și „Tinerii Lui Iisus” din Vârșet și „Stil” din Bergheți-Torac) și cinci soliști vocali (Todorică Șoșdeanu și Pavel Bălan din Uzdin, Sonia Iacob, Sorina Voin și Georgeta Ocolîșan din Bergheți-Torac). Oaspeți: Grupul feminin de dans modern din Torac, Tibi Flora și Dragana Tomici din Alibunar și grupul „Stop” din Farcajdin.

Evantaiul muzical prezentat a cuprins mai multe stiluri muzicale: de la muzica ușoară, pop, country, folk-rock, rock,... pînă la melodii pe texte religioase. Pe alocuri, însă, calitatea executării a lăsat de dorit. Fiind vorba, cu mici excepții, de debutanți, micile scăpări se pot trece cu vederea...

Evaluarea artistică a fost făcută de juriul în componența: Florin Puia — președinte, Eugenia Bălțeanu, Octavian Șoșdean, Alexandru Oprici și Tiberiu Lăpădat — membri. Juriul a acordat următoarele premii:

Premiul întâi, pentru cea mai bună interpretă, i-a revenit **Georgetei Ocolîșan**, care ne-a oferit un discurs muzical fluent, corect, executînd piesa „Adio” (de Dinicu Voin) aleasă drept cea mai reușită. Locul secund l-a ocupat **Todorică Șoșdeanu**, iar locul trei — **Sorina Voin**. **La formații**, premiul întâi a revenit formației **Uzdin City Band** care, dînd dovadă de

experiență concertistică, a interpretat compoziții de confluență folk-rock, pe texte de influență folclorică, mai ales. Premiul doi a revenit formației **Tinerii Lui Iisus**, care a obținut și premiu pentru cele mai bune aranjamente, iar premiul trei — formației **Stil** (plus, premiu pentru impresie generală). **Cristian Mălăimare** (Crossroads) a fost premiat pentru textul piesei „Răscruți”, iar vocalista grupului — **Daniela Mălăimare**, a primit mențiune specială. De altfel, grupul „Crossroads”, a fost o adevărată revelație a Festivalului, oferind publicului un peisaj sonor hard-rock subtil, pe texte din cotidian. La această formație se observă tentații de explorare în tainele rockului...

În concluzie, putem spune că Festivalul a reușit la toate capitolele. E cert, talente sunt. Cel mai important e să activeze și în viitor, iar roadele „Tineretel... '95” le vom culege, sper, începînd cu ediția de anul acesta, care va avea loc la Uzdin, pe 3 august. Vă așteptăm la Festival!

■ Florin Puia
Redactor muzical,
Radio Novi Sad, Iugoslavia

Știrea lunii

MADONNA CU COPILUL!

Toată presa scrie despre faptul că Madonna așteapă un copil, că tatăl e unul, iar iubitul e altul, că va naște normal, că va naște prin cezariană etc.

Noi am rezolvat problema. Publicăm prima fotografie cu solista americană în care ea are deja copilul mult dorit în brațe. Să știe lumea cum îi stă în postura de mamă!

Manuel Savu dezvăluie „Obsesiile” grupului

VOLTAJ '88

Pentru cei care încă nu știu, grupul Voltaj '88 își va lansa foarte curând cel de-al doilea album, „Obsesii”. Manuel Savu (zis Manole) a povestit pentru cititorii VPR câteva ceva despre acest nou album.

„Întîi de toate trebuie spus că acest album a fost gândit din start în limba română, lucru care n-a fost tocmai ușor. Asta pentru că eu am compus multă vreme numai piese în limba engleză și mi-am pierdut, în timp, dezinvolvura de a scrie muzică pentru limba română. Cînd fredonam o piesă, cu chitara în mîna, îmi veneau instantaneu în cap versurile, dar în engleză. Ori, dacă te-apuci și faci textul-pilot în engleză, iar apoi te chinuiești să-l traduci în română, nu mai iese nimic, nu mai rezonează. Așa că eu am încercat să conturez tema generală a albumului și a fiecărei piese, adică m-am gândit cam despre ce-aș vrea să fie vorba în ele, iar de versuri în sine s-au ocupat Berti, (care le are cu româna) Cristina Andrei și Ana Călin. Și pot să spun că ideile mele și-ale lor s-au „îmbucut” aproape perfect. ● Al doilea lucru pe care vreau să-l spun e că mi-am dorit din tot sufletul ca acest album să fie unul care să transmită sinceritate celor ce-l vor asculta. Să fie lipsit de ipocrizie, de pretenții și de fițe, să fie natural și... simpatic, așa cum

sîntem noi! Așa s-a născut totul, din sinceritatea muzicii și a mesajelor. Motivul pentru care am vrut asta este unul foarte precis. Cu acest album, noi ne adresăm în special celor foarte tineri, fiindcă e un material făcut să fie cîntat pe scenă, în spectacole, și fiindcă cei care vin la spectacole sînt cei care, în general, sînt mai lipsiți de griji. Altfel... se gîndesc mult pînă să

vorbi decît sincer, foarte sincer și foarte deschis! ● În ceea ce privește stilul, ne-am îndepărtat puțin de rockul tradițional pe care-l cîntam pe „Sweet Angel Child”. Nu că ne-am modernizat, fiindcă rockul e o chestie „out of time”, e o stare, nu o modă. Am renunțat însă la cîntarea aceea specifică, în stilul „pachet”, cu chitara solo, basul și toba care te lovesc la unison. Dată fiind și

vină la un concert și, pînă la urmă se răzgîndesc pe drum... Repet, deci, ne adresăm celor de 16-17 ani și, după părerea mea, cu oamenii de vîrsta asta nu poți

tema albumului — nevoia de comunicare, nevoia de a ne împărtăși unii altora ce ne macină, ce ne obsedează — a trebuit să ne gîndim la o orchestrație mai amplă, mai largă. De aceea am folosit mult mai mult clapele și am avut intervenții de vioară și suflători. Astfel sunetul a căpătat noi profunzimi și este caracterizat, cum spuneam, de o oarecare larghețe și ușurătate, în sensul bun al cuvîntului. „Obsesii” este un album prin excelență pozitiv și prietenos. Asta se datorează faptului că echipa care a lucrat la el este formată din prieteni. Singurul membru nou al trupei este tobarul nostru, Ștefan Moisa. Dar el fiind tînăr s-a adaptat, s-a integrat foarte bine în trupă și a făcut o treabă foarte bună pe album. În rest, toți sîntem „vechi”, ca să zic așa. Cu Fisă (clape) și cu Boro (bas) am cîntat ani de-a rîndul, și de-ale noastre, și pentru alții. Munca de pe scenă și din studio ne-a apropiat și ne-a unit. Despre Berti vreau să spun că este un vocalist cu

Ești mincinoasă

Ieri te-am sunat întruna, nu erai acasă,
Prin curtea școlii mult am rătăcit,
Colegii tăi mi-au spus că nici nu ești în clasă.
Nu știu de ce, dar cred că m-au mințit.

Și-acuma vii să-mi spui c-ai fost doar ocupată
Și că nimic nu s-a nîmplat în plus,
Te uiți la mine și mă-ntrebi mirată
De ce nu cred o vorbă din ce-ai spus.

N-am de ce să mă mai cert,
N-are rost să te mai iert.
Refren: Nu mă mai iubești, ești mincinoasă,
Nu te mai cred, oricît ai încerca.
Nu mă mai iubești, ești mincinoasă.
M-am săturat de tine, poți pleca.

Cît aș fi vrut să cred mereu în tine,
Să văd ochii tăi numai minuni,
Dar totul s-a schimbat de astăzi pentru mine,
Azi nu mai văd în ei decît minciuni.

N-am de ce să mă mai cert,
N-are rost să te mai iert.

un stil propriu și foarte matur, maturitate care provine probabil din faptul că el cîntă și blues și jazz. Ceea ce-mi place foarte mult la el este că niciodată nu s-a mulțumit să cînte mecanic o piesă compusă de mine. El a interpretat în felul lui ceea ce-am creat eu și a trecut totul prin propriul lui filtru. ● A venit și vremea mulțumirilor, nu? Ne-au ajutat mulți oameni și mă bucur că pot să le mulțumesc, mă bucur că există acest album, ca să pot să le mulțumesc. Întîi, echipei de mixaj, formată din Cristi Singer (Sfinx Experience), Cristi Solomon și Radu Negru (Magic Sound). Apoi managerul nostru, Nikki Constantinescu (Electrecord) și prietenului nostru Claudiu, care a „sărit” tot timpul cu bani, cînd a fost nevoie. Le mai mulțumesc Cristinei Andrei (care a „executat” și backing-vocals pe „Obsesii”) șianei Călin, pentru versuri. Iar vouă, celor ce veți cumpăra acest album, care în varianta CD conține, alături de „Obsesii”, și primul nostru album, „Sweet Angel Child”, nu vă pot dori — în engleză, că-n română nu sună deloc!!! — decît «HAVE A GOOD TIME!».

Voltaj '88 — „Obsesii” — Electrecord (1996): „Obsesii/ Cum ar fi/Vise pe bani/Ești mincinoasă/Dorința/ Timpul pierdut/ Sîmbătă seara/În mintea mea/Mereu aproape”

Casa de discuri TEMPO MUSIC

vă oferă en gros:

1. Caseta Divertis — „Corabia speranței” — 1.800 lei
2. Poster Divertis — 2.000 lei
3. Tricouri Divertis — 5.530 lei
4. Caseta „Mașina cu jazzolină” — Ioan Gyuri Pascu — 1.700 lei
5. CD „Mașina cu jazzolină” — Ioan Gyuri Pascu — 1.650 lei
6. Disc vinil „Mașina cu jazzolină” — Ioan Gyuri Pascu — 1.100 lei
7. Caseta Mixed grill — Ioan Gyuri Pascu — 1.650 lei
8. Caseta Gentry — Polymoog (muzică electronică) — 1.800 lei

Prețurile nu includ T.V.A.

Casa de discuri TEMPO MUSIC vă oferă serviciile sale pentru înregistrări casete audio la un cost de numai 250 lei + TVA.

Pentru comenzi — telefon: 688.37.37.

Casa noastră e și casa ta... de discuri !

'REZERVA DE SPITAL MCMXCVI' UN ALBUM PENTRU CHINUL NOSTRU

Din „cioburile amare” ale Survolajului „celor patru pelerini” ai rockurilor sfinte fugiți „în cele patru zări deodată” a apărut **Chin**. Chin înseamnă obsesia morții, a înstrăinării, a alienării; poezia unei rezerve de spital ca o locuință a morților; o agonie, un refuz, un urlet „ca

un țîrît de telefon într-un mormînt”. Bolnav de neliniște, („cel mai de preț bun al meu”) **Daniel-Silvian Petre** oferă adormitului rock românesc o supradoză de muzică biciuitoare. Cred că **Rezerva de spital MCMXCVI**, albumul de debut al Chin-ului, e cel mai cutremurător, mai copleșitor și mai actual disc apărut la noi în ultimele cincinale. Ne-am dezobișnuit pînă la uitare că rockul se face sincer, adevărat, fără rest. Daniel & Co încearcă atît de mult să ne readucă în minte chestia asta, încît sînt practic „over the top”. Durerea lui e cît se poate de reală, dar uneori e parcă prea mult. Chiar și atunci cînd poate să fie fericit, el preferă să se închidă de viu în propria-i durere. Una dintre puținele raze de soare pe care și le oferă e o amintire Survolaj, în mijlocul agoniei din piesa „Iluzie”. Ai zice că e și el îndrăgostit de a sa tristețe. Într-o tragismul discului e adevărat, puternic și întemeiat. Piesa titlu e un nou imn, un nou clasic, un grunge cu care Survolaj se juca prin 1993 la repetiții. Cu

resemnare și cu o tandrețe perversă, cîntecul vorbește despre univers ca o rezervă de spital în care sufletul cîntărețului putrezește de viu și unde i se dă lapte bătut cu ciocanul. Marele Bai este probabil Judecata de Apoi. Cele mai dureroase sînt însă cele două piese acustice, ce vin parcă din locuința morților. Sfișietoarea „Nu pot să mă pîng” e cîntată alături de Alexandra Coliban, cu evlavie și tristețe nesfîrșită. Vocea acesteia, îmbrăcată în doliu, pare a fi chiar vocea autoarei acestor versuri, (și a altor două piese de pe disc) Ileana Mălăncioiu. „Post Coitum Triste” trădează descoperirea lui Robert Johnson și talentul de chitarist al lui Daniel. „Revelion” și „Pasărea U” demonstrează că ceilalți membri ai trupului sînt numai niște instrumentiști suspect de buni, ci pot concura la scrierea pieselor. Versurile cîntecelor ne fac să recuțăm volume de Bacovia, Blaga, Ileana Mălăncioiu și, mai nou, Daniel-Silvian Petre. „Overdose”, volumul său de poezii apărut o dată cu discul e și mai uimitor decît acesta. „Depresive, revoltate, fascinate de propria lor combustie anarhică versurile lui Daniel-Silvian Petre detonează straniu, precum un ceasomic biologic al disperării”, notează Mircea Mihăieș pe coperta cărții.

După aceste grăbite considerații e timpul să-l lăsăm chiar pe vinovat să vorbească, spicînd dintr-un interviu desfășurat în preajma finalizării mixajelor la „Rezerva de Spital”.

CANCER LA SUFLET

Ce efect crezi că va avea acest disc asupra ascultătorului?

Ceea ce vreau eu să fac cu arta mea, așa săracă cum e ea, e să scoot omul din starea lui de spirit, din halul în care se află. Să uite proștii că-s proști și canceroșii, canceroși. Să iasă din ei.

Să-i fac dracu' mai deștept. Sau să mă fac pe mine mai deștept. Muzica mea e mult mai valoroasă decît sînt eu ca om, iar poezia pe care o scriu nici nu-mi vine să cred că este scrisă de mine. Eu sînt un cretin. Nu știu cum pot scrie așa ceva. (...) Eu am început să scriu cam la fel cum am început să cînt, cam din aceleași motive. Adică mi-am dat seama că, văzînd o groază de concerte pînă pe la 15-16 ani, nu cînta nimeni așa cum îmi plăcea mie și mi-am zis: „Deci să aștept să cînte alții cum vreau eu, mai bine cînt eu cum vreau eu”. M-am apucat de poezie într-o zi cînd am vrut să-i fac unui prieten un cadou de ziua lui și am intrat într-o librărie cu gîndul să cumpăr dracului o carte de poezie. Am rîsfort vreo sută și era cît pe ce să le arunc, să le dau foc și am zis că dacă chestia asta e poezie, atunci eu sînt cel puțin de un miliard de ori mai bun decît oamenii aștia, iar dacă ei au avut tupeul să-și pună pe hîrte gîndurile, o pot face și eu. Și a ieșit ceva foarte valoros, după cum spun unii. Ultimele birfe din Timișoara spun că mai bine scriu decît cînt, ceea ce nu-mi displace.

„Să nu-ți mai fie frică de moarte mai mult decît de viața pe care o duci” (din piesa „Iluzie”). Cum e viața pe care o duci?

Îngrozitor de contradictorie: nu pe marginea prăpastiei, ci sus pe sîrmă. Dedeșubt e hăul și la primul pas greșit mă pot prăbuși, deci nu-mi rămîne decît să-mi crească aripi și să zbor, altceva n-am ce să fac. Sînt cel mai norocos om din lume și pe de altă parte, sînt chinut. Nu știu, nu pot fi fericit, cu tot norocul și cu toate darurile care mi s-au dat, cită vreme-n jurul meu lumea scoate sînge pe gură. Poate pur și simplu sînt prost, de nu pot fi fericit. Da' nu pot. Nu pot pentru că singurul lucru de care putem fi siguri în viață e moartea. (...) Nu mă pot împăca deloc cu ideea că altcineva a hotărît culoarea ochilor mei și înălțimea mea și capacitatea mea de a

memoriza și grupa mea sanguină. Ceva nu e-n regulă aici. Cred că Dumnezeu a scăpat lucrurile de sub control la un moment dat. Și asta sună foarte greu din gura mea, pentru că eu sînt credincios. (...) Nu știu cum putem să ne aparținem și să ne asumăm noi pe noi. Cred că este o singură soluție: dacă nu putem iubi, atunci măcar să fim liberi.

„Cum ar fi să cînti mușcînd din pămînt/iar alții să asculte rîzînd” (din „Cîntec despre mine însumi”) — așa vezi relația ta cu publicul?

Relația mea cu publicul, cu prietenii, cu colegii de trupă, cu familia,

cu toată lumea.

„Asta e și motivul pentru care nu-ți mai place să cînti live?”

Da. Pe de o parte leșin, sînt innebunit dacă nu cînt, dar nu e dragoste ce sînt eu pe scenă. Parcă sînt singur, nu simt nici un fel de feedback, pe bune. Dacă m-aș tunde și m-aș îmbrăca în trening n-ar mai aplauda nimeni. Sînt convins de asta. (...) Eu vreau, chiar dacă aș compune lucruri la fel de bune ca și pînă acum, să pot să nu mai cînt. Aș vrea să mă las de cîntat, așa cum alții se lasă de fumat, și sper să nu mai cînt, pur și simplu. Să mă las de muzică, nu să se lase ea de mine. Aproape că a devenit un viciu muzica pentru mine.

În „Rezerva de spital” sufletul îți putreze de viu. De ce?

Aș fi vrut să mi se pună de o mie de ani asemenea întrebări în interviuri, dar n-avem cum, ar trebui să povestim toată viața de acum înainte. Nu știu. Prefer să dai tu un răspuns la chestia asta. Vreau să spun că de un singur lucru nu pot fi acuzat. Se poate spune fără să mă enervez, că nu sînt original, că tra la la, că... orice, dar ceea ce scriu și ceea ce cînt eu este scris și este cîntat cu sînge. Eu am cancer la suflet, iar pîrul îmi crește direct din suflet. Este partea vizibilă a sufletului meu.

■ Radu Sava

cvartet nici succesul de scenă nu pare să se lase prea mult așteptat. Și acest lucru cred că spune ceva. Cred că, în sfîrșit, barierele pot fi sparte și CHIN este exact lucrul care poate împăca ambele tabere.

Interesant e că, din punct de vedere muzical, trupa cîntă cam ciudat: fără riffuri heavy, fără clape, fără ritmuri obsedante. În schimb o întreagă istorie rock este atînsă tangențial în compoziții ce alternează bătăile beat cu grunge, sugestii Led Zeppelin cu blockfote minuit în inconfundabilă manieră Jethro Tull („Iluzie”, „Omul care a ucis ploaia”). Aș aminti în acest context original „Nu pot să mă pîng” și „Post coitum triste”, titluri ce susțin probabil cea mai frumoasă lecție de unplugged de la glorioasele piese TIMPURI NOI din anii '93/'94, dar și „Cîntec despre mine însumi” probabil cea mai heavy piesă a discului. Și totuși e descrie muzica CHIN e ca și cînd ai încerca „să faci dragoste cu un pat de pușcă în aplauzele celor din jur”. Căci în permanentă distorsur chitaristică are conexiuni neabuzate cu chitara slide, cu rock'n'rollul clasic, cu bluesul și feelingul hard. Iar peste tot acest complex compozitional plutește vocea inconfundabilă a lui Daniel Petre, unul din cei mai dotați vocaliști ai zilelor noastre.

Ascultați cu atenție cele trei capodopere numite „Rezerva de spital”, „Pasărea tăiată” și „Cîntec despre mine însumi” și veți vedea de ce CHIN trebuie să figureze cu majuscule în dicționarul (încă) nescris al rockului autohton. Fie și numai pentru faptul că ne reamintește lucid că „sîntem băgați cu toții pînă-n giu/ În rezerva asta de spital/Dansăm voioși cu ștreangul de giu/La Marele Bai”

■ Gabi Gomboș

Lansări despre care vom scrie

● Un instrumentist foarte talentat descoperit în trupa **The Blue Workers** a lui **Ioan Gyuri Pascu**, a beneficiat de o lansare pe 13 mai la Lăptăria Enache. Tempo Music vă recomandă albumul „**Gentry**” semnat de **Polymoog**.

● Pe 9 mai la Muzeul Literaturii Române Editura „Nemira” s-a transformat în producător al albumului „**Nichita**” care conține cîntece scrise de **Nicu Alifantis** pe versurile poetului **Nichita Stănescu**.

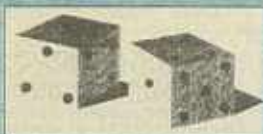
● După o lungă așteptare, cu materialul

finalizat de aproape un an, **Weinberger Blues Machine** a pornit la drum cu primul disc, „**Good Morning Mr. Blues**” lansat la „Musica” pe 14 mai.

Încă un festival Rock!

Grupul rock Legion împreună cu casa de cultură Seini, organizează în perioada 19-21 iulie ediția secundă a festivalului „**Rock Fest Seini**”. Pentru înscriere luați legătura cu Casa de Cultură Seini, Maramureș CP 4859 sau cu **Otto Ullman** la telefon: 062/49.13.02.

STUDIO	
ORADEA	BUCUREȘTI
STR. REPUBLICII NR. 7 TEL. 059416610	STR. N. ZEMGA NR. 55 TEL. 0765104495
DEVA	STR. G. BRESCU NR. 25 TEL. 0274151188
B-DIA DECEBAL NR. 33 TEL. 054616021	STR. ERICSMITH NR. 6
Autorizati pentru fotografiile Camel Foto	

Romagram Music

- Studio de înregistrări
- Compoziție și aranjamente orchestrale
- Sistem P.A.
- Lumini
- Organizare de concerte și turnee

- Consultanță artistică
- Consultanță pentru Industria Muzicală
- Editare muzicală
- Casă de discuri și „label”
- „Booking” internațional

Adevărul simplu este că atunci cînd „Industria” are nevoie de **CEL MAI BUN**, vine la NOI. Totul e să ceri!

Telefoane/fax. 323.04.07.; 323.63.66.; 323.01.62; (fax); 871.55.27. (studio)

SFINX EXPERIENCE C.D.A.

La pas prin cluburile bucureștene

(Urmare din pag. 5)

Artiști, prieteni, cunoscuți, public, toți au sărbătorit întoarcerea „fiului risipitor”, **Doru Stănculescu**. S-a cîntat în neștire, pînă pe la una noaptea. Invitații lui Doru au fost **Mela Gheorghe, Cristi**

Aquila

Dumitrașcu, Sorin Minghiat, Valeriu Sterian, Ilie Stoian și Horia Stoicanu. Cel din urmă a fost pentru mine cel dintîi, ca și Doru Stănculescu. Spun asta pentru că a fost prima oară

cînd l-am văzut cîntînd live pe Doru și Horia. Toată lumea s-a simțit extrem de bine, iar artiștii au arătat asta cu vir și ndesat, prin cîntec. Vali Sterian: „M-am gîndit inițial să cînt trei piese, apoi șase. În cele din urmă, după ce cîntasem deja nouă, am mai cîntat trei! Așa-i că se făcure douăsprezece?”. Cu bucurie vă spun că folkul a început să prindă rădăcini la H'n'H. Balul cabaret organizat de Club A în 26 aprilie n-a fost o manifestare muzicală, decît poate prin simpla prezență a unor artiști:

Leluț Vasilescu, Vali Sterian, Doru Stănculescu, Adrian Berinde, Gabriel Cotabiță. Balul în sine a fost neinspirat conceput, singurul număr de atracție fiind cel de **strip-tease**, pe care eu nu l-am zărit, din cauza televiziunilor particulare, care invadaseră locul. În rest, lumea părea venită (tradițional, nu?) pentru o bere pe gratis.

● Duminică, 28 aprilie, a fost o seară de folk cu **Poesis**, la care am avut două mari surprize. Una, neplăcută și de neînțeles, a fost lipsa publicului (nu, nu în totalitate, dar...). A doua, plăcută, a fost

prezența lui Dan Bittman, („un prieten de-al nostru, de prin cartier, care cîntă frumos”, cum a spus Eugen Baboi) care a cîntat două piese cu Poesis, „dînd” neașteptat de bine în show. Deși puțini, cei din sală au cîntat aproape tot timpul.

Voltaaj

O seară fermecătoare, de pe urma căreia vă salută respectuos și extenuat clubista de serviciu,

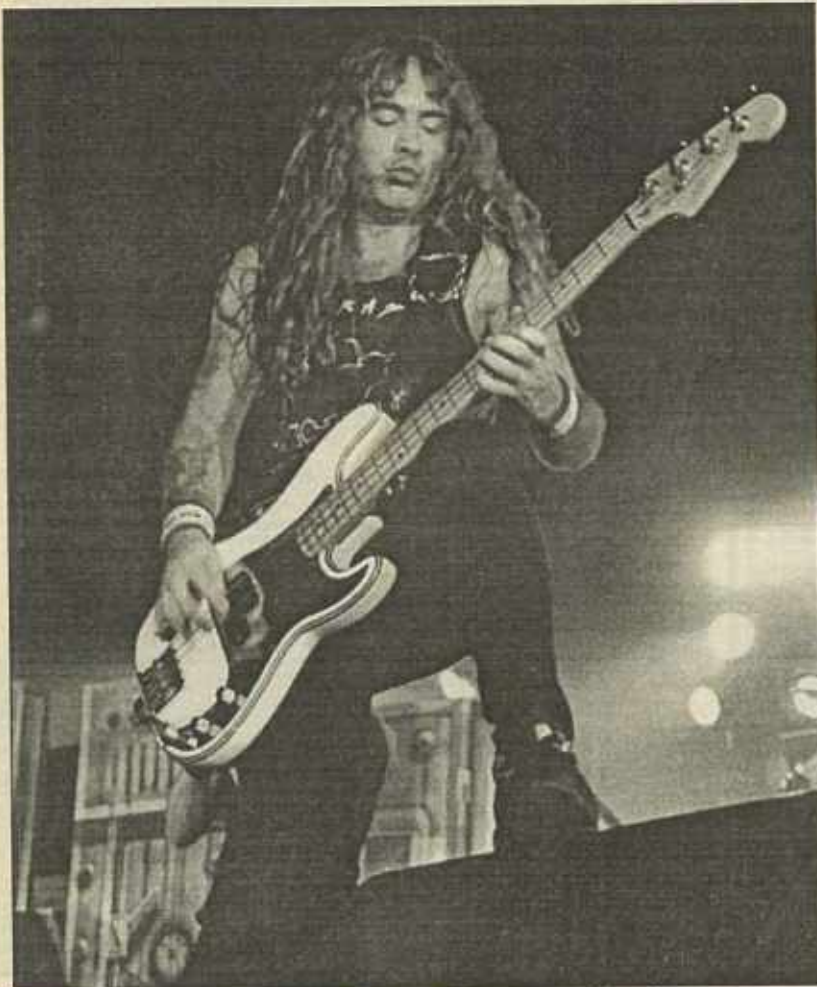
■ **Ana Călin**

Nicu Alifantis

IRON MAIDEN

(urmare din nr. 1 — ianuarie 1996)

XIII. La fel de rapidă ca plecarea lui ADRIAN SMITH a fost și comunicarea înlocuitorului său, în martie 1990: JANICK GERS, talentatul chitarist care l-a acompaniat pe Dickinson pe „Tattooed Millionaire”, ex-component al trupelor **WHITE SPIRIT** și **GILLIAN**. Nici un alt chitarist nu a mai fost audiat, grupul reușind să facă de la prima alegere cel mai bun lucru posibil. «Ni se pare normal că EL este înlocuitorul lui Adrian. Ne cunoaștem de mulți ani, Janick este un excelent chitarist de Heavy metal și un mare fan al lui IRON MAIDEN» (Steve Harris). Născut la West Hartlepool, JANICK GERS avea toate șansele să devină un „guitar hero” la începutul anilor '80. Primul său grup **WHITE SPIRIT** a deschis în 1981 mai multe concerte ale trupei **SAMSON** (al cărui lider era pe atunci un oarecare BRUCE BRUCE (devenit mai târziu... DICKINSON) și care ulterior relata: „Pe scenă era extraordinar, un adevărat nebun. Îmi amintesc de un concert **WHITE**

SPIRIT în care JANICK a cântat cu chitara în toate pozițiile, apoi a aruncat-o peste amplificatoare și-a spart geamurile sălii. Remarcat de specialiști, dar și de bătrînii „meseriași”, îl înlocuiește pe **BERNIE TROME** în **GILLIAN**, unde rămîne pînă cînd fostul vocalist **DEEP PURPLE** dizolvă grupul pentru a se transfera la **BLACK SABBATH**. În mod inexplicabil, o carieră care demara spectaculos s-a încheiat brusc. «Deși un chitarist excepțional, nimeni nu a crezut cu adevărat în posibilitățile sale artistice, nimeni nu i-a dat ocazia niciodată să-și demonstreze talentul. Nu făcea parte din nici un grup de peste patru ani și-n lipsa oricărui proiect durabil, anul trecut și-a reluat studiile de sociologie. N-a acceptat niciodată să facă muzică de studio căci a rămas

pur. A cântat întotdeauna doar ce i-a plăcut...». Pînă la „reînțînirea” cu Dickinson (autorul citatului anterior), un singur album s-a mai bucurat de aportul excepționalului chitarist: „Vigil In A Wilderness Of Mirrors” aparținînd fostului vocalist de la **MARILLION**, **FISH** (alături de care a compus „View From The Kill”).

★ Bruce Dickinson: „Cînd l-am angajat pentru proiectul meu, solo, Janick era pe cale de a-și vinde sculele. Voia să abandoneze muzica pentru a se dedica unui serviciu obișnuit. Asta mi-a amintit de **CLIVE BURR**, vechiul baterist **MAIDEN** care s-a angajat ca șofer de taxi pentru a supraviețui. (De fapt l-am solicitat pe Clive pentru albumul meu, dar era foarte presat de înregistrările grupului **DESPERADO**”). La capătul înregistrărilor (Janis apare coautor al tuturor pieselor de pe albumul vocalului **MAIDEN**) la sugestia lui Dickinson, Steve Harris îi propune

managerului Rod Smallwood ca Janick să facă parte din **MAIDEN**. «Cum s-a petrecut cooptarea? Prima reacție a lui Janick a fost să întrebe:

ce se va întîmpla cu Adrian? Noi l-am răspuns că Adrian și-a format propriul grup și că el nu ocupă locul nimănui. Atunci ne-am hotărît să cîntăm „The Trooper” împreună (și apoi „The Prisoner”, „Iron Maiden” și „Children On The Damned”) imediat am simțit că Janick s-a integrat de parcă ar fi cîntat de 10 ani în grup, a fost ceva cu adevărat formidabil. Am avut un adevărat frison. l-am cerut părerea lui Dave iar el a spus: de la prima notă pe care a scos-o, am știut că este omul care ne trebuie!” (Bruce Dickinson);

★ Ne cunoaștem de mult timp. E un excelent chitarist și un fan **MAIDEN** de mult timp. l-am cerut pur și simplu să învețe cîteva titluri pe care să le repetăm împreună. În momentul în care a-nceput să cînte, se lîpea perfect cu **DAVE** și mi-a creat impresia că este alături de noi de ani de zile...” (Steve Harris).

★ În finalul acestui lung capitol să-i dăm cuvîntul „inculpatului”: «Înainte de toate, sunt muzician și viața mea nu va fi dată peste cap de cooptarea în **IRON MAIDEN**. Urăsc starurile rock și sînt liniștit la gîndul că Maiden e un grup ieșit din comun. Deși au cunoscut toate plăcerile vieții — glorie, bani, distracții — Nick, Steve Dave și Bruce au rămas băieți simpli și onești. Adevărați oameni „normali”...».

XIV. IRON MAIDEN într-o nouă componentă: **BRUCE DICKINSON** (voce), **NEIL MURRAY** și **JANICK GERS** (chitare), **STEVE HARRIS** (bas) și **NICKO Mc BRAIN** (tobe) se închide în aprilie în locuința lui Steve pentru a definitiva următorul disc. Înregistrările odată terminate (este primul album tras în Anglia după „The Number Of The Beast”) **BRUCE DICKINSON** și **JANICK GERS** se avîntă în turneul de lansare „Tattooed Millionaire” în timp ce noul produs **MAIDEN** este ținut în cel mai mare secret. Discul lui Bruce este apreciat

În mod divers de critică și de fani. În timp ce primii „descoperă” vestigiile ale trecutului (perioada SAMSON a anilor '80), ceilalți admiră „bogăția inspirației ce caracterizează marii muzicieni ai timpului nostru”. Un album interesant, fără îndoială chiar dacă Bruce nu-și etalează exploziile interpretative înalte care i-au adus respectul internațional.

În iunie, Bruce DICKINSON alături de noul său coechipier JANICK GERS, de ANDY CARR (bass) și DICKIE FLISZAR (baterist german care-l înlocuiește pentru pasajele europene pe FABIO DEL RIO care apare în deschidere cu grupul său, **JAGGED EDGE**) întreprinde un turneu european care trece la 12 zile prin Paris și atinge paroxismul câteva zile mai târziu la Astoria Theatre din Londra, când, la ultimul bis, Bruce și Janick sînt înconjurați pe scenă de Dave Murray, Steve Harris și Nicko Mc Brain pentru intonarea unui „The Trooper” care-a făcut să vibreze pereții (și timpanele) tuturor.

★ Înainte ca Dickinson și Gers să pornească în noua etapă a turneului, în Statele Unite, cei cinci metalști de la MAIDEN se reunesc pentru două zile în ferma lui Steve Harris pentru a turna un videoclip atât de rocabolesc și totodată atât de rural: „Holly Smoke”. Scenele cele mai delirante, dar și cele mai agricole, ni-l prezintă pe domnul Harris senior, tatăl eroului nostru. El este cel ce conduce imensul tractor cu o mîină de maestru.

★ Turneul lui Bruce Dickinson în Statele Unite se transformă într-un succes unilateral și, cu ocazia ultimului „show” la Roxy din Los Angeles, Bruce anunță cu mîndrie, în fața miilor de fani prezenți că a doua zi, 18 august, în același loc și la aceeași oră, va avea loc unul din concertele surpriză ale anului. Și astfel într-o ambianță apocaliptică, **IRON MAIDEN** prezintă într-un club din Los Angeles supraaglomerat, noul său repertoriu. Și asta la 20 de luni după ultimul concert oficial în Anglia. În sfîrșit, în septembrie 1990, al nouălea album de studio MAIDEN, „**No Prayer For The Dying**” se află în posesia cumpărătorilor; producătorul Martin Birch nu-și ascunde satisfacția: „discul are sunet mult mai crud și mai heavy...” Băieții au revenit în studio cu o neașteptată poftă de cîntat. Ai zice că sînt la primul album”. Comentariile sînt entuziaste. Cu ocazia prezentării oficiale în fața presei, ziaristii insistă asupra eficacității ritmice și asupra aspririi riffului metalic pe care l-a regăsit MAIDEN.

★ Turneul mondial, început prin 19 date „sold-out”, în Anglia, la 20 septembrie 1990, „transferat” în Europa în octombrie/noiembrie și apoi pe continentul american în

ianuarie/februarie/martie, 1991, prezintă un super-show, cu o scenă ultra amplificată și-un Eddie uriaș și grotesc pe fundal. Pentru această lungă călătorie, IRON MAIDEN a invitat în deschidere grupul **ANTHRAX**, cu siguranță în amintirea plăcutelor momente pe care le-au împărțit în timpul turneelor europene „Monsters Of Rock 1988”... Finalul este la fel de izbitor: Iron Maiden îl detronează în mod magistral pe Cliff Richard și single-ul său de Crăciun, instalîndu-și „Bring Your Daughter To The Slaughter” pe primul loc al topului englez.

XV. Din păcate la puțin timp după evenimentele descrise pînă acum, grupul avea să intre într-un nemeritat con de umbră. După editarea în 1992 a albumului „Fear of The Dark” — parcă mai puțin controversat și trecut cu vederea mai repede ca oricînd — și apariția la 22 august în finalul marelui carnaval metalic anual de la Donington, Bruce Dickinson s-a despărțit definitiv de Iron Maiden pentru a-și construi propria carieră solistică.

Zvonurile despre iminenta dispariție a grupului au fost infirmate constant de conducătorii imperiului Maiden și susținute de casa de discuri, E.M.I. prin editarea într-un timp relativ scurt a nu mai puțin de trei discuri din concert: „A Real Live One”, „A Real Dead One”, „Live At Donington”, și-a compilației live (audio și video) „Maiden England”.

În sfîrșit vechii fani ai grupului au putut răsufia liniștiți: în ianuarie 1994

Iron Maiden anunță identificarea noului cîntăreț, Blaze Bayley (ex-Wolfsbane) în timp ce liderul Steve Harris afirma: „Așteptați-vă la apariția noului album Iron Maiden spre sfîrșitul anului. Este începutul unei noi ere dar foarte excitantel”. Discul a fost planificat în decembrie 1994 dar apariția sa reală nu a avut loc decît un an mai târziu, în septembrie 1995. Harris a asigurat producția alături de Nigel Green în studiourile adiacente casei sale, undeva în afara Londrei. În același loc unde au mai fost produse „A Real Live One”, „A Real Dead One” și „Live At Donington”. Mult timp, grupul n-a găsit nume potrivit pentru noul produs. Blaze Bayley își amintește: „ne-a fost foarte greu să-l spunem într-un fel căci trebuia să găsim un titlu care să rezume întregul disc. Și cum naiba era să facem atîta timp cît nu fusese hotărîtă ordinea pieselor. Așa că ne-

am schimbat intențiile de mai multe ori. Între titlurile propuse au existat: „Sign Of The Cross”, „Edge of Darkness” sau „Bloody World's Hands” (inspirat de războiul din Bosnia)... În cele din urmă preferințele tuturor s-au

vorbit de cel de-al zecelea album de studio (X în cifre romane), ceea ce reprezintă „un nou început”. (Continuare în numărul viitor)

■ Gabi Gomboș

oprit la „The X Factor”. Bineînțeles că interpretările pot fi numeroase, dar cea mai corectă este următoarea: este

Iron Maiden la Skip Rock '95
(Fotografii inedite de
Nae Constantin)

Gașca de prieteni

● **Antibody** (Reșița), **Ilus** (Tg. Mureș), **Cetean Sorin** (Alba Iulia), **Luci Sepultura** (Dej), **Mercanius** (Călan), **Fucker** (Călărași), **Rize** (Târgoviște), **Patricia** (Sighetu Marmăției), **Max Deatheru** (Vaslui), **Socrate** (Alba Iulia). Dragilor, sinteți prieteni de nădejde și cei mai „de gașcă” colaboratori ai VOX-ului! Din păcate o parte din materialele trimise de voi n-au fost punctate decât sporadic în revistă, în primul rând din cauza decalajului (chiar de 3-4 luni) între data expediției și cea a (re)apariției revistei. Noi oricum vă mulțumim și vă rugăm să rămâneți „pe fază”! ● **Alinuța** (Reșița). Nu mă supăr fata mea dar crede-mă că zona grunge/alternative nu mă preocupă chiar deloc; urmărește profilul „găștii”. ● **Barbu Ionuț** (Galați). WASP, Savatage și Tesla nu-s de competența G.D.P. Acum, să nu crezi că n-am putea face „săpături” dar așteaptă timp cât alte publicații alocă spațiu mult mai mare trupelor hard & heavy consider că e mai etic să răspundem în primul rând zeilor de cititori care solicită informații din teritoriul underground (black, death, grind, dark, noise etc). Sperăm ca un „Coșmar” mult îmbunătățit și adăugit să fie editat în curând ca volum. ● **Antibody** (Oradea) 1) Ofertele tale de colaborare sînt binevenite; trimite-mi o listă cu trupele despre care deții date complete. 2) La discografia **Godflesh** adaugă „Cold World” (4 song MLP) din 10.07.92 și două piese („Xnobs/Anything In Mine”) pe compilația „Earplugged” (1994). 3) Față de cele 3 albume indicate, blackerii norvegieni **Immortal** au mai realizat un demo în 1991 („The Nourthen Upsins Death”), un 2 track promo tape (cu „Unholy Forces of Evil/Cold Winds of Funeral Dust”) și tot atunci un 7” EP scos de Listenable Records, toate în formula veche cu Demonaz Doom Occulta(c), Abbath Doom Occulta(v/b), Amgædda(t) doar pe primul demo, a cărui copertă e desenată de celebrul Dead (de la Mayhem), apare și chitaristul Jom Tunsberg (azi la Hades). ● **Black Diabie** (Pantelimon), **Vammatar** (P. Neamț), **Streza Nicolae** (Victoria) 1. V-aș putea ajuta cu înregistrările dacă indicai adresa exactă. 2. Dacă m-au dezamăgit Creator? Nici pe departe cât Iron Maiden, iar sîntetu de tobe al nemților a fost cel mai bun auz pe scenele noastre în ultimii 30 de ani! ● **Grig G** (Onești, O.P.3/C.P.30/5450 Jud. Bacău). Cauți disperat texte Waters sau Pink Floyd. Poate te ajută cineva din „gașcă”. ● **Gandalf** (Reșița), **Black Diabie** (Pantelimon), **Antybody** (Oradea).

Rockerița Șucăriță (București), **Nemesis** (Reșița), **Îngerul de Foc** (Cluj), **Mercanius** (Călan), **Rize** (Târgoviște), **Alinuța** (Reșița), **Doru Astafei** (Rădăuți), **Barbu Ionuț** (Galați), **Socrate** (Alba-Iulia), **Arsene Mădălin** (Moreni), **Florescu Dragoș** (Rm. Vâlcea), **Sleepless At One With The Earth** (București), **Ioana** (Zalău), **Satanic Slaughter** (Iasi): După cum puteți constata am primit scrisorile voastre. Urmează un serial de răspunsuri care se va întinde pe parcursul a două-trei numere. ● **Cenotaph**: Mexic e țara sa de origine iar stilul declarat brutal grind/death with doom parts. Alcătuit la finele anilor '80, include în componența de bază pe Guillermo(c), Cesar(c), Daniel(v/b) și Oscar(t). După „Rise Of Excruciation” (DEMO/1989) debutează pe disc cu „Tenebrous Apparitions” (7” EP/Distorted Harmony Records) scos în 1000 de exemplare în octombrie '90. Aprilie '91 readuce cvartetul în studiou dar din cauza unor probleme contractuale 7” Ep-ul „The Eternal Disgrace” (Baphomet Records) nu apare decât în martie '92. Toamna lui 1992 aduce în sfîrșit primul CD, „The Gloomy Reflections Of Our Hider Sorrows” (Hora Records) urmat în 1993 de apariția pe cîteva compilații. Al doilea album „Riding Our Black Oceans” (Cyber music) apare la începutul lui 1995 și are o critică foarte bună, conținutul său foarte brutal grind/death, tehnic și interpretat într-o viteză, puțin fi inclus fără restricții în perimetrul scenei... „finlandeze, datorită similităților stilistice cu trupa ca **Demigod**, **Sentenced**, **Depravity**. ● **Katatoria**: Incredibil grup suedez considerat de presă underground „Un The Gathering/Always atins de o țușă de black/death”. Istoria sa începe în 1987 cînd Blackheim(c/b) și Lord Seth(v) fac primele repetiții dar cîteva luni mai tîrziu trupa se sparge. Abia în 1991 cei doi re-lansează grupul reușit să imprime în vara '92 demoul „Ihva Eloheim Meth”. Combinația înfricoșătoare de gothic doom cu black metal lovește la fix în underground și demoul se epuizează rapid. Considerat ani de zile o raritate a subculturii metalice, va fi relansat în mai 1994 sub forma unui 5song CD editat de casa olandeză Vic Records. Datorită acestui produs Katatoria seamnează cu No Fashions Records și, întărită cu basistul Irsaphel, intra în Unisound Studio și înregistrează albumul „Dance Of The December Souls”, o adevărată revelație pentru metalul european, Editat de No

Nici anul acesta nu veți scăpa! Direcția Județeană pentru Tineret și Sport Buzău organizează în perioada 6-8 iunie ediția a XII-a a tradiționalului festival de muzică rock TOP T. Așa cum v-am obișnuit la ultimele două ediții MARELE PREMIU va fi oferit de casa de discuri Electrocord sub forma unui SPLIT LP pe care vor apărea primele două formații nominalizate de juriu. Nu sînt excluse nici alte premii oferite de organizatori sau de sponsorii locali.

reprezentative grupuri care vor urca pe scenă, toate drepturile de editare ale acestora revin Fundației pentru Tineret Buzău.

Ca și în anii precedenți, organizatorii vor asigura cazarea, o masă, și (în funcție de sponsorizările alocate) decontul transportului tuturor formațiilor selectate.

Sonorizarea, profesională, va fi asigurată (probabil) de Edgar Surin Productions. Posturile de radio independente și de televiziune prin cablu

Festivalul Top T - Buzău 1996

Prima zi de concurs este destinată formațiilor „dure” (thrash, doom, death și black metal), a doua trupelor hard&heavy iar cea de-a treia grupurilor experimentale (progressive, jazz-rock, alternative, de fuziune etc.) preconizându-se 8-10 concerte pe seară.

Acceptarea formațiilor în concurs va fi stabilită în urma unei preselecții efectuate de comisia festivalului după casetele demo înregistrate profesional și trimise organizatorilor cel tîrziu până la 15 mai, însoțite obligatoriu de curriculum vitae și de două fotografii (alb negru sau color) tip carte poștală. Formațiile care nu vor îndeplini aceste condiții vor fi descalificate din start.

Deoarece este posibilă editarea unei serii de casete audio cu cele mai

vor asigura promoția, transmisia în direct și cele mai importante recitaluri.

Prezentarea galelor va fi făcută de aceeași echipă prezentă din 1992: Gabriel Gomboș (thrash, death, black), Florin Silviu Ursulescu (hard&heavy) și Florian Pittiș (seara finală, recitalurile și nominalizările).

Dacă doriți să urcați pe scenă alături de prestigioase nume ale rockului național sau să fiți nominalizați pentru înregistrări, trimiteți cel mai recent demo + biografia + fotografia trupei la: FUNDAȚIA PENTRU TINERET BUZĂU str. Mesteacănului nr. 1 Buzău / 5100.

Relații la telefoanele: 038/41.35.41 (Cornel Constantinescu) sau 01/855.28.22.

■ Gabi Gomboș

Fashion în 1995 Mini CD-ul „For Funeral To Come” dezvăluie un grup mult schimbat, influențele black fiind atenuate de un metal gothic avangardist și foarte complex, asociat în unele pasaje muzicii FIELDS OF THE NEPHILIM și CYNIC. ● **ABSU** este cu siguranță cel mai interesant și îndrăzneț grup american black metal. Născut în abisul întunecat al Texasului, combină cu inteligență black occultist și dark progresiv, refrene melodice, ritmuri tribale, voci feminine într-un context magic al filozofiei mitologice „sumerian / mesopotamian / necronomic”. Alcătuit în 1989 de Lord Equitant Infernal, Dal Gais(c/texte) și Shattiel-Lord of All Shadows (o solo, acustică/vb) se numeste DOLMEN pînă în 1991 cînd numele devine ABSU. Primul demo „Return Of The Ancient” este urmat cîteva luni mai tîrziu de remarcabilul „The Temples Of Offer” înregistrat în formula Equitant(b/v), Shattiel(c/v), Gary Lindholm(c), Daniel Benbow(t). În urma succesului obținut firma americană Gothic Records lansează produsul sub forma unui EP cu 3 piese, care se va vinde în 2000 de exemplare, luna '92 este luna unor importante modificări de personal, alături de cei doi fondatori soșind: Proscriptor (t/k/percuție/timpana/flaut), Daniel Athron Mysticia(c/v) — ambii ex-MAGUS și Black Massath(k). Albumul „Barathrum V.I.T.R.I.O.L.”iese în 1993 la Gothic dar imediat trupa seamnează cu Osmose Productions din Franța care-l lansează în 1994 în toată lumea. Succesul discului este imens, întreaga lume puțin face cunoștință cu conceptul „Mythological Occult Metal Rock”. Lansarea a fost însoțită de concerte alături de AUTOPSY, INCANTATION și MORGUE și sprijinită de videoclipul „Fantasing To The Third Of The Pagan Vision”. Grupul renunță la Daviel și Massith, cei trei rămăși înregistrînd în 1994 CD-ul secund „The Sun Of Tipareth”. În anul următor Osmose lansează EP-ul „And Simeth Unto The Cold” și un nou component apare în persoana pianistului Mazzadurus. ● Al doilea proiect al componentilor ABSU este un concept non-metal descris de

Proscriptor „black ambient experimental”, fără tobe și riffuri dar simfonice și dominat de claviaturi și efecte: **Equimanthorn**. A realizat un demo în 1992, o casetă live cu titlul „12-20-92” și un album cu un nume ciudat: „Nindinugga Nimshimsharga Enililara” (Unisound records/1994). ● La rîndul său Proscriptor a tras sub propriul nume un promo-tape și-un SPLIT EP (cu DARKNESS ENSHROUNDED) scos de B.M.T.H.O.M.P. Records în '95, conținînd muzică pe claviaturi inspirată de folclorul ocultist scoțian. ● **The Abyss** este un trio suedez extrem de original la baza căruia se află cei trei componenți din **Hypocrisy**, transferați la alte instrumente. Astfel basistul de la Hypocrisy, Mikael Hedlund cîntă în **The Abyss** la chitară, bateristul Lars Szoke preia chitara secundă în timp ce liderul Peter Tagtreen se ocupă acum de întreaga secție ritmică producîndu-se atît la bas cît și la baterie. Toți cei trei componenți susțin și partiturile vocale. Primul album „The Other Side” a ieșit pe 3 martie 1995 la Nuclear Blast conținînd remarcabile compoziții black (însoțite discret de keyboards, backing feminin și pasaje slow) și un cover version HELHAMMER „Massacra”. ● **Phobia** este un alt grup distrugător din S.U.A. dar de data asta inspirația vine din teritoriul punk și grind. Rezultat din spargerea bandului californian APOCALYPSE, este cooptat după un singur demo de Relapse Records care-l lansează în 1991 pe „All That Remains” (7”EP), promovat în mai multe concerte cu Master, Pungent Stench, Fear Factory. Bateristul acestora din urmă este atît de impresionat de evoluția lor încît îi însoțește în studio ajutîndu-i să înregistreze albumul „Return To Desolation” (Relapse/Nuclear Blast/01 august 1994). Înregistrat de Shane Mac Laughlin(v), Bruce Reeves(c), Steve Burda(c), Luis Perreara(b) și Raymond Herrera(t), însoțit din start de critici laudative, „Return To Desolation” se dovedește a fi un produs obligatoriu pentru fanii serioși ai scenei grindcore.

■ Gabi Gomboș

Reamintim amatorilor de muzică, că ELECTROCORD are organizat pe lîngă depozitul său central, sistemul de vînzare:

DISCUL PRIN POȘTĂ

Doritorii de DISCURI LP, CASETE ÎNREGISTRATE și COMPACT DISCURI, se pot adresa prin poștă la: S.C. ELECTROCORD S.A. „DISCUL PRIN POȘTĂ” Bd. Timișoara nr. 94 Cod 78702 București Tel. (01) 777.50.46.

Actual din rockul nostru

☛ Deatherii bucureșteni **PLUTONIUM** continuă să existe, chiar dacă în ultimul an nu au prea activat. De curând, Dragoș Lecca (c/v) și Virgil Păun au obținut un nou spațiu de repetiție (în Română) și lucrează intens la un nou set de piese ☛ Schimbări tactice importante la grupul **TAINÉ** din capitală: Mihai Tiulescu a preluat chitara bas, iar stilul power inițial a căpătat mai multă duritate. La ora actuală cvartetul-completat de Andy Ionescu (c/v), Ștefan Aldea (c) și dinamicul „Tândărică de buzunar” Adrian Tăbăcaru (t) se autodefineste „techno thrash-death” citind ca influențe de bază trupele **KREATOR/DEATH**. ☛ Neașteptat de reușit (după semi-eșecul din Areele Romane, de anul trecut) concertul **ASTRO-PHAGASTRA** din Hard'n'Heavy Café. Avându-l ca showman pe Radu Țiu (v-fost baterist la **RISING SHADOW**), bine sprijinit ritmic și armonic de Ovidiu Peter (c), Gore Oprescu (c), George Pavlovski (b) și Claudiu Florescu (t), cvintetul apare drept o reușită combinație de hardcore-alternativ cu doom à la **PARADISE LOST**, botezată cu umor „confusion core”. ☛ Concertele „de cacao” la Bistrița anul acesta, **TAINÉ**, **CRONOS** și **RETURNLESS PATH**, nebeneficiind nici măcar de un sunet care să-i facă oricât

de puțin-inteligibili. ☛ Tot mai redutabil, **CRONOS** își demonstrează forța și melodicitatea thrash/death și pe scenă, dovedind că actuala formulă, cu Bebe Hanneman (c), Adi Ungureanu (k), Bogdan Vișan (b) și Dan Petrescu (t) este într-adevăr una ideală. ☛ Tras în februarie la Magic Sound Studio, „Tears Of The Sunset” semnat de **RISING SHADOW**, recent editat de East & Art, este primul album death metal românesc apărut în condiții optime. La numai un an de la apariție, Paul „Slayer” Grigoriu (v), Alberto Bolocan (c), Ricsi Rudas (c), Dan Bădescu (b) și Alin Gayraud (t) sînt pe cale de-a depăși statutul de „underground band”, recentul MC fiind urmarea logică a unei casete demo trase în același studio și a introducerii pe compilația „Underground Romania 1”. ☛ După recentul succes obținut la clubul din strada Gabroveni de doomerii bucureșteni **ABIGAIL**, Răzvan Alexandru (c/k), Radu Constantinescu (c, înlocuitorul lui Andrei Gingă), Vlad Bușcă (b) și George

Tudor (t) și-au planificat un nou stagiu în studioul Migas Real, piesele „The Forever Sin” și „Outcast” (short version) urmind să apară pe un promo tape și să fie transpuse pe bandă video. ☛ Lansat pe casetă și CD albumul **DRACULA** a fost însoțit de un concert promoțional (vineri, 6 aprilie) la care au mai fost invitați **ESPERANDO**, **TECTONIC** și **VOLTAJ '88**. ☛ După succesul obținut anul trecut cu split-LP-ul premiilor de la festivalul buzoian Top T, iată că pe 22 martie un nou album lansat de Electrecord răsplătește remarcabila prestație a trupei **FORCEPS** și **CANGREN**, nominalizate anul trecut de același festival. În lipsa **CANGREN**-ului, reprezentat doar de un singur component, **FORCEPS** a susținut un recital de zile mari, anunțându-se drept una din certitudinile majore ale scenei rock autohtone. ☛ Care vor fi trupele nominalizate la ediția din acest an veți afla dacă veți asista la cele trei gale buzoiene programate în perioada 6-8 iunie. ☛ În ciuda zvonurilor care-i anunțau dizolvarea, (parțial) **TECTONIC** continuă să existe, concertează, ba mai mult, va intra în studioul Electrecord în jurul datei de 1 mai pentru a înregistra în sistem Tascam Digital — 24 canale, cel de-al doilea album. ☛ La 3-4 săptămîni după Tectonic, grupul **ESPERANDO** își va înregistra la rândul său LP-ul secund. ☛ Cel mai popular grup al undergroundului death/black **WICCAN REDE**, și-a schimbat numele în **NEGURA BUNGET**, a renunțat la influențele scandinave și la serviciul claviaturilor utilizate de Aiwazz Valtach Disciple. Cel doi componenți (pentru alte detalii urmărește rubrica PLAY), ajutați scenic de Vampyr (k), intonează un black transilvănean pur, inspirat de natură și istorie, pus în valoare de texte arhaice românești. ☛ La Tirgu Mureș din nou mișcări de trupe: **SPIRAL-R** s-a dizolvat, în schimb reapare **STRESSERS** cu Deak Levente (v), Vítahvi Dezso (t, ex-PANDORA/BRONX) și Vegh

Joe (c, ex-CRUSADE) ☛ Și **BRONX**-ul s-a reformat, acum cu Pity (v), Iluș (c), Adi (b), Csakesz (t) și Radu Cișmaș (t, ex-ABYSS, PANDORA) ☛ **CRUSADE** l-a înlocuit pe Joem Zsolta (k) & La Palatul Culturii, în cadrul festivalului „Cine ce știe?” s-au produs și câteva trupe locale, iar la Cinema Unirea, într-un mini festival autohton, au urcat pe scenă **BRONX**, **ȘTAȚIA FABRICII DE CĂRAMIDA**, **CRUSADE** și (surpriza de proporții), **AUTOSTOP MS**. ☛ O nouă ediție a legendarului festival mureșan este preconizată în această vară. ☛ Față de formula de pe demoul „In The Search Of Dead God” echipa constantenilor **INTERITUS** se mărește prin cooptarea chitaristului/vocalist Bogdan Chelaru. Deja grupul amenință popularitatea unor Grimegod, The Order sau Neurotica iar piesa „Forbidden Epitaph” care deschide fața întâi a samplerului „Underground Romania 2” este pe cale să devină un mare hit ☛ Rețineți titlatura **HATE!** Cvartetul din Reghin a plecat de la un grind-punk săbatic pentru a se opri într-un teritoriu original în care instrumentația hardcore sacadată de panaje panteriene însoțește o remarcabilă voce agresivă.

Fotografia trupei v-o oferim aici, iar comentariul casetei, la rubrica PLAY.

Adrian Pinteș și **DRACULA** pe străzile Bucureștiului

Foto inedite: Nae Constantin

INDIE METAL CHART

La sugestia corespondenților noștri efectuăm câteva modificări ale clasamentului național, merite a dinamiza topurile, a evita confuziile stilistice și chiar a fi destinate profesioniștilor, acum cînd patroni de firme discografice, producători, distribuitori și manageri se află într-o căutare („furbundă”, credem noi) de nume autohtone. Categoria **DESTRUCTION DEMO CHART** (20 de locuri) este rezervată casetelor doom, dark, death, black metal, cea intitulată **POWER DEMO CHART** rezervă spațiu trupelor hardcore, power și alternative, iar **ROCK DEMO CHART** găzduiește nume ale sectorului hard, heavy, progresiv. Secțiunea D acumulează ca și pînă acum realizările autohtone apărute pe **casetă, CD sau LP**. Următoarele trei categorii au câte zece poziții. Trupele interesate să figureze în acest clasament, să fie difuzate la posturile de radio independente, să apară pe compilația promoțională pe care o pregătim în această vară și să fie recenzate în primul număr din „METAL FAN zine” (planificat la finele lui mai) sînt rugate să trimită materialul audio însoțit de fotografie, biografie, logo-ul (grafica) trupei sau orice alt material promoțional la adresa următoare: Gabriel Gomboș O.P. 11-C.P. 42, sector 2 București/72400.

A) DESTRUCTION DEMO CHART

- (-) PSYCHOSYMPHONY — The Killing Look
 - (-) ULTIMATUM — Cerebral Perversion
 - (-) WICCAN REDE (NEGURA BUNGET) — From Transilvanian Forrest
 - (-) GOD-Iconografic III
 - (2) GRIMEGOD — Under The Sad And...
 - (1) MAKROTHUMIA — Four Stories...
 - (3) DISINTER — Sunset Beyond The...
 - (11) PROTEST — Forgotten
 - (8) GOTHIC — Evolution
 - (10) MERCY'S DIRGE-U.D.C.
 - (9) ROTRAVE — Self Runaways
 - (6) WALPURGIA — Rain
 - (16) ABIGAIL — These Are The Ruins...
 - (12) CRONOS — Coșmar
 - (7) RETURNLESS PATH — Demo Tape '95
 - (16) NEW AGE — Remix/DEMO '95
 - (5) GOD — The Unique, Eternal...
 - (13) DRACULA — Self Destruction
 - (18) CACEALMA — DEMO '95
 - (17) CRONOS — Apropierea sfîrșitului
- Au ieșit:** Rising Shadow-Demo 1, GOD-Iconografic II, Faraon-Stop The Violence. **Propuneri:** INTERITUS-In The Search Of The Dead God, FARAON '95.

B) POWER DEMO CHART

- (4) LEGION — Lista neagră
 - (R) THE ORDER — Demo '95
 - (1) THE RADIOACTIVE POPCORN — Viața-I asta, bă?
 - (-) HATE — Protest
 - (5) MASKED TOYS — Greatest Shits
 - (-) NOU NEIM — Feriți-vă de Gigli
 - (-) EXCENTRIC — Cel de sus
 - (2) ZDOB și ZDUB — Sugar And Big Pigs
 - (7) CANGREN — Funky Invasion
 - (8) B.V.N. — Amintiri din copilăria...
- Au ieșit:** Vank-Demo '95. **Propuneri:** FORCEPS-Demo '95, THE RADIOACTIVE POPCORN-Titti-Fitti

C) ROCK DEMO CHART

- (1) CHIN — Demo '95
- (4) KAPELA — Kapela 1
- (2) CHROMDIOXID — Tape '93/'94
- (3) PANTA RHEY — DEMO '94
- (5) FATUM — Clandestine Roads
- (8) IARMAROCK — Reptila Petrii
- (9) AXART — Demo '94
- (6) INQUISITOR — Inquisitor
- (7) BRONX — Tape '95
- (10) DEFECT — First Demo '95

D) LP/CD/MC

- (-) ALTAR — Respect (Rotor/1995)
 - (-) Underground Romania 2 (SAMPLER) (East & Art/1995)
 - (1) CARGO — Destin (Vivo/1995)
 - (3) TECTONIC — Anomalia (Electrecord/1995)
 - (-) Underground Romania 1 (SAMPLER) (East & Art/1995)
 - (4) URA DE DUPĂ UȘĂ — De ce ațita ură?
 - (6) HOLOGRAF — Stai în poala mea (Electroord/1995)
 - (2) VOLTAJ '88 — Sweet Angel Child (Electrecord/1995)
 - (-) ANTRACT — Blestem (Vivo/1995)
 - (8) CELELALTE CUVINTE — Armageddon (Vivo/1995)
- Au ieșit:** ZOB/URA DE DUPĂ UȘĂ (SPLIT 7"EP), SARMALELE RECI — Țara te vrea prost, FLOARE ALBASTRĂ/QUO VADIS (SPLIT LP). **Propuneri:** BLOOD AND PAIN-The First, CANGREN/FORCEPS (SPLIT LP), KAPELA-Rock My Way, RISING SHADOW-Tears Of The Sunset

PSYCHOSYMPHONY

„The Killing Look” (DEMO LP/1996)
A: 1. Temple Of The Deight, 2. Over The Walls, 3. Shadowed With Life.
B: 1. Reality Falls Asleep (part. 1 and II), 2. Temptations, 3. The Killing Look
PERSONAL: Emil Gherasim (c/v), Attila Magyars (c), Robert Girdele (b), Gabor Girdele (t).

● Cred că „lecția de muzică” predată de Psychosymphony la Hard'n Heavy Cafe în marie, cu ocazia lansării samplerului „Underground Romania 2” l-a făcut pe mulți dintre tinerii muzicieri prezenți să vorbească în șoaptă. Iar noi, bătrîni scenei bucureștene, n-am putut să nu facem comparație cu un alt grup progresiv-avangardist care ne înnebunea pur și simplu cu aproape 20 de ani în urmă. Căteva Vechi nr. 43 (avînd trei chitariști pubei, supărați rău pe sculele lor, pe nume Sorin Chifriuc, Florin Ochescu și Dan Bădulescu). Dar spre deosebire de bucureșteni — care n-au lăsat în urmă decât o participaie prăfuită pe o culegere tip „Formați Rock volumul nu știu cîl” svertat din Cărei a avut șansa înregistrării unui album profesional înfrîg, autoprodus și autofinanțat și asta la nici șase luni după ce „Reality Falls Asleep” (variantă live) a apărut pe compilația „Underground Romania 1”. Tras în Haron New Sound Studio din Satu Mare în ianuarie 1996, „The Killing Look” (disponibil din aprilie) propune prin cele 6 piese ample, 70% instrumentale, un metal fabulos, melodic, extrem de minuțios orchestrat și foarte demonstrativ. O idee de Coroner vechi și de Annihilator, „Alice in Hell” intersecțiază pe un teritoriu neutru un gram de imaginație Dream Theatre, dar toate aceste trimiteri nu sînt decât orientative, căci Psychosymphony, prin modul său progresiv și chiar jazzistic de abordare a thrashului, (?) posedă geniul de a nu imita pe nimeni în mod particular, iar dacă imaginația voastră nu a fost atîrnită suficient de aceste indicații, nu vă rămîne decât să vă procurați (cu numai 2.500 lei) această casetă a seriei „open your mind” și s-o digerați în liniște, conștienți că un grup de asemenea factură nu apare decât odată la zece ani.

1 CALIFICATIV: ★★★★★
CONTACT: Psychosymphony c/o Mogyoros Attila str. M. Viteazul nr. 1, bl. 19, et. 2, ap. 12, Cărei/3829, jud. Satu Mare.

NOU NEIM

„Feriți-vă de Gigi” (DEMO/1995)
A/B: 1. Twin Spirits, 2. So What, 3. Nu-i bai, 4. Nimic aparte
PERSONAL: Flia (c), Ati (c, rtm), Sofro (b/v), Cristian (t), Gabi (mobilizări)
● O amuzantă titulară (tranzacție fonetică de la NO NAME probabil, ce-mi amintește de F.F.N. ul anilor '70) apărută pe-o copertă haioasă, sprijinită de-o grafică pe care și-ar dori-o multe trupe (Agio SRL) și beneficiind de-o producție satisfăcătoare (Cristian Butzneru/Mihnea Pitu) — cam aștea ar fi părțile bune ale unei casete (și trupe) de debut care, muzical, nu rupe gura fiului, dar nici nu dezamăgește pe nimeni. Pop-punk-ul trupeii cînd scapă în grunge și pseudo-rap, cînd beneficiază de solouri îndrăznețe, ne introduce un personaj sonor pe nume Gigi, ba are îndrăzneala de-a propune o reevaluare a termenului „unplugged” prin ușchitul final din „Nimic aparte”. Promițător pînă la urmă acest combo din Arad pe care, dacă l-aș dori pe scenă, nu l-aș vedea amplasat decât în deschidere la Radioactive Popcorn.

CALIFICATIV: ★★ 1/2
CONTACT: NOU NEIM c/o Radu Claudiu, loc. Șofronea/2927, jud. Arad (pt. casetă: 2.500 lei)

HATE

„Potest” (DEMO/1996)
A/B: 1. Protest, 2. Mind Fuck, 3. Against The Society
PERSONAL: Carlos (v), Robb (c), Yoda (b), Adam (t)

● Pentru rockul românesc anul 1996 pare să marcheze alinierea la moda hardcore power internațională, fenomen evident de la explozia The Order, de CD-ul Ura de după ușă și de succesul casetei Altar. O dată microbul asimilat, trupe diferite conceptual se aliniază acestei mode bolnave, Excentric, Legion, Masked Toys, Screaming Heads constituind surprize plăcute pentru headbangerii locali. Alături de ele, Hate din Reghin își serbează în ianuarie un an de existență, editînd primul demo tape (cu trei piese trase în studioul Amy din Miercurea Ciuc) situate la confluența stilurilor power, hardcore și thrash. Exceptînd tonul gălăit al chitarei solo, înregistrarea se dovedește matură, interesantă și de perspectivă, pasajele „techno” introduse, alături de micile evadări instrumentale constituind atun serioase. O notă bună pentru prestația lui Carlos, un cîntăreț sincer și eficient, poate mai puțin grotesc decît Andy Ghost, mai puțin incisiv decît Hladiuc, dar aliat cu certitudine pe drumul cel bun.

CALIFICATIV: ★★★★★ 1/2
CONTACT: Hate c/o Monoki Robb, str. Făgărașului bl. 2, sc. IV, et. 4, ap. 37, Reghin/4225/jud. Mureș.

GOD

„Iconografic III” (DEMO/1996)
A/B: 1. The Antropomorphic Image, 2. The Magic Moon And The Black Sun, 3. The Prayer And The Answer
PERSONAL: Constantin Lăpușeanu (v), Eugen Lăpușeanu (c), Ștefan Nicolau (b), Dumitru Bălănci (t), Victoria Oțel (violin), Manuel Giugula (k)

● Al treilea demo „oficial” al ieșenilor este și cel mai bun care s-a realizat la noi pînă acum, sub emblema „christian metal”. Subliniat de o imagine grafică de excepție și de o producție mult îmbunătățită față de realizările anterioare (studioul Oliver SRL), „Iconografic III” reprezintă în primul rînd un examen de maturitate. Cele trei titluri + intro (20:05) sînt ample, minuțios orchestrate, cizelate și sprințate de pasaje atrăgătoare. Combinația clasică gothic doom/slow death este împinsă peste medie de utilizarea viori și a claviaturilor, melodicitatea acestora devenind pregnantă în contrast cu prestația vocală extrem de reușită (voce normală în alternanță cu „grunting”, penetrant) și cu riffurile agățătoare ale chitarei. Efortul constant de perfecționare și afirmare umărit în timp de cei șase moldoveni capătă prin acest demo (mini) LP credibilitate maximă și sper că nu va trebui să așteptăm aniversarea celor 2000 de ani de la nașterea Domnului pentru a avea pe masă primul CD al acestor români credincioși care-și încheie concertele, scrisorile și își subliniază realizările grafice cu un alt de necesar cîteodată „GOD BLESS YOU!”

CALIFICATIV: ★★★★★
CONTACT: GOD c/o Lăpușeanu Constantin, Aleea Păcurari nr. 6, bl. G5, sc. A, et. 1, ap. 7, Iași/6600, jud. Iași

LEGION

„Lista neagră” (DEMO/1995)
A/B: 1. Vis mortal, 2. Fără scăpare, 3. Viitor amar, 4. Jocul s-a terminat, 5. Lista neagră
PERSONAL: Rudy Stauder (v), Otto Ulman (c), Szolosi Csaba (b), Cipri Tarta (t)
● Superb într-o keyboard-simfonic, nostalgic și plin de sensuri ascunse finalul instrumental! Excelentă producție (din nou Haron New Sound Studio)! Cîntecul extrem de angajat social, (atenție!, introducerea textelor pe următorul material mi se pare obligatorie) interpretate în românește, au o puternică doză de originalitate datorită îmbinării între instrumentația power/thrash și vocea hardcore/death, iar surplusul de greutate este ameliorat de utilizarea unei claviaturi inspirate, ca fundal și element de coloratură. Mă bucur pentru acești entuziaști din micul orașel Seini care prin cinci titluri dinamice, dense, pline de viteză, dar și de feeling au reușit să înfigă un steguleț profesional (și) pe harta județului Maramureș.

CALIFICATIV: ★★★★★ 1/2

MERCY'S DIRGE

U D C
„(DEMO/LP) 1995
First Hell: 1. The Bewitched, 2. Unholy Doom Creation, 3. Groovin' Terror, 4. Incur Pulpit.
Second Hell: 1. In The Name Of... 2. Devilish Wish, 3. Forseeing The Past, 4. Another Hell, 5. Senseless Agony

● PERSONAL: Cătălin Dragoș (v), Vlad Nesteriuc (c), Dan Chirap (b), Leonard Meliș (t)

● Miraculos pur și simplu, acest combo de black metal, impresionant prin forța de penetrație a riffurilor, infernal prin viteză și tehnică de execuție, diabolic prin prestațiile vocale screaming și grunting, răvășitor ca durată, (8 din cele 10 piese sînt dezvoltate în 6-7 minute fiecare) dar extrem de misterios ca existență, scufundat într-o tăcere nefirească de aproape un an. Comparativ cu demoul din 1994, (tras cu baterie, voce și chitară ritm) sunetul a devenit mai deschis datorită introducerii chitarei bas și chiar a pasajelor de vioară, ceea ce permite pe de o parte accentuarea greutății, pe de altă parte asumarea unor scurte solouri penetrante. Necruțătoare și magice titularile Mercy's Dirge crează prin cruzime și înfrîncare un univers vrăjitoresc, în care vicisitudinile venomiene investighează teritoriul suferințelor mayhemice fără a omite cercetarea ocultismului scandinav și a supranaturalului norvegian.

CALIFICATIV: ★★★★★
CONTACT: MERCY'S DIRGE c/o Dragoș „Clap” Cătălin, str. M. Eminescu, nr. 22, Suceava/5800, jud. Suceava

WICCAN REDE (Negură Bunget)

„From Transilvanian Forrest” (DEMO/1995)
A: Vallachorum Tyrannorum, 2. Transilvanian Fool Moon Vampirism, 3. Art de lumen.
B: 1. De silvae Transilvanie, 2. Immortalityt's Elogy: The Vampirism, 3. Doar noapte n-o pogor!

PERSONAL: Hupogrammos (c/v/k), Black Pharmakysya Péporomenee(t)

● Wiccan Rede este primul grup black

100% național și o adevărată revelație pentru metaliștii din Carpați. La doi ani după pașii făcuți de suceveni Mercy's Dirge (trădînd puternice influențe venom / Celtic Frost) și cliujenii Disinter, (metaliștii și extrem de progresivi) trupa din Timișoara înregistrează cel dintîi produs „pure transilvanian black metal” inspirat de istoria națională, (sacrificiile umane dacice întru slăvirea lui Zalmoxis); atracția magică a pădurilor carpatice, fascinația existenței vampirilor și a terifiantului personaj Vlad Dracul. Nimic în afară de screamingul vocal nu imită vîlul norvegian; piesele sînt dense, lipsite de solistici, axate pe măsuri mixte create de o baterie tulmînantă, dar în același timp melodice, spațiale prin utilizarea amplă a claviaturilor, sugerînd baladescul străvechilor doine românești. Iată un grup genial, ce nu ezită să utilizeze româna arhaică (Aret de lumen / Doar noapte n-o pogor!) sau să-și schimbe numele în NEGURĂ BUNGET spre a fi mai aproape de originea sa spirituală.

CALIFICATIV: ★★★★★
CONTACT: Negură Bunget, str. Timiș nr. 1, sc. D, et. 3, ap. 16, Timișoara /1900, jud. Timiș

CALIFICATIVE:
★ — nu dați banii pe prostii...
★★ — nu-i nevoie s-o cumpărați, poate v-o trage cineva.
★★★ — merită să o păstrez în colecție; la anul, mai vedem...
★★★★ — orice efort financiar se justifică de la prima audiere.
★★★★★ — caseta mea preferată!

Caseta prin postă!

NOU!

Peste 1500 albume.
Catalog, Comenzi, Relații la:
C.P. 1 - 651 București
Tel./Fax: 01-312.73.56

De cind s-a întors în țară, Doru tot bîntule, așa încît mi-a fost foarte greu să dau de el. Adoarme tîrziu, se trezește devreme, dimineața e în vizită la un prieten, după amiaza la altul, seara e la o vorbă și-un pahar prin vreun club și uite-așa... Am reușit, totuși, acum cîteva zile, să-l prind acasă. Credeam că măcar acolo e liniște.... de unde! Telefonul sună în continuu, interfonul la fel, copilul Matei ia lecții de engleză... ce mai, un veritabil talmăș-balmăș în mijlocul căruia noi, cu țigările (el Mărășești, eu mai puțin...) și cafeaua de tradiție am purtat, totuși, următorul dialog...

Spune-mi cînd, cum și de ce ai plecat la Paris?

Am plecat în iunie '90, un pic mai înainte de vestita mineriadă, care a început pe 13. Eu pe 9 iunie eram deja la Paris. Ce m-a făcut să plec? În primul rînd curiozitatea de a vedea cum e dincolo... eu pînă la aproape 40 de ani nu am călcat dincolo de granițele țării nici măcar la... Varna. În excursie, cu ONT-ull. Din cauza faptului că sora mea rămăsese în vest din '75, mi se refuzau permanent ieșirile. Ba, prin '76 am fost solicitat de CC al UTC să particip la un festival al muzicii pentru tineret la Gdansk, în Polonia; ca festival al muzicii pentru tineret! Trebuia să plec cu Mirocea pe urmă să-mi fie refuzat dosarul! Trebuia să plec cu Mirocea Vintilă și Dan Chebac. Dan s-a răzgîndit, eu n-am avut „ieșire” și pînă la urmă în locul nostru au plecat Vali Sterian cu flautistul meu, Sorin Minghiat, care nici nu prea mai cîntaseră împreună înainte. Sorin mi-a adus de acolo niște afișe pe care scria Doru Stănculescu...

Asta a fost o paranteză! Revenind, cred că pe orice om normal l-ar fi interesat să treacă fișia, să vadă cum e afară... da-o-ncolo, cînd aveam șase ani și-mi făceam vacanțele la bunici, în nordul Moldovei, treceam Prutul! Acum, de ce nu? În plus, pe vremea aceea reușisem să punem pe picioare societatea Metronom și, ca vicepreședinte al ei, am vrut să folosesc vaul de simpatie al vestului către România, cea proaspăt scăpată de comunism, și să încerc să procopsesc cu ceva acel sindicat al artiștilor liber-profesioniști, proaspăt înființat atunci, în '90. Dar, cum îți spuneam, abia ajunseseam la Paris, că la București începuse nebunia, iar „cota” noastră, a românilor, a scăzut simțitor și nimeni n-a prea mai vrut să ne ajute cu nimic...

Ei, și avînd-o pe Mihaela acolo, m-am hotărît să rămîn și eu o perioadă. Am trăit o experiență cu totul specială, am învățat lucruri pe care nici nu visam să le învăț. Acolo se trăiește altfel, oamenii gîndesc și se comportă diferit...

Întors în țară, ce ți se pare că s-a schimbat?

Nu prea multe. Găsesc ce-am lăsat, din anumite puncte de vedere. Același bacșiș gras pe care trebuie să-l dai, oriunde ai ceva de rezolvat... sau aceleași prieteni, pe care le pui în mișcare ca să obții ceva... Poate că s-a mai schimbat cîte ceva în relațiile de afaceri. Poate că oamenii de afaceri au început să se maturizeze, să privească în perspectivă, nu să se mulțumească cu cîștiguri imediate și cu gînmării...

Neschimbați — și asta mă bucură — mi-am găsit prietenii. Același oameni, de parcă, nu știu, de parcă nu-i văzusem de ieri!

Sufletul românesc mi-a lipsit enorm la Paris. Sigur, acolo m-am împrietinit cu cîțiva români, dar nu e același lucru... e altă atmosferă. În afară de acei cîțiva, toți te privesc ca pe un străin indezirabil, de cele mai multe ori.

Mi-ai spus ce ți-a lipsit la Paris... dar de avut, ce ai avut din abundență acolo?

Păi... setea de sufletul românesc. Și, ți-am spus, multe lucruri de învățat.

Te-ai manifestat muzical, în vreun fel, acolo?

Aș minți dac-aș spune că nu. Am apărut cu Mihaela, o singură dată, la televiziune, la Antena 2. Era într-o emisiune de duminică dimineața, o emisiune religioasă. Cum s-a nîmplat: o organizație protestantă de lângă Paris s-a înrîțit cu una din Ardeal. S-au făcut schimburi culturale, a venit în Franța o corală de la Tîrgu Mureș, francezii au mers în România, în scopul de a restaura orgile din templele protestante din Ardeal... și uite-așa, în baza acestei inițiative, fără a avea cîtuși de puțin vreo legătură cu protestantismul,

am apărut la acea emisiune și am cîntat, împreună cu Mihaela ultima mea compoziție — vorba lui Ciocu — „Ai, ha!”.

Și-acum, abia ai venit bine, și vrei să te apuci să lucrezi la un album de succese!

Ei, nu știu dacă va fi unul de succese sau unul de succesi!

Vrei să te aliniezi ideii de revival, atît de răspîndită acum, în muzica mondială?

Nu, nu e vorba de asta, deși sînt de acord cu tine că se revine în forță la „vechituri”. Mie mi se pare că acest album e mai degrabă o datorie a mea către public și a producătorilor către mine... un fel de reparație morală ce mi se cuvine...

Asta, dacă stai să te gîndești că; ani de-a rîndul, piesele mele n-au fost difuzate decît o dată pe trimestru la radio, pe la trei noaptea, așa, cite una, fără titlu, fără nume... chestia asta o făceau pe barba lor prietenii mei din Radio... Astfel,

Stănculescu de alaltăieri și pînă ieri”, va conține piesele reorchestrate, rearanjate. Voi păstra, desigur, atmosfera de atunci a fiecărei piese, dar la unele voi folosi și alte instrumente... bunăoară, nu pot cînta doar eu cu chitara o piesă ca „Maria și marea”, după cum nu pot cînta cu filarmonici „Cercul”.

Ce definiție i-ai da tu folkului?

Oh... Imi îngădui să-l citez pe Dorin Liviu Zaharia, un mare prieten al meu, care a definit folkul nu știu dacă cel mai bine, dar, în orice caz, cel mai frumos... stăteam noi odată la o bere și, nu numai bînd, ci și vorbind, nu numai stînd, ci și cugetînd, el a zis că folkul e... **nostalgia țăranelui urbanizat.**

Crezi că există o vîrstă anume pentru a crea și a asculta folk?

Nu. Și știu de ce? Pentru că la orice vîrstă există nevoia

DORU STĂNCULESCU de alaltăieri pînă ieri

de comunicare. Iar prin folk, după părerea mea, se comunică cel mai ușor, fiindcă e genul cel mai puțin constrîns de convenții.

Există o stare anume care bîntule folkul?

Există mai multe stări și mai multe feluri de folk, după firea fiecăruia dintre creatorii săi. Unii sînt mai brutali, protestatari, ca Vali Sterian. Alții sînt satirico-ironici, ca Alexe Andrieș. Alții sînt mai romantici, ca Nicu Alifantis sau protestataro-filosof, ca Nicu Vladimir... În ceea ce mă privește, stilul meu e acela de... a nu avea nici un stil. Am trecut pe rînd prin toate stările, fie ele de melancolie sau de bucurie. Am fost și protestatar, și patriot, am atacat și istoria...

AI nostalgii, regrete legate de scurgerea timpului? Ce n-ai făcut, pînă acum, din ce-ai fi putut să faci?

Regrete n-am. Dacă ar fi să mă mai nasc o dată, tot ce-am făcut aș vrea să fac. Nostalgii... știu și eu, poate că am făcut prea multe și nu am dus nimic pînă la capăt. Am desenat, am scris, am cîntat, am lucrat ca muncitor necalificat... dar nu știu dacă am dus ceva pînă la capăt. Inșă mai e timp pentru a șterge sentimentul ăsta de neîmplinire, eu așa cred.

Ce-ar trebui să facă un tînar care vrea să cînte folk? Cam ce trasee crezi c-ar avea de parcurs, din ce-ar trebui să se hrănească?

Să se hrănească din folclor, din muzica și poezia populară. Apoi să treacă neapărat prin clasicii poeziei românești. Și mai departe, dacă există scîntaia, ea își va găsi singură drumul, modul de exprimare!

Ce va fi diferit în muzica lui Doru Stănculescu de azi, față de cea a lui Doru Stănculescu de ieri și de alaltăieri?

Totul și nimic. Omul cît trăiește, se schimbă. Învață... dar ceva din el rămîne întotdeauna același!

pentru mine devenise o obligație cîntatul pe scenă. Era singurul fel în care mai puteam lua contact cu iubitorii muzicii mele.

Știi că „Fără petale” a apărut de curînd, pe o culegere de folk pirat?

Da, dar nu mă miră. Asta se întîmpla și înainte de '89. Daniela Caraman-Fotea a scos două culegeri de folk, în care, fără acceptul nostru, ai autorilor, au fost incluse piese. Există, ce-l drept, un soi de convenție între Radio și Electrecord, dar pe noi nu ne-a întreat nimeni. Atunci, înșă, **chiar am apreciat** îndrăzneala Electrecordului de a pune pe vinil „Cercul” și „Fără petale” piese care nu erau deloc agreate sus! Mă întreb, înșă, de unde au luat piesa cui care-au scos acum restituirile folk de care-mi vorbeai, fiindcă în Radio cîntecele mele nu mai există! Poate prin Electrecord să mai fie...

Vei scoate acest disc în manieră clasică, omul și chitara?

Nu în întregime. Albumul, care se va cherna „Doru

interviul realizat de
■ Ana Călin

GALA

TELE 7abc

Vineri 19 aprilie 1996, la ora 18.00, Gala Tele 7abc și-a demarat cea de-a XVI-a ediție. Intenția noastră declarată și la conferința de presă, a fost să experimentăm rolul Galei ca rampă de lansare

Gala TELE 7abc

pentru tinerele talente. S-a dovedit însă că ne-am cam grăbit. Și asta pentru că, după cincisprezece ediții, publicul Galelor s-a obișnuit cu nume consacrate, cunoscute în urma multiplilor difuzări pe posturile de radio și televiziune sau de pe copertele albumelor lansate. Am revenit deci la ideea că Gala Tele 7abc trebuie să rămână gazdă a elitei muzicale românești și doar un țel pentru tinerii și tinerele aspirante la gloria muzicală.

Mădălina, gazda Galei și un sponsor care nu iubește V.P.R.-ul

George Nicolescu primit cu ovațiile meritate

GALAX sau GIRLS III LADIES Dorohoi e cu noi!

Nicoleta Nicola și soțul ei legal,
Mihai Alexandru

Poza îmbrăcată cu Raluca Ocneanu, Olga Bălan și Ion Cristinoiu

Adina Rus, Ramona Ionică, Raluca Ocneanu și Trio Galax, secundate de profesionalismul indiscutabil al formației conduse de Ion Cristinoiu, s-au prezentat bine în spectacol, însă, așa cum au spus-o mai mulți colegi din presă, nu la nivelul obișnuit pentru Gala Tele 7abc. O notă mai mare a primit (din partea presei, publicului și organizatorilor) recitalul Nicoletei Nicola, care s-a apropiat cel mai mult de ștacheta Galei.

Cine n-are bătrâni... Harry Coradini sau Green, Green Grass Of Home

În ceea ce-l privește pe Harry Coradini, cred că Gala Tele 7abc a reprezentat un prim pas cu dreptul pe drumul revenirii sale artistice.

Recitalul Mădălinei Manole, care a încheiat această ediție a Galei Tele 7abc, a constituit o premieră pentru stilul deja consacrat al artistei. Toate piesele au fost reorchestrate de Dragoș Docan (liderul grupului ce-i poartă numele și care a acompaniat-o pe Mădălina — o notă maximă și pentru acesta) în manieră unplugged, adăugînd o tușă de prospețime repertoriului ei. Și ca o noutate, din discuțiile purtate în culise, am înțeles că Mădălina pregătește alături de Dragoș Docan Band un întreg proiect muzical ce ne va arăta tuturor o nouă latură a calităților muzicale ale îndrăgitei artiste.

■ Anca Lupeș

a ajuns la ediția a XVI-a

Adina Rus sau generația
care vine... încet

În ceea ce privește consacrații, chiar dacă unii dintre ei au fost absenți cu anii de pe scenele noastre, publicul a reacționat ca atare, răsplătindu-i cu calde aplauze, ovații, și chiar cîntînd alături de ei hiturile lansate de aceștia. Cel mai impresionant moment, la care am asistat întîmplător, într-o pauză a du-te-vino-ului permanent pe care îl cerea organizarea Galei, a fost primirea extrem de călduroasă pe care publicul prezent în Sala Palatului Național al Copiilor, i-a făcut-o lui George Nicolescu. Aplauzele prelungite minute în șir m-au emoționat peste măsură. Și ca o paranteză, după ce în Gale au participat reprezentanții mai vechii generații de soliști, (Doru Tufiş, Gii Dobrică) m-am convins acum că publicul nu uită niciodată adevăratele valori, indiferent cît de ignorate, ascunse sau marginalizate au fost ele de cei care se „ocupau” de muzica românească.

Ramona Ionică
și șansa de mai bine

SINGLES

Banco de Gaia

Kincajou
(Planet Dog/
14 piese/30 min.)

Dacă ultimul album al lui Banco de Gaia (alias Toby Marks) nu m-a impresionat deloc, iată că acum sînt nevoit să-mi schimb părerea. Kincajou este cel mai bun produs de ambient-techno pe care l-am auzit în acest an — hipnotic, melodic și agresiv. Mai aproape de Aphex Twin decît de The Orb, Banco de Gaia ar putea deveni un nume de rezonanță unui Vangelis sau

dar nici nu mai știu numărul discurilor bune pe care le-am ascultat de atunci. În orice caz, lista lor începe cu Catatonia și nu cu Banco de Gaia (iaca, m-am răzgîndit!) pentru că în piesa acestuia din urmă nici nu poți să auzi un refren onorabil.

Eat Static

Bony Incus (Planet Dog/4 piese /30 min.)

Cel mai relevant, mai pulsativ și mai demential single semnat Eat Static! Probabil un uriaș succes în cluburile din Vest și, fără doar și poate, un CD fără de care o emisiune nocturnă ar fi incompletă. Remixuri semnate de Man With No Name și nu numai. Rave on!

„Ladykillers”. Miki, dacă n-am visat și aceste patru discuri sînt aieva, bine ai (re)venit!

Send NO Flowers

Downfall
(East West/4 piese /15 min.)

Metalic pop britanic ce seamănă destul de mult cu Therapy? și Wildhearts, pigmentat însă cu mult mai multe accese de melodicitate. Surprinzător este faptul că toate cele patru piese sînt extrem de reușite, alegerea casei de discuri pentru așa-zisa față A fiind, cu siguranță, foarte dificilă. Se anunță un LP de debut interesant.

Salad

Granite Statue
(Island/3+3 piese /21 min.)

Ultimul single al Marijnel Van Der Vlugt și al găștii de ciudați pentru care ea a părăsit confortabila slujbă de la MTV. Îmi place Salad, sînt originali și nu seamănă cu nimeni — în măsura în care cunosc eu muzica britanică, cel puțin.

În ziua în care trupa ar renunța la imaginea nejustificat de epatantă — punînd mai mult accent în compoziție — s-ar putea discuta de o surpriză.

(Cu prețul acestui dublu single ați putea cumpăra o compilație cu primele piese Salad și ați fi cu mult mai cîștigați. Pe vremea aceea, Marijnel încă mai lucra la MTV și era nițel mai vioaie!)

Scheer

Shea (4 AD /4 piese/14 min.)

Una din presupusele mari revelații ale anului 1996, cu un prim EP de la succesul avut cu „Demon” — piesă prezentă aici într-o admirabilă variantă acustică. Un număr în concert („My World”) și o piesă-titlu destul de banală, lucru care mă îngrijorează. Nu vreau să par sceptic, dar ani buni de-acum încolo, Irlanda va fi asociată tot cu bătrîneii de la U2.

Vangelis & Stina Nordenstam

Ask The Mountains
(East West /3 piese/19 min.)

Am avut „L'apocalypse des animaux” pe plastic și l-am frecat vreo doi ani la rînd, zi de zi, pînă cînd n-a mai putut fi ascultat. Într-adevăr, mi-a plăcut Vangelis!

Cred că de mult timp, însă, nu m-am mai plictisit atît de tare ca în cele 19 minute ale acestui disc. Este pur și simplu o glumă proastă!

De mine îl veți găsi la consignația din colț. Care? Ask The Mountains!

Flavour

Glitter Lips (WEA /4 piese/16 min.)

Texte bunicel, făcute de o trupă puternic fascinată de Iggy Pop, The Who, Led Zeppelin, faimă și simbolism. Muzica e mai nashppa, dar cu pilele pe care le are Flavour, vă puteți aștepta la cîteva programări la MTV's „Alternative Nation”. Flavour of the month!

EG

Stay Home
(Warners/ 3 piese/12 min.)

Cu tine, nu!

■ Horia Stănescu
Radio Sica — Alba Iulia

Klaus Schultze. Și asta dacă nu s-ar plafona în albume complezente și singlouri absolut uluitoare. Pentru discul de față — respect!

Catatonia

Sweet Catatonia
(Blanco Y Negro /3 piese/8 min.)

Super guitar-pop venit de undeva din Țara Gallor! Trei piese care te fac să le dorești tot timpul și asta pentru că sînt dulci, fascinante, în esență mai mult decît hitoase. „Sweet sweet catatonia, I should told you ahh, ahh...” — trebuia să vă spun cîte ceva despre cei patru atunci cînd s-au lansat,

Lush

Ladykillers
(4AD/4+4 piese /29 min.)

O roșcată numită Miki Berenyi s-a dus la Londra și a făcut o trupă. Nimic senzational. Primul avorton a fost un album despre care „Melody Maker” a delirat vreun an. La al doilea, „New Musical Express” a dat pe spate. Au mai trecut cîteva ani în care nimeni nu și-a mai adus aminte de Lush. Art-pop contrafăcut, pentru snobi.

1996 — dublu CD single
„Single Girl”
1996 — dublu CD single

Intermediem prietenii

➔ **Pop Marian str. Școilor nr. 17 sat Nazna, județ Mureș cod 4323**
„Am 20 de ani și-i rog pe toți cei care cred în Celelalte Cuvinte să-mi scrie. Caut cu disperare albumul Formații rock vol. 8 pe care figurează grupul meu favorit. Dacă discul este în stare perfectă, ofer și 15.000 lei!”

➔ **Oana Trofimov, localitatea Focuri, Fintinele, jud. Iași, cod 6627**

Un mesaj pentru Mihai „The Fool” din Oravița: cred că împărțim aceeași soartă. Trimite-mi adresa ta. Nu merită să sfârșim așa, nenorociți. Nu uita că „life is a bitch”.

➔ **Friday (O.P. 28, C.P. 37 București)**

Student, 20 de ani, inteligent (spun unii), citește mult, ascultă foarte multă muzică bună, (Sting, Portishead, Tori Amos, Ella Fitzgerald, Fr. Chopin etc.) dar nu numai (Take That), îi plac filmele și teatrul, oamenii și marea. Arată (și) bine, dar e singur deoarece este prea exigent. Vrea să corespundă cu băieți de vîrstă apropiată, pentru a-și găsi un prieten stabil.

Doresc să cumpăr numărul de anul trecut al V.P.R. dedicat lui Freddie Mercury, acesta fiind singurul (în 4 ani) pe care l-am ratat.

➔ **Antibody str. Washington nr. 2 Oradea 3700 județul Bihor**

„Rocker și rockerițe din toată țara, vă aștept scrisorile. Ofer discografiile Preferințe muzicale: death, doom, black

➔ **Paul str. 1 Decembrie 1918, bl. 8, sc. A, ap. 2, Giurgiu cod 8375**

„Atunci cînd într-o societate în care se trișează, tu joci cîștit, ești în pierdere, dar rămîi corect. Atunci cînd se joacă corect și tu trișezi, ești în cîștig, dar nu ești cîștit.” Alege! Acest citat l-am enunțat din amintiri, după vizionarea unui afiș. S-ar putea să nu fie tocmai exact. Eventualele corectări, completări bine argumentate sînt binevenite. E o invitație la un schimb de idei pe fond muzical și nu numai...”

➔ **Vînd CD Player TECHNICS portabil model 1995, caști, cu leșire stereo, amplificare, memorii, afișaj LCD, plus un CD de muzică rock, toate la 300.000 lei.**

➔ **Vînd walkman SONY WM-EX 10, caști, selct. bandă Normal Chrom, Metal intrare sursă alimentare, sigilat — 120.000 lei.**

Vînd și următoarele CD-uri: Live In Japan — Accept (15.000), Hotel Illness — The Black Crowes (CD single de 8000), Rap House

WET WET

se numără printre produse ale stilului „music” pe care le gîle. Cei patru băieți icitoresc: Clydebank The River”, cu singleul de top 10 „Sweet Surrender”. Cel de-al treilea album, o producție proprie, ca și „Holding Back The River”, a adus cu sine și primul hit de proporții, „Goodnight Girl”, care a stat două luni pe locul întâi în Marea Britanie.

Apoi, după discul „Memphis Sessions”, (înregistrat cu celebrul producător Willie Mitchell) care trebuia să marcheze un fel de trecere la profesionalism pentru niște Wet Wet Wet ce nu se mai mulțumeau cu statutul de idoli ai adolescenților, a urmat discul „Holding Back The River”, cu singleul de top 10 „Sweet Surrender”. Cel de-al treilea album, o producție proprie, ca și „Holding Back The River”, a adus cu sine și primul hit de proporții, „Goodnight Girl”, care a stat două luni pe locul întâi în Marea Britanie.

Nimic nu se poate compara însă cu succesul avut de „The Wets” în 1994, cu cele 15 săptămîni în care „Love Is All Around” a fost pe primul loc în clasamente, devenind cel mai bine vîndut single al anilor 90. În același an, albumul lor „Greatest Hits” a intrat în topuri direct pe locul întâi. Era doar pentru a treia oară în istoria muzicii cînd o trupă se afla și în fruntea clasamentelor de albume, și a celor de singleuri. „Love Is All Around” a fost number one în 14 țări, iar albumul „Picture This” a primit fie aur, fie platină, în 19. În cadrul postere; poze; informații cu Marian Carey. Ofer poze cu top-modele, actori și cîntăreți.

et. 1 Slobozia, județul Ialomița.

➔ **Bugiulescu Marius-Constantin, Post Restant, O.P. 54 București**

Vînd texte de pe aproximativ 30.000 de albume, a peste 5.000 de formații (speed, thrash, death, heavy

metal, black, hard, grunge, doom, punk, grindcore, rock'n'roll, blues, pop, techno, rap, dance, rave, jungle) la prețul de 600 lei/album + taxe poștale. E o ofertă bestială, nu credeți? O singură observație se impune: de 71 de apariții și aproape 4 ani pe numim Vox Pop Rock &

WET WET

Apoi, după discul „Memphis Sessions”, (înregistrat cu celebrul producător Willie Mitchell) care trebuia să marcheze un fel de trecere la profesionalism pentru niște Wet Wet Wet ce nu se mai mulțumeau cu statutul de idoli ai adolescenților, a urmat discul „Holding Back The River”, cu singleul de top 10 „Sweet Surrender”. Cel de-al treilea album, o producție proprie, ca și „Holding Back The River”, a adus cu sine și primul hit de proporții, „Goodnight Girl”, care a stat două luni pe locul întâi în Marea Britanie.

Nimic nu se poate compara însă cu succesul avut de „The Wets” în 1994, cu cele 15 săptămîni în care „Love Is All Around” a fost pe primul loc în clasamente, devenind cel mai bine vîndut single al anilor 90. În același an, albumul lor „Greatest Hits” a intrat în topuri direct pe locul întâi. Era doar pentru a treia oară în istoria muzicii cînd o trupă se afla și în fruntea clasamentelor de albume, și a celor de singleuri. „Love Is All Around” a fost number one în 14 țări, iar albumul „Picture This” a primit fie aur, fie platină, în 19. În cadrul postere; poze; informații cu Marian Carey. Ofer poze cu top-modele, actori și cîntăreți.

Oana Dima, str. Hușului bl. 154, sc. D, et. 2. ap. 13 Vaslui cod 6500

➔ **Cumpăr numerele 11(60) și 7(57) indiferent de preț.**

Paul Geletu, str. Libertății nr. 361, bl. h1, et. 5, ap. 24,

Alexandria 0700 Teleorman

➔ **Doresc să corespundă cu fani Green Day. Caut texte Green Day (fără „Dookie”). Radu, str. M. Eminescu nr. 2, bl. B12, sc. E, et. 6, ap. 28 Rm Vlcea cod 1000**

➔ **Vînd texte Queen (100 lei/buc) poster Megadeth (59/40 cm) și Metallica (79/53). Pavel Cătălin str. A. Șerbanescu 46, bl. 19G, sc. II, ap. 31, sector 1 București**

➔ **Cumpăr casetele „Rănitul dintre linii” — Mircea Bodolan și „Voiaj” — Nicu Alifantis**

Alina Moldovan, bd. 1848 nr. 65/4 Tg. Mureș cod 4300

➔ **Vînd Ludwig Champion Star transparent, cînele Paiste (fus crash ride model 602, 1000). Preț negociabil. Tel. 059/17.17.34.**

➔ **Banca Anca, comuna Breaza, sat Vispești, județul Buzău**

Caut texte Cindy Lauper, Scorpions, Nirvana și aștept scrisorile celor pasionați de muzica lor.

➔ **Vînd materiale (foto alb/negru și color, casete și multe altele) cu Gabi Cotabiță. Răspuns garantat și seriozitate.**

Raluca Barbier, Aleea Daliei nr. 2, bl. L 118, ap. 12, Constanța (telefon 041/63.59.45)

Bogdan Preda, str. Dreptății, nr. 20, bl. E 5, sc. 4, et. 1, ap. 54, sector 6, București.

➔ **Vocal caut instrumentiști în vederea întemeierii unei trupe. Iubesc extravaganța. Vă aștept.**

DRĂGAN MUSIC

cu sediul în Calea Moșilor nr. 298, telefon 619.12.35, vă oferă:

CLAPE: Roland, Korg, General Music.
MIXERE: Mackie, Fostex, Phonic, Disco, General Music.
DIFUZOARE: RCF, Zeck, Audax, Celastion.
MICROFOANE: Shure, AKG, Audio-Tehnica, Audyn, Daisy.
PUTERI: QSC USA, Crest.
PROCESOARE EFECTE: Alesis, Boss, DBX, Drawmer, Yamaha.
AMPLIFICATOARE COMBO: Fender Squier, Aria, Epiphone.
CHITARE: Aria, Ibanez, Squier.
STUDIOURI-MULTITRACK: Tascam 07, 688, 38.
CORZI CHITARĂ electrică și clasică Galli, D'Adario.
Cabluri, Stative clape — chitară — microfon — boxe, doze.
CHITARA Midi — Shadow — Seymour Duncan etc.

**În curînd TEAC!
VĂ AȘTEPTĂM!**

HELP!

Numele
Prenumele
Adresa

GRATUIT

SĂ CÎNTĂM CU SENS

A venit iarna-ntr-o zi,
Era de așteptat,
N-ai vrut s-o primești în casă,
Ea tot a intrat.

A venit iarna subit,
Într-o după-amiază,
Aveai gîndul rătăcit,
Mintea nu prea trează.

Ref.: Anotimpuri tot mai reci
Vin peste tine,
Anotimpuri care-așteaptă
S-auzi și de bine.

Ce e nou la B'Inișor, studioul lui Vali Sterian ?

- Propriul L.P. este gata zilele acestea.
- La sfîrșitul lunii mai se lansează albumul lui **Ilie Stolan**.
- S-au încheiat mixajele pentru un L.P. al trupel rap **Black Ghetto**.
- S-au realizat orchestrațiile pentru **Maria Gheorghiu**
- Grupul **Iarmarock** (Petroșani) și-a încheiat înregistrările.

•Timpuri Noi

s-a calificat pentru finala competiției ROCK & POP A L'EST organizat de Radio France International cu melodile „Helga” și „Na Na Na”. Alte 10 grupuri vor fi din Cehia, Ungaria, Polonia, Rusia (4), Lituania, Azerbaidjan și Estonia.

VALERIU STERIAN - Anotimpuri

Bony Incus (Planet Dog/4 piese /30 min.)

Cel mai relevant, mai ulsat și mai demențial single amnat Eat Static! Probabil un rias succes în cluburile din est și, fără doar și poate, un D fără de care o emisiune ocuturnă ar fi incompletă. emixuri semnate de Man With o Name și nu numai. Rave on!

Metalic pop britanic ce seamănă destul de mult cu Therapy? și Wildhearts, pigmentat însă cu mult mai multe accese de melodicitate. Surprinzător este faptul că toate cele patru piese sînt extrem de reușite, alegerea casei de discuri pentru așa-zisa față A fiind, cu siguranță, foarte dificilă. Se anunță un LP de debut interesant.

Salad

Granite Statue (Island/3+3 piese /21 min.)

A venit iarna din nou
Pentru-a cîta oară,
Ca o albă amintire
Pentru primăvară.

A venit iarna discret,
Ca din întîmpiere,
A venit iarna sublim
Ca o taină mare.

Ref.
A venit iarna și ești
Tot nedumirit
Să te bucuri sau s-aștepti
Pînă la sfîrșit?

A venit iarna și-ntreabă
Nevinovată:
Nu știi unde sînt zăpezile
De altădată?

Ref.

TIMPURI NOI- Adeline

Delicat ca un caolin,
Fin din lutul cel mai fin,
Scoate cu un gest felin
Geaca ei din vinilin.

Adeline, geaca cade lin,
Sînt vascularizat pe deplin,
Însă țin să te previn,
Ai pus prea mult Revulsin.

Adeline, de lin e lin
Unduitul din bazin
Mîndru-i arcul carpatin
Prin talazul bizantin.

Coca-Cola

CEL DE-AL 13-LEA CONCERT COCA-COLA PLANET LIVE!

Micro portret WET WET WET

■ **GRAEME CLARK**,
n. 15.4.1966:
bas;
■ **TOM CUNNINGHAM**,
n. 22.6.1965:
tobe;
■ **NEIL MITCHELL**,
n. 8.6.1968:
clape;
■ **MARTI PELLOW**,
n. 23.3.1966:
vocal;
■ **Toți patru**
sînt născuți
în Glasgow,
Scoția.

În 1988, trupa se număra printre cele mai bune produse ale stilului „white soul music” pe care le avea de oferit Anglia. Cei patru băieți din cartierul muncitoresc Clydebank din Glasgow aveau o ușurință extraordinară în a compune piese pop de o deosebită eleganță, pline de un „black feeling” foarte apreciat pe piață. Și doar totuși începuse atît de inofensiv! La numai 16 ani, cei patru colegi de școală și-au cumpărat, cu cîteva lire, primele instrumente, uzate au făcut repetiții acasă la Graeme, desigur, numai cînd părinții lui lipseau, iar primele cîntări le-au dat într-un local din apropiere, la a cărui scenă au avut acces pentru că erau prieteni cu proprietarul. Tot el le-a aranjat băieților să cînte și în alte localuri, și în scurt timp a devenit managerul lor. Cei patru prieteni deveneau din ce în ce mai siguri pe instrumentele lor, au înregistrat demouri, le-au trimis și s-au pomenit cu o droaie de oferte de la casele de discuri. În aprilie '87 au scos singleul

de debut „Wishing I Was Lucky”, care a intrat imediat în top 20. Pînă la sfîrșitul anului, trupa avea încă trei piese în top 5, „Sweet Little Mystery”, „Angel Eyes” și „Temptation”. A urmat albumul de debut, „Popped In, Souled Out”, care în mai puțin de 4 luni s-a vîndut în peste un milion de exemplare. A primit aur și platină în 19 țări, iar în Anglia chiar de două ori (platină). Cei de la Wet Wet Wet demonstrează deja publicului că știu să compună versuri plăcute și o muzică soul plină de pasiune, în bună tradiție a idollor lor, Marvin Gaye, Al Green, Van Morrison, Elvis Costello și The Beatles.

De fapt chiar dragostea lor pentru Beatles a fost cea care le-a înlesnit drumul spre primul lor nr. 1. În 1988, o revistă de muzică a realizat un album cu diferiți artiști interpretînd piese Beatles, în dorința de a strînge fonduri pentru copiii din lumea a treia. Wet Wet Wet și-au ales „With A Little Help From My Friends”, care s-a remarcat ușor ca fiind drept cea mai reușită piesă de pe album și cea mai potrivită pentru a deveni single. Timp de o lună de zile s-a aflat în fruntea tuturor clasamentelor.

Apoi, după discul „Memphis Sessions”, (înregistrat cu celebrul producător Wille Mitchell) care trebuia să marcheze un fel de trecere la profesionalism pentru niște Wet Wet Wet ce nu se mai mulțumeau cu statutul de idoli ai adolescenților, a urmat discul „Holding Back The River”, cu singleul de top 10 „Sweet Surrender”. Cel de-al treilea album, o producție proprie, ca și „Holding Back The River”, a adus cu sine și primul hit de proporții, „Goodnight Girl”, care a stat două luni pe locul întâi în Marea Britanie.

Nimic nu se poate compara însă cu succesul avut de „The Wets” în 1994, cu cele 15 săptămîni în care „Love Is All Around” a fost pe primul loc în clasamente, devenind cel mai bine vîndut single al anilor '90. În același an, albumul lor „Greatest Hits” a intrat în topuri direct pe locul întâi. Era doar pentru a treia oară în istoria muzicii cînd o trupă se afla și în fruntea clasamentelor de albume, și a celor de singleuri. „Love Is All Around” a fost number one în 14 țări, iar albumul „Picture This” a primit fie aur, fie platină, în 19. În cadrul turneului „All Around And In The Crowd”, The Wets au cîntat în fața a aproximativ 500.000 de spectatori.

Mai puțin obișnuit este faptul că drepturile de autor pentru piesele trupei sînt împărțite în mod egal între membrii ei, care apar toți pe coperta discurilor, în calitate de compozitori, deși Neil Mitchell și Graeme Clark scriu cîteceele. Neil spune că ei au împărțit întotdeauna totul, de la sandvișuri la țigări, cîteodată chiar și fetele, și deci n-ar fi corect ca ei și Graeme să încaseze o parte mai mare din profituri doar pentru că mai și compun.

Marti Pellow, în schimb, a deschis un restaurant cu specific indian, împreună cu vedeta fotbalului britanic, Lee Dixon. Localul, amplasat în Covent Garden, se numește Shimia Pink și face parte dintr-o rețea de restaurante al cărei proprietar, un om de afaceri indian, este bun prieten cu Marti și Lee.

Momentan, The Wets lucrează la un nou album, programat să apară la sfîrșitul anului, și dacă ascultăm părerea lui Tommy despre propria trupă, o să ne dăm seama că băieții știu ce vor și ne putem face și noi o idee în legătură cu ce ne putem aștepta de la ei în viitor.

„Wet Wet Wet înseamnă entertainment, noi nu vrem să urcăm pe scenă ca să le reamintim oamenilor ce oribilă e lumea. O să lăsăm asta pe seama celor ca Sting sau ca U2, n-au decît să amintească ei tuturor cît de oribil e totul. Wet Wet Wet înseamnă evadare, vii la unul dintre concertele noastre ca să poți uita ce este în jurul tău și să poți să-ți faci sufluel să zîmbească.”

■ **Manuela Boatcă**

Răspunsuri CHESTIONAR DANCE-MUSIC

I. Interpreții unor hituri

1. James Brown Is Dead — **LA Style**; 2. Hello Mr. D.J. — **Zhane**; 3. Respect — **Alliance Ethnik**; 4. Mister Wendall — **Arrested Development**; 5. If I Ever Fall In Love — **Shai**; 6. Fantastic Voyage — **Coolio**; 7. Casablanca — **Jessica Jay**; 8. Somewhere Over The Rainbow (techno-version) — **Marusha**; 9. Is This Love — **Masterboy**; 10. I've Got Little Something For You — **MN 8**

II. Nume reale/pseudonime artistice

1. Dana Owens — **Queen Latifah**; 2. Andre Ramelle Young — **Dr. Dre**; 3. Cheryl James — **Salt**; 4. Darrin O'Brien — **Snow**; 5. Orville Richard Burrell — **Shaggy**; 6. Tupac Shakur — **2 Pac**; 7. William Smith — **Fresh Prince**; 8. Olga de Souza — **Corona**; 9. Laila El Khalifi — **Laila K**; 10. Peter Cunah — **D: Ream**

III. 1-b Dr. Dre este fratele mai mare al lui Warren G; 2-c Autorul piesei Cantaloo Island care le-a servit ca model celor de la US 3, este Herbie Hancock; 3-a Fun-Damental este un grup rap al cărui membri sînt originari din Pakistan; 4-a,b,c Tim Dog, Sen Dog, Snoop Doggy Doggy sînt toate pseudonimele de raperi; 5-a,c Piesa „Twist And Shout” a fost preluată și de Salt N' Pepa și de Chaka Demus & Pliers.

Cîștigători

Ana Strimbeanu din Brăila este ocupanta locului întâi, urmată de Iustin Dumitrache (Piatra Neamț), Paul Stoica (Craiova), Marius Dineș (Arad). Nici unul dintre ei nu a obținut maxima de 25 de puncte posibile. Cîștigătorii sînt rugați să trimită la redacție adresele exacte pentru expedierea premiilor.

Coca-Cola

OASPETELE NOSTRU

Istoria STING în date

1971 — Gordon Sumner, născut pe 2 octombrie 1951 în Newcastle, cântă în timpul studiilor sale la Liceul Pedagogic, la chitară bas în diferite trupe. Primește porecla de Sting („întepătură”) de la cântărețul de jazz Gordon Solomon din Newcastle, din cauza asemănării tricoului său de fotbal, în dungi galbene și negre, cu o albină.

1977 — **ianuarie** După ce, în 1974 s-a alăturat trupei Last Exit, apărind ca basist și vocalist pe ambele fețe ale singleului „Whispering Voices”. Din anul următor, Sting devine prim vocalist și basist la Police, grup pentru care va compune pînă în 1984 o serie de hituri, dintre care 15 de top 20 și 5 nr. 1 în Regatul Unit.

1979 — După multe apariții în reclame pentru televiziune, Sting joacă primul său rol într-un film — „Quadrophenia”, după albumul The Who. Filmul debutează în SUA în luna noiembrie. În timp, va primi roluri în 14 filme.

1981 — **19 mai** Fiind încă membru al trupei Police, Sting este numit compozitorul anului la cea de-a 26-a festivitate de decernare a premiilor Ivor Novello, ținută la hotelul Grosvenor House din Londra.

1982 — **aprilie** Cîștigă un nou premiu Ivor Novello, la cea de-a 27-a festivitate, cînd „Every Little Thing She Does Is Magic” este numită cea mai bună piesă pop.

august Primul său single solo, „Spread A Little Happiness”, un cover după Vivian Ellis, ajunge pe locul 16 în topul britanic. Piesa face parte din coloana sonoră a filmului de televiziune „Brimstone And Treacle”, în care Sting joacă rolul „Martin”. Înregistrează, de asemenea, coveruri după „Tutti Frutti” și „Need Your Love So Bad”, pentru coloana sonoră „Party Party” de la A & M.

1984 — **28 februarie** „Brimstone And Treacle” cîștigă premiul Grammy pentru cea mai bună interpretare instrumentală rock.

19 aprilie I se acordă alte două premii Ivor Novello, cea mai bună piesă — muzică și text și cea mai elaborată

20 MAI 1996, Sala palatului, ora 21,00

PHILIPS și COCA-COLA prezintă STING în cadrul turneului mondial „MERCURY FALLING”

ORGANIZATORI: ZONE VISION ROMANIA și G.D. TOTAL SERVICE cu sprijinul revistei „PRIVIREA”

Sponsori principali: PHILIPS și COCA-COLA

Sponsori tehnici: Zone Records, Masterprint Super Offset, Evenimentul Zilei, Radionet, Megaguard și Radio ProFM.

interpretare pentru superlativul creației sale din perioada Police, „Every Breath You Take”

25 noiembrie Participă la înregistrările Band Aid pentru legendarul album „Do They Know It's Christmas?” la SARM Studios, Notting Hill, Londra.

1985 — **2 martie** Albumul lui Phil Collins, „No Jacket Required”, conținând un duet cu Sting la piesa „Long Long Way To Go”, ajunge la locul 1 în topul britanic.

pentru un concert Amnesty International în Atlanta, unde cântă 5 piese.

28 iunie Sting participă la concertul „Artiștii contra Apartheid”, organizat de Jerry Dammers, alături de Elvis Costello, Peter Gabriel, Billy Bragg și alții, în fața unui public de aproximativ 250.000 de spectatori.

noiembrie Începe turneul „A Conspiracy Of Hope”, cu Sting, Bryan Adams, Bob Dylan, Peter Gabriel, Tom Petty și U2, cu sprijinul organizației Amnesty International.

„Titlul albumului explică bine intenția cu care l-am lansat: „Mercury Falling” este într-adevăr un album ca argintul viu — nu-l poți fixa într-o anumită structură. Și, iarăși, Mercur era zeul furtului, și eu am furat aici cîte ceva din fiecare gen muzical. Asta a devenit intrucitva o caracteristică a mea, îmi place să fac muzică în așa fel încît să curgă; să nu se simtă trecerea de la un stil la altul. De fapt, eu văd întreaga muzică drept un limbaj unic, singular”.

Cine este cel care-și definește muzica în termeni metaforici și e atît de sigur pe arta lui, încît jonglează cu genurile muzicale?

iunie Singleul „If You Love Somebody Set Them Free”, urcă pe locul 26 în topul britanic, iar primul album scris în exclusivitate de Sting, „The Dream Of The Blue Turtles”, ajunge nr. 3 în Regatul Unit și nr. 2 în SUA. Va rămîne în ambele topuri timp de mai bine de doi ani.

13 septembrie Începe primul turneu solo, în San Diego, California.

21 septembrie Piesa Dire Straits „Money For Nothing”, scrisă de Sting în colaborare cu Mark Knopfler și cu un intro vocal al lui Sting, ajunge nr. 1 în SUA (era deja nr. 4 în Marea Britanie).

1986 — **iunie** Dublul album live „Bring On The Night”, lansat pentru a însoți documentarul, ajunge pe locul 1 în Marea Britanie.

11 iunie The Police se reunesc

14 noiembrie Apare albumul „Conspiracy Of Hope”

1987 — **24 octombrie** „Nothing Like The Sun”, pe care apar și Andy Summers, Eric Clapton, Knopfler, Rubén Blades și Branford Marsalis, devine nr. 1 în Regatul Unit și nr. 9 în SUA, unde va primi dublă platină.

1988 — **2 ianuarie** „Bring On The Night” obține premiul Grammy pentru cea mai bună interpretare pop, categoria masculină.

11 iunie Sting deschide concertul în onoarea celei de-a 70 aniversări a lui Nelson Mandela, cu piesa „If You Love Somebody Set Them Free”, pe stadionul Wembley.

2 septembrie Se alătură lui Bruce Springsteen, Tracy Chapman, Peter Gabriel și Youssou N'Dour pentru turneul Amnesty International „Human Rights Now”

1989 — **martie** Sting donează o piesă pentru albumul ecologic „Greenpeace Rainbow Warriors”.

aprilie Întreprinde un turneu promoțional internațional de interviuri, pentru a face publică strădania indienilor Kaya po de a-și salva pădurile de pe teritoriul Braziliei. Acțiunea are ca rezultat înființarea Fundației Rainforest.

4 aprilie Încă un premiu Ivor Novello pentru „They Dance Alone” (cea mai bună piesă — muzică și text)

1991 — **2 februarie** Albumul „Soul Cages”, înregistrat în Franța și Italia intră în topul britanic direct pe locul 1.

23 martie „Soul Cages” ajunge pe locul 2 în SUA.

2 octombrie Casa lui de discuri, A & M, îl organizează o petrecere pentru aniversarea celor 40 de ani, la care participă Herb Alpert, Bob Dylan, Don Henley, Jackson Browne, Andy Summers, Joni Mitchell și alții. Decorul este aranjat astfel încît să semene cu locul său de baștină din Newcastle.

1992 — **20 august** Sting se căsătorește civil și religios cu prietena sa, Trudie Styler, cu care are deja trei copii: Mickey (8 ani), Jake (7) și Eliot (2).

27 septembrie Sting cântă într-un concert de binefacere ale cărui încasări sînt destinate bolnavilor de leucemie, în Modena, Italia (organizat de Luciano Pavarotti). Duetul cu Pavarotti, „Panis Angelicus”, va apărea pe discul „Pavarotti And Friends” un an mai tîrziu.

13 noiembrie Primește un doctorat onorific în muzică de la Universitatea din Northumbria, Newcastle, în semn de recunoaștere a contribuției sale în domeniul artei și a campaniilor pe teme ecologice.

1993 — **2 martie** Participă la un conert la Carnegie Hall, în New York, în beneficiul pădurilor tropicale. Alături de el se află Bryan Adams, Herb Alpert, Tom Jones, George Michael, James Taylor, Tina Turner, Dustin Hoffman.

13 martie Albumul „Ten Summoner's Tales” intră în topul britanic direct pe locul 2.

27 martie „Ten Summoner's Tales” devine platină în SUA.

25 decembrie „All For Love”, din filmul „Cei trei mușchetari”, cu Sting, Bryan Adams și Rod Stewart, ajunge pe locul 1 în SUA.

■ Manuela Boatcă

Coca-Cola®

MUZICA VINDECĂ TIMIDITATEA

A fost o vreme când lui Sting nu-i plăcea să cocheteze cu mass-media. Dar de-a lungul celor aproape douăzeci de ani de când cîntă a avut ceva probleme cu presa, fie ea muzicală sau nu — „minciuni puse pe prima pagină a revistelor, minciuni menite să ajute la vînzări” — așa că acum, Sting nu prea mai privește cu ochi buni ziariștii. „Mi-aș dori să nu fi dat niciodată un interviu”, spune el. „E ca și cum te-ai încurca cu diavolul. Mai bine e să nu spul nimic... altminteri, te pomenesti cu tot soiul de probleme pe care inițial nu le-ai avut!”

Și a cui e vina?

A mea, probabil. Sînt un om prea deschis, prea sincer, iar a fi sincer în zilele noastre e un lucru nu prea inteligent. Trebuie să fii mai mult evaziv în răspunsuri. Dar ce să-i faci, așa sîntem noi,ăștia din Newcastle. Sîntem obișnuiți să spunem tot ce ne trece prin cap.”

Azi a acceptat să dea un interviu pentru că există acest nou album, „Mercury Falling”, de destinele cărui trebuie să se ocupe. De ce? „Pentru că e un album care îmi seamănă mult, mă exprimă extrem de bine.”

„Nu sînt, structural, un tip extrovertit”, explică el, „dimpotrivă: sînt din fire un om interiorizat, ca de altfel o groază de artiști. Poate că muzica, printre altele, e și un soi de terapie pentru timizi. Ea îți dă ocazia să încerci să te... reverși în afară!”

Sting începe brusc să vorbească despre Police. El spune că acea perioadă a fost de departe cea mai rea din viața lui: „Poate sună curios, dar cînd Police era în vîrf, cînd eram numiți cea mai bună trupă din lume, eu eram foarte nefericit. Totul se destrămă în jurul meu: căsnicia, prietenii, băieții din trupă... nici măcar eu nu mai funcționam corect! Cînd eram tînăr, mi se părea că succesul și fericirea sînt tot una. Acum îmi dau seama că, nu numai că nu-i același lucru, dar că fericirea și succesul sînt, cumva, la antipodii! Atunci eram măcinat de ambiție. Astăzi familia și prietenii mei înseamnă pentru mine mai mult decît orice pe lume!”

Așadar, „ambțiile” e un cuvînt pe care-l urăște astăzi?

„Asta nu. Sînt ferm conștienți că, dacă vrei să faci cu-adevărat ceva în viață, trebuie să fii ambițios. Dar, din fericire, eu nu mai trebuie să fiu ambițios. Nu vreau nici să-l joc pe Hamlet, nici să cîștig premiul Grammy și nici să vînd mai multe discuri decît Michael Jackson. Nimic nu mi se mai pare atît de important acum.”

Nici măcar criticile nu-l îndirjesc?

„Nu, criticile și criticii n-au reușit deloc să mă impresioneze. N-am fost răsfățat de critici niciodată. De fapt, cred că

criticile au rolul de a te întări, de a căli în așteptarea momentului în care vei fi dat jos, doborît de pe culmi!”

Ce crede Sting despre lume? E un loc bun sau rău?

„Și bun și rău”, zice. „De dimineată citeam despre gropile comune din Bosnia. Cum poate o ființă umană să îngroape de vii alți oameni? Și, date fiind circumstanțele, mă gîndeam dacă eu aș putea să fac asta. Căci, dacă sînt dispus să cred că există un potențial de răutate în oameni, trebuie să mă gîndesc că și eu îl am, nu? Oricum, ceea ce s-a nîtmplat în Bosnia a-nceput să mă sperie de-a binelea. Parcă n-am fi europeni, zău! Adică numai pentru faptul că un om poartă fes și îl slujește pe Dumnezeu în alt fel decît tine, trebuie să-l omori?”

Altruismul e un lux pe care și-l pot permite numai oamenii bogat?

„Cred că da. Eu am timpul și liniștea necesară ca să mă ocup de chestiile astea... iar în ceea ce privește banii... atunci cînd trebuie să te lupți ca să-ți poți plăti ipotecile, cred că doar un imens cîștig la loterie te-ar mai putea face să te gîndești la starea pădurilor. Altfel, nu prea vād...”

Sting nu e de acord cu jocurile de noroc și-n special cu loteria. Îl deranjează faptul că un om ar putea deveni peste noapte la fel de bogat ca el?

„Nu, nu-l vorba de asta. Cred doar că nu e normal să primești ceva, orice, inclusiv bani, fără să fi făcut nimic ca să-i cîștigi! Pot spune că eu am cîștigat sume de ordinul celor care se cîștigă la loterie, dar asta în timp și muncind pentru acei bani! Uite, Trudie a băgat 40 de lire la loterie, săptămîna asta! Și m-am rugat să nu aibă numerele cîștigătoare... slavă Domnului, nu le-a avut!”

Nimic despre „Mercury Falling”?

„Ba da, tot ce-am discutat aici e despre „Mercury Falling”! Am spus că acest album mă reprezintă. La fel și discuția asta! Deci, am vorbit despre album, chiar dacă n-am făcut-o în mod convențional!”

Ca-ntotdeauna, maestru al răstălmăcirilor!

Discuția s-a sîrșit. O vede pe fiica lui ceva mai încolo, plimbîndu-se pe paște, și se repede înspre ea, strigînd: „Pupă-i pe tăticu’, pupă-i pe tăticu’!” Dar ea are probleme mult mai importante și aproape că nici nu-l bagă în seamă... numai ea ar fi putut să-i refuze o sîntură lui Sting!

Traducere selectivă și adaptare după VOX (mai 1996)

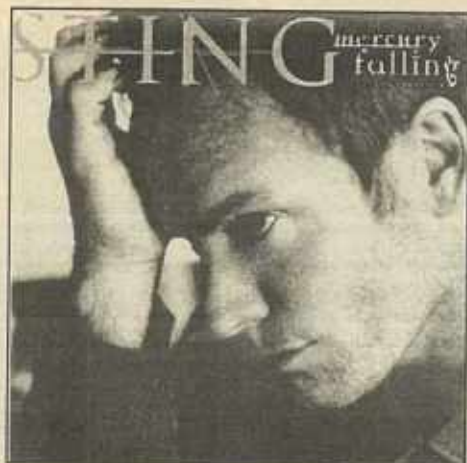
■ Ana Călin

Coca-Cola

Lista cu posturile de radio care difuzează acest program

Nr. crt.	Stația radio	Coca-Cola Planet Live!					
		Frecvența	Live	Ora	Reluare	Ora	DJ-CCPL
1.	Alfa Bacău	89,50MHz	sîmbăta	16,00-18,00	marți	23,00-01,00	Gabriel Chelaru
2.	Unu Brașov	68,24MHz	sîmbăta	21,30-23,30	joi	14,30-16,30	Cornelia Crevean
3.	Cinemar Baia-Mare	71,84MHz		19,00-21,00	miercuri	16,00-18,00	Cipriana Baltoiu
4.	Galati	67,58MHz	duminică	14,30-16,00 17,00-17,30	joi	12,00-14,00	Florin Migireanu
5.	Media Buzău	67,70MHz	sîmbăta	16,00-18,00	luni-vineri	13,30-14,00	Lidia Condruz
6.	Sky Constanța	101,1MHz	duminica	08,30-10,30	marți	20,00-22,00	Mihai Laza
7.	Sonvest Oradea	71,81MHz	duminica	13,30-14,00 14,30-15,30	joi	21,30-23,30	Mirela Vasadi
8.	Uniplus Suceava	99,00MHz	sîmbăta	16,00-18,00	marți	19,00-21,00	Vasile Bejenaru Mihaela Iacobescu
9.	Uniplus Botoșani	89,70MHz	sîmbăta	16,00-18,00	marți	19,00-21,00	Vasile Bejenaru Mihaela Iacobescu
10.	Uniplus Cluj	88,30MHz	sîmbăta	19,00-21,00	marți	23,05-01,05	Felix Moldovan
11.	Uniplus Tg. Mureș	72,68MHz	duminica	19,00-21,00	miercuri	19,00-21,00	Valentin Secara
12.	Vox-T Iași	70,76MHz	sîmbăta	19,00-21,00	joi	19,00-21,00	Viorel Crăcăleanu Dana Sovea
13.	Galaxy-Dr. Tr. Severin	100,5MHz	duminica	12,00-14,00	joi	19,00-21,00	Șerban Stoica
14.	Activ Sibiu	68,72MHz	miercuri	22,30-00,30	duminica	13,00-15,00	Sorin Scorverciu
15.	Tineret Focșani	68,36MHz	miercuri	21,30-23,30	sîmbăta	21,30-23,30	Cornel Tarbuzan
16.	Etalon Rm. Vlcea	66,14MHz	duminica	16,00-18,00	luni	09,30-11,30	Teodor Brucar
17.	Vest Timișoara	88,70MHz	sîmbăta	13,10-15,10	miercuri	13,10-15,10	Stelian Grigorescu
18.	Transilvania Bistrița	69,11MHz	sîmbăta	14,30-16,30	duminica	14,30-16,30	Leonard Muha
19.	Tg. Jiu	66,92MHz	duminica	15,00-17,00	miercuri	00,00-02,00	Diana Antohe
20.	Brăila	98,80MHz	duminica	15,00-17,00	marți	19,00-21,00	Daniel Neagu
21.	Pitești	90,70MHz	miercuri	17,00-19,00	sîmbăta	17,00-19,00	Mihai Feraru
22.	Prahova Ploiești	69,26MHz	sîmbăta	09,00-11,00	miercuri	18,00-19,00	Marius Apetrei
23.	Horion Craiova	101,3MHz	sîmbăta duminica	13,00-14,00	zilnic	13,00-13,20	Mihaela Marin Doina Deaconu Gabriel Alupoae Iulia Bulborea
24.	Pro FM Arad	92,10MHz	sîmbăta	12,00-14,00	duminica	14,00-16,00	Cătălin Lapușca
25.	Unison Vaslui	67,73MHz	duminică	21,30-23,30	miercuri	21,30-23,30	Lucian Parvoiu
26.	Voces Campi Călărași	101,1MHz	sîmbăta	21,00-23,00	joi	10,00-12,00	Lumița Neacșu
27.	Minisat Tîrgoviște	98,50MHz	sîmbăta	19,00-21,00	joi	22,00-24,00	Manca Gheorghe
28.	Deva	89,30MHz	sîmbăta	12,00-14,00	luni	22,00-24,00	Răzvan Popa
29.	Sica Alba-Iulia	88,10MHz	duminica	12,05-14,00	joi	22,00-24,00	Horia Stănescu
30.	Dîmbovița Tîrgoviște	68,60MHz	sîmbăta	14,30-16,30	luni	21,30-23,30	Marius Dumitrache
31.	Sica Hunedoara	66,56MHz	sîmbăta	12,00-14,00	luni	22,00-00,00	Pocola Gabriel
32.	Transilvania Zalău	68,26MHz	vineri sîmbăta	17,00-18,00 14,30-15,30	duminica	14,30-15,30 16,00-17,00	Cristina Mușat
33.	Samtel Satu-Mare	94,00MHz	duminica	21,00-23,00	miercuri	15,00-17,00	Mariana Steț

„Soul Cages” a fost un album sumbru, aproape negru.

„Ten Summoner's Tales” a fost ceva mai luminos, aproape pastelat. Pentru „Mercury Falling”, primul său album după trei ani, Sting a amestecat puternic în... „oala sa cu vopsele”.

De la prima măsură a primei piese („Hounds Of Winter”) îi dai seama că despre asta e vorba. Treptat-treptat urmează impresii: „Let Your Soul Be Your Pilot” este o revelație entuziastă, la „Four Seasons” și „Touch Me” se cochetează cu muzica soul, „La Belle Dame Sans Regrets” e o plimbare în ritm de bossanova pe Champs Elysées, „Valparaiso” e un cîntec de atmosferă, iar „I'm So Happy I Can't Stop Crying” este pură melancolie country. Șmecheria este că, pe acest album, Sting compilează cu plăcere tot ceea ce știe el, fără a uita să te surprindă mereu cu ceva inedit. „Mercury Falling” este, așadar, un album de primă clasă.

■ Carmen Vioreanu

Deși nu-l cunosc suficient de bine pe omul afit de celebru și de bogat, cred că știu ce e cu acest nou album. Sting a intrat într-o armonie și mai

evidentă cu mediul, făcînd o pace și mai adîncă cu el însuși și cu lumea, s-a apropiat mai mult de folclor, a reușit, așa cum își propunea acum vreo trei ani, să reducă la maxim stresul din viața sa. El cîntă aici și despre vremuri mai puțin plăcute, cu o voce trădînd fragilitate și tinzînd să se împace cu capitoarele dureroase din trecutul său, în special cu cele despre legăturile sufletești. Astfel, el perseverează în a fi unul dintre cele mai bune modele de cum să rămii sănătos mental și fizic în turburele sfîrșit de mileniu. Iradiază satisfacție și ne oferă cu mîrînimie din confortul său liniștitor și chiar vindecător, excelent calmant pentru cei ce-l pot înghiți. Sting continuă să scrie cîntece perfecte, pline de înțelesuri, cu libertate, eleganță, sensibilitate și inteligență. Dar, deși rămîne foarte interesant, pare mai puțin inspirat decît de obicei, ceva mai cuminte și mai moale. Primul single al discului e un gospel, un cîntec religios, (cum declară el) despre ce să faci cînd te-ai rătăcit și harța pe care o ai nu-ți oferă prea multe informații despre labirintul vieții. „Lasă-ți sufletul să-ți fie pilot, lasă-ți sufletul să te călăuzească în găsirea drumului” și n-o să mai ai nevoie de „atîtea informații nefolositoare”, „ai încredere în sufletul tău”. Primele și ultimele cuvinte care se aud pe disc sînt „mercury falling”, adică argintul viu care scade cînd e frig sau care se răspîndește peste tot. Prima piesă este despre o iarnă din viața sa, iar ultima este o sublimă spovedanie făcută soarelui la asfințit. Evocînd atmosfera molcomă și argintul apusului, îi spune că a fost rănit, năruit, zdrobit, dar acum e mai bine și se roagă soarelui să-i vindece sufletul. Ce cîntec! Concertul de la București din 20 mai ne dă ocazia să-l privim mai îndeaproape pe acest gentleman, un muzician atît de important și de complex, în ciuda aparentei simplități. De acum o să fiu mult mai atent la Sting, dar și la... Carl Jung.

■ Radu Sava

**Sting:
„Tot ceea ce fac
eu este unic!”**

Născut la 2 octombrie în Newcastle, Gordon Matthew Sumner a lucrat ca profesor, iar în timpul liber cînta jazz cu o trupă de amatori, Last Exit. În 1977 înființă, împreună cu bateristul Stewart Copeland trupa The Police, care a devenit trio, o dată cu venirea lui Andy Summer.

Din 1984, Sting începe să se afirme cu albume solo, primul fiind „The Dream Of The Blue Turtles”. De-a lungul timpului, Sting devine și om de afaceri, menținîndu-se, ca muzician, în preajma unor epitete ca „genial”, „extraordinar”. Este, în schimb, un actor mediocru... da, dar e tată de familie și chiar filosof,

în timpul liber. Dar cum e Sting cu-adevăr?

„Fața mea oficială e o mască, îndărătul căreia îl poți găsi pe adevăratul eu. Trăiesc foarte normal. Nu mă văd drept o celebritate, așa cum mă înfățișează presa sau mass-media, în general. Mă definesc în strînsă legătură cu relațiile pe care le am cu oamenii care mă iubesc și pe care îi iubesc.”

Cum vede Sting propria sa evoluție, de la muzica pe care-o cînta cu Police, prin anii '80, la ceea ce cîntă astăzi?

„Cînd m-am apucat de muzică eram tînăr, iar sentimentele caracteristice perioadei aceleia erau minia, durerea și confuzia. Acum am 44 de ani, iar muzica mea reflectă înțelepciunea pe care-am dobîndit-o în timp. În vreme ce în tinerete mă ridicam împotriva lumii întregi, acum încerc să accept că există și lucruri care nu se pot schimba... Sting își face deci cunoscut pactul, armistițiul pe care vrea să-l încheie cu sine și cu lumea.

Oamenii se descoperă pe ei înșiși în timp. Chiar dacă ai început cariera cu un anume album, în timp poți descoperi că altul te reprezintă mult mai bine. Tîm minte că tata îmi spunea, cînd eram puști, că-ntr-o bună zi o s-ajung să ador muzica clasică. A avut mare dreptate... ceea ce știu sigur este că muzica vindecă. Pentru mine, ea a căpătat deja o largă dimensiune religioasă. Încerc însă să nu mă implic în muzică atît de mult precum a făcut-o Kurt Cobain, de a cărui moarte am fost și eu, ca toți ceilalți, foarte îndurerat. Poate că asta nu s-ar fi întîmplat, dacă nu s-ar fi implicat atît... Asta e părerea mea, dar adevărul oricum nu-l vom putea afla niciodată.”

Dacă tot a venit vorba de viața muzicală, ce crede Sting despre Pulp, Oasis și Blur?

Apreciez atitudinea lor nonșalantă, însă eu văd lucrurile cu totul altfel. Tot ceea ce fac mi se pare unic, indiferent dacă e vorba de country sau bossanova.” Vorbind despre trupa sa, Sting e foarte mîndru: „Am una din cele mai bune trupe din lume...” mda, cînd rostești numele saxofonistului Branford Marsalis, al pianistului Kenny Kirkland sau pe cel al bateristului Vinnie Colainta, afirmația lui Sting nu ți se mai pare lipsită de modestie... „Am fi putut cînta thrash-metal, cred chiar c-am fi cîntat mai bine decît mulți alții... dar ne-am decis că mai bine nu”, încheie rînjind. Și probabil că e foarte bine dispus, de vreme ce acceptă să vorbească despre el în postura de om de afaceri: „Sînt șeful unui megacorncern internațional, iar asta implică o mare responsabilitate!” Nu mai apucăm însă să-l întrebăm dacă este un „rechin” în lumea businessului, fiindcă ne declară că „familia, respectul celor apropiați și dragostea pentru muzică alcătuiesc ceea ce se numește bunăstare, pentru mine...” iar noi preferăm să știm că e un muzician de excepție!

■ Carmen Vioreanu

**Ce mai spune
musafirul
nostru?**

Despre acest turneu.

„Probabil că-mi va lua vreo doi ani să străbat toată lumea. Voi cînta într-o serie de țări în care n-am mai fost niciodată: Rusia, Polonia, Cehia, România. Îmi place să merg în țări noi, să receptez noi influențe.”

Ce a însemnat yoga pentru viața lui Sting?

„Inițial a fost o tentativă pur fizică. Doar ca să mă țin în formă. Mi-am dat seama că spiritul e mult mai implicat. Aici în Vest nu ne prea gîndim la asta. Cred că am devenit mai echilibrat, mai calm ca înainte. Chiar mai fericit. Yoga este importantă!”

Repetițiile.

„Zilnic repet cîteva ore. Și citeșc. Îmi place Bach. A fost un geniu. Categorie. Repet la pian, deși sînt cam slab la acest instrument. Mereu ai de prins cîte ceva din zbor. Un compozitor nu trebuie să fie un mare instrumentist. Totuși, trebuie să știi cum decurg lucrurile.”

Din nou tată, pentru a șasea oară!

„Toți copiii mei au apărut, așa, neprogramați. Ce să-l faci, cînd ai atîtea tîmeze? Și totuși cred că nimic nu poate fi mai complet, mai bogat ca sentiment, decît cel de părinte.”

● Două căsnicii, șase copii (ultimul pe drum) pentru Sting.

De la prima soție, Frances Tomelty îi are pe Joe și Kate. Cu actuala sa doamnă, Trudie Styler îi are pe Mickey, Jake și Eliot Pauline. Urmează încă un nume foarte curînd.

The Beatles l-au influențat?

„Categorie. Asta și pentru că proveneau din medii asemănătoare cu mine, sînt mai mari decît mine cu numai 10 ani. Ne-au dat multora dintre noi posibilitatea să devenim ceea ce sîntem. Cîntăreți sau compozitori. Nu cred că făceam prea multe fără să fi avut exemplul lor. Le sînt extrem de dator și chiar i-am scris lui Paul McCartney recent, pentru a-i mulțumi acest lucru. În fond, ei au definit popul britanic.”

Extrase din interviul oferit de A&M Records/EPK/ prin intermediul Zone Vision Romania

MĂ HOLBEZ ȘI EU

● Am făcut greșeala să plusez pe „materialele ce vor veni” de la San Remo, dar Gabi Basarabescu n-a mai apărut la redacție și astfel m-am făcut de baftă! Imi asum răspunderea și suport sancțiunile lui Șefu! ● Am primit câteva scrisori de susținere a moralului pentru care zic mersi! Eu n-am probleme decât cu timpul. Nu apuc să văd tot ce-mi propun. Dificultățile revistei le știu, dar nu-s treaba mea. **Rize** din Tirgoviște m-a topit cu sinceritatea lui. „Nu-mi place TV-ului” declară și semnează el. El mă roagă să nu mai lipsesc, pentru că mi-e prieten adevărat. Dragilor, când ai astfel de „fani” simți că trăiești. Abia acum o înțeleg pe Mădălina. Sora mea, e minunată! Cu milioanele de sărutări cum te descurci, Mădă? ● Am văzut ceva muzică la ProTV. Cu Silvia Dumitrescu, Holograf, Virgil Popescu, Monica Anghel. Bine filmat, bine montat. Nici sunetul n-a fost rău. La realizatori am văzut numele lui **Bogdan Albu**, un CindyCat fost la Tele 7. Băiatul le știe. ● În perioada

Sărbătorilor de Paști toate canalele s-au străduit, mai ortodox mai catolic să înveselească populația relativ creștină. Am zărit și o tripletă de prezentatori: Corina Chiriac, Horia Moculescu, Gabi Cotaș. Textul pe care l-au avut de învățat era ca pe vremuri, iar filmările lipsite de orice urmă de fantezie. TVR-ul era mai atent la sponsor decât la conținutul programului. **Marina Florea** a avut o apariție sexy, trupa

Gaz pe foc mi-a plăcut. Ca și **Nicoleta Nicola**. În lipsa unui public neplătit și decorativ s-a apelat tot la artiști care numai fericiți n-au fost în rolul de figurate aplaudantă (ce cuvânt am scos!). ●

Programelor obsedante de divertisment la Circ mă calcă pe nervi. Tele 7-le a întrecut măsura în acest sector. Textul Lilianeii Munteanu exprimă gândirea stranie a realizatoarei privind OMUL! „Nu dați drumul la copii pentru că vor veni și alte animale!”. În timpul transmisiei n-am auzit nici o reacție a publicului, care totuși era acolo. Dacă tehnologia nu permite de ce se bagă unii să compromită firma?! ● Muzica românească are un loc permanent la Tele 7 abc (Gale, retrospective, interviuri, Cutia cu Luiza, Pauză de notă întreagă, dialoguri cu soliști la Post-Meridian și scurtele prezențe live din Week-end). ● La **Canal 38** nivelul a rămas pe loc iar

la **Antena 1** văd prea rar producții tentante pe domeniul meu. ● TVR a început să treacă pe imagine autorul, titlul, semn că Legea există. ● Fragilul lui Godoroja mi-a mai reținut o dată atenția. Invitat principal era **Paul Grigoriu**. I-am văzut pe **Cristi Minculescu**, **Călin Pop**, **Sorin Chifiriuc**, **Eugen Mihăescu**. Mai puțin am recunoscut un Led Zepelin abordat de musafiri, iar „cintarea” lui

Paul m-a făcut să-mi amintesc o vorbă de-a lui tata: „fiecare să-și facă meseria”. ● **Cealul** fotbalistic de la Craiova m-a amuzat prin entuziasmul publicului din sală. ● **Telediscoteca** realizată de tandemul M. Șoitu, D. Anastasiu a curs plăcut cu **Silvia Dumitrescu/Berti Barbera**, **Nicu Alifantis**, **Oana Sirbu**, **Geanina Olaru** (rar apare fata asta) și **Ioan Gyuri Pascu** (care a cîntat, scris acolo, „Gyzzy” și nu „Ghizy”). ● Rămîn în părerea că soliștii sînt „folosiți” pentru a colora emisiuni supraîncărcate cu talk-showuri, discursuri electorale, reportaje aride. La americani vedetele pop-rock au șansa

să și vorbească, (și știu s-o face, atenție!) dar să și cînte. Mai uitați-vă la nebulul de Jay Leno sau dacă vreți în Europa, furați corect (dacă se poate spune așa) de la italieni francezi și nemți. Eu mă holbez la toți și regăsesc crîmpele de la fiecare în emisiunile noastre. De exemplu „Noua generație” este sora săracă a unor emisiuni promoționale de la italieni. Tele 7 are intenții bune, holbatorii telefonează și gata. Ne arătăm mulțumiți. De ce nu ceva în stilul **Taratata** de pe TF 2 sau **Re per una notte** de la italieni?! Va spune cineva că astea cer bani, specialiști, etc. Păi care-i problema? Televiziunea publică n-are nici o scuză. Nici celelalte. Pentru că dacă nu ne dau chestii de calitate, apăsăm butonul și am sărit la MTV, Viva și altele. ● Noroc cu tonele de seriale și filme și uneori cu știrile, (Pro TV, Tele 7) că altfel... ● Despre sport nu zic nimic, pentru că o cititoare mi-a atras atenția că nu e tocmai feminin. Iar de rubrica cu presa scrisă m-a scăpat colega Ana. ● Pentru **Holby Top** am găsit sponsor. Nu-i dau numele, dar omul va oferi premii barosane celor care vor alcătui cele mai tari topuri la final de an. Așadar, (vedeți că nu e decît)

Cele mai bune emisiuni muzicale (divertisment)

1. Fragil. 2. Gala Tele 7 abc cu Elena Cîrstea. 3. Pauză de notă întreagă cu Compact.

Cele mai penibile emisiuni.

1. Week-end Tele 7 la Circ. 2. Tutti Frutti (Canal 38). 3. Robingo (TVR). Aștept opțiunile voastre cu nebuliile lunii mai. L.M.A. pentru 1 iunie!

■ **Gălbioara**

Avenit primăvara și ne-au luat nervii pe toți, indiferent de sex, origini, culoare politică și buget. Nici rubricile muzicale din presa scrisă n-au scăpat. Așa că declarăm carantină în toată regula, urmînd să vă anunțăm cînd vom descoperi cauzele ciudatei maladii. Pînă atunci, ne mulțumim să trecem în revistă simptomele. ● **Evenimentul zilei** prezintă ca prim semn de boală un sindrom numit Daniela Györfi. Sintem informați cu strictețe de cite ori și din ce motive își schimbă solista culoarea părului: roșu, „fiind convinsă că surpriza este elementul forte în rețeta provocării” sau blond, „vrînd să arate că, atunci cînd e cazul, poate fi și, serioasă”. Măi, să fie! ● Sub genericul de „Super Music News” aflăm din **Super Magazin**, următoarea super-știre: „Neavînd femeie de serviciu, Tino Furtuna cînd vine primul la biroul său de la Holograf Advertising face singur curățenie cu aspiratorul”. Așa-i c-ați rămas fără grai? ● Ziaristii de la **V.I.P.** au condei, sînt rafinați și originali. Asta mi-o dovedesc formulele deosebite, precum „a mai adăugat un trandafir în buchetul vieții”! ● **CNM** din 22-28 aprilie,

F.S. Ursulescu explică cu „promptitudine” regulamentul finalei Eurovision pe țară, ce a avut loc pe 8 martie! Să ne bucurăm, totuși, că e vorba de explicația unui concurs din anul în curs și să notăm singura opinie mai puțin tulbură din articol: „Ca prezentatori au fost desemnați Angela Similea și Gabriel Cotaș (alegera acestuia de către TVR, el fiind funcționar la o televiziune concurentă

lucruri tulburătoare despre grupul Dracula: ba că vor avea un clip la MTV, (Cronica Română) ba că le-au fost deja solicitate 50.000 de CD-uri, în Marea Britanie (Libertatea). Nu pot să mai spun decât că... așa ie trebuie!

● În 22 aprilie **Evenimentul zilei** anunța: „mîine se pun în vînzare biletele pentru concertul Sting, bilete ce costă între 34.000-199.000 de lei”. Aflați că vineri, 26 aprilie, la conferința de

Carantina presei

— Tele 7abc — este cel puțin curioasă) care nu au strălucit”. Bravo, dom'le, așa da chestie! ● **Expres Magazin** prezintă unul cite unul elevii Școlii Vedetelor, la rubrica dicționar. Urticaria i s-a transmis de la **Tineretul Liber**, dovadă că fenomenul începe să se extindă alarmant. ● În luna aprilie, Dan Spătaru și Nicu Covaci au fost numiți „oamenii zilei” de către **Jurnalul Național**. ● Mădălina Manole „vede îngeri noaptea”, povestindu-i ziua în **Cronica Română**. ● Presa afirmă

presă de la Sala Paiatului, ni s-a adus la cunoștință faptul că „bilete nu prea mai sînt”. Iată că minunile n-au nevoie decât de trei zile! ● Prefigurăm un conflict între bulina roșie și **V.I.P.** Cea dintîi publicație îl numește pe Adrian Enache „sex simbolul anilor '90”, în vreme ce ultima votează în acest sens cu Bittman. ● Data concertului Tinei Turner la București nu apare pe Internet, lucru care, în opinia lui Alex Revenco, (**Expres Magazin**) „nu face decât să sporească anumite

conotații electorale ale show-ului sponsorizat de Marcel Avram”. La fața asta, cred că autorul articolului e mai catolic decît Papa... Și vă împărtășesc un mare secret: Sting vine cu intenții electorale, d-aia l-au și trecut cei de la Internet! ● Loredana vrea să dea în judecată ciocolata care-i poartă numele și chipul — ne informează **Evenimentul zilei**, asta deoarece firma care a produs-o „s-a folosit de imaginea și numele ei fără a avea un contract în acest sens”. Ne bucurăm că Lory e atît de cunoscută în Israel, încît se bat oamenii pe fața ei, dar îi aducem aminte că nu asta a afirmat în interviul acordat mai demult revistei noastre. ● În fine, aflăm că Octav Teodorescu exclude prezențele feminine din propriile-i clipuri, din teama de a nu fi considerat fustangiu, (Ev.z) ● Alții ajung la divorțuri cu năbădăi, vezi Laura Stoica și Florin Ionescu sau Mariana și Daniel Iordăchioaie. ● Cam atît pentru azi, vă urează însănătoșire grabnică și se duce să se spele bine pe mîini,

■ **Ana Călin**

N
u
m
e
n
o
n

CRISTI DUMITRAȘCU

Este născut pe 1 februarie 1974, în București. El are antecedente muzicale din copilărie, cîntînd în clasele I și a II-a în Corul Radio, condus de Eugenia Văcărescu Necula. A urmat Liceul Militar de Muzică și Școala de Ofițeri din București. În prezent este student în anul doi la Academia de Muzică, secția

N
u
m
e
n
o
n

pedagogie. Avem așadar de-a face cu un folkist cult! Și... cu gradele Locotenentul Cristi Dumitrașcu este șef de muzică (adică, mai pe-nțeleș, dirijor) la orchestra militară din Focșani. Sub bagheta sa, militarii focșăneni pregătesc ceremonialele militare de protocol, dar dau și concerte de muzică simfonică, atacînd cu curaj repertoriul clasic universal.

În 1995, Cristi Dumitrașcu cîștigă premiul I la secția de creație a festivalului „**Floarea de Colț**” din Giurgiu. Cu un an înainte participase fără succes la „**Om bun**”, cu formația Argint. Îndrăjit de succesul avut, însă: la Giurgiu, participă pe cont propriu la „**Om bun**” în '95 și cîștigă premiul I, cu piesele „**Pozează-mi**” (pe versuri de Adrian Păunescu, muzică

MIHAELA GHEORGHE

S-a născut pe 19 aprilie 1972, în București. Ea a urmat, în paralel cu școala generală, cursurile Școlii de muzică nr. 3, secția vioară. Pe la 14-15 ani s-a apucat de cîntat la chitară. „Și de-atunci”, spune ea, „am cîntat la toate serbările școlare și la toate baliurile de boboci de la mine din facultate!”. Căci, am uitat să vă spun, Mihaela își va lua anul acesta licența în management la Academia de Studii Economice din București.

Prima ei „ieșire” cu folkul s-a produs în 1992, la festivalul „**Om bun**”, unde a cîștigat premiul Anda Călugăreanu, premiu ce se acorda pentru prima oară în acel an. În septembrie '91 Mihaela a fost invitată

la emisiunea Clubul Adolescenților, de la Radio România-Tineret, ea fiind cea care a compus imnul emisiunii. „În rest, după cum ț-am spus, pe unde m-am dus, am cîntat în tabere, la munte, la mare, la petreceri... Prietenii nici nu vor să mă primească fără chitară.” Însă, după cum ea însăși mărturisește, „nu chitara e punctul meu forte! Eu sînt făcută să cînt cu vocea! În ultimul timp am început să repet cu niște prieteni, cu care aș vrea să înființez o trupă de blues. Abia atunci o să mă simt pe deplin realizată!”... lucru pe care i-dorim din tot sufletul, fiindcă, într-adevăr, Mihaela are o voce extraordinară!

proprie) și „**Cîntec pentru tine**” (versuri și muzică de Eugen Avram). Cea mai plăcută amintire de la festival? „Mă rog, nu știu dacă atunci mi s-a părut atît de plăcut ce mi s-a întîmplat, dar acum mă amuză! Eram în concurs, cîntam, cîntam, și la un moment dat a început să-mi alunece microfonul. Eu am continuat să cînt, microfonul a continuat să alunece, pînă a căzut! Asta cred însă că mi-a atras simpatia publicului și pînă la urmă, tot răul a fost spre bine!” Imediat după concurs, Cristi a „fuzionat” cu o trupă de folk ce participase și ea la festival: **Contrapunct**. „Acum, împreună, sperăm să ne găsim un sponsor și să avem posibilitatea să cîntăm cît mai mult. Toți cîntăreții, folkști sau nu, sînt înnebuniți să scoată discuri. Pe mine mă interesează mai puțin asta, deocamdată. Eu vreau să cînt cît mai mult la public!”

■ Ana Călin

Pe 20 mai, trupa The Jesters din Satu Mare aniversază un an de la înființare. Din punct de vedere muzical, trupa a fost caracterizată în fel și chip: ba c-ar cînta blues, ba că bate spre jazz, hardcore sau rock progresiv.

În fiecare din aceste opinii există un strop de adevăr, căci stilul The Jesters este unul complex și fiecare piesă a lor este unică, în felul ei. Bunăoară, la categoria blues pot fi incluse coverurile după Joe Cocker („Just Like A Woman” și „You Are So Beautiful”), drept hardcore pot trece „Rush” și „When A Rebel Dies”, iar la secția progresiv se înscriu „Genesis”,

„Red Wine And Cola”, „Walz With The Shadows Of A Jester” și „The Mask”. Toate aceste piese ale grupului merită cu prisosință să apară pe un album! Acesta nu a fost încă înregistrat, datorită faptului că doi dintre băieți sînt încă elevi, în clasa a XII-a. Componența trupei este:

Emanuel „Gugu” Mirea (v.), Răzvan Crivaci (ch.), Cornel Sorian (ch.), Ovidiu Horneac (k.), Lucian „Stein” Pop (b) și Sergiu Berindei (t).

Aceștia sînt, pe scurt, The Jesters, pentru cei care pînă acum nu i-au văzut cîntînd în festivalurile la care au participat: Young Rock For Youngs '95 (premiul I), Indie Fest '95 (premiul I) și Constelații Rock '95 (Marele Premiu). Concerte au avut loc la Oradea, Salonta, Satu Mare, Baia Mare, Bistrița, Negrești Oaș și București. Singura lor înregistrare este cea a recitalului pe care l-au avut la Samus Rock Alive. Dacă nu i-ați

ascultat pe 4 aprilie la București, atunci veți avea șansa să-i vedeți în următorul recital, pe care-l vor avea în cadrul festivalului **Sam Rock** din iunie.

■ Carmen Violeanu

THE JESTERS

Un clasament de muzică pop-rock românească ne parvine de la colegii noștri, **Carmen Olaru** și **Sorin Lupașcu** realizatorii emisiunii pe care o puteți asculta în fiecare luni de la 21,20 pe frecvența de 1053 Khz.

Iată situația la începutul lunii mai.

Top Radio Iași

1. Ceata — **Phoenix**; 2. Încotro soartă — **Sfinx Experience** și **Luminița Anghel**; 3. Apa mării — **Nicu Alifantis**; 4. Povestea noastră — **Manuela Fedorca**; 5. Raiul e pe pămînt — **Gabriel Cotabiță**; 6. Cristina — **Ștefan Bănică Jr.**; 7. Nori de hîrtie — **Volta**; 8. Unde începe singurătatea — **Antract**; 9. Suflet fără chei — **Ducu Bertzi**; 10. Undeva departe ești tu — **Nicoleta Nicola**.

Cine sînt ei

Am văzut că ultima oară v-a plăcut doza de prospături pe care v-am administrat-o, așa că v-am mai pregătit una, ca să nu vă pierdeți antrenamentul. Și, cine știe, dacă sînteți cumiți, vă pomeniți cu o rubrică permanentă, atît de informată și de pusă la punct, încît veți fi obligați să ne cumpărați numai pe noi! Dar gata cu modestia, să trecem la numele noi ale acestui sezon, ca să vă lămuriiți și singuri cît sîntem de perfecți și de neînlocuit:

DUNE

Cele două personaje care își zic **Dune** nu au nici o legătură cu binecunoscuta epopee s.f. — să nu credeți acum că au dat cu toți în mîntea lui Babylon Zool Nu, ei sînt un DJ — **Olli Froning** (35 de ani) și o dansatoare — **Verena von Streng** (21), formula obișnuită a unui grup de dance. Dune există, ce-i drept, din 1995, și fusese fondat de Olli și Jens Oettrich (nu v-am mai spus din ce țară sînt, că ar fi fost de prisos, dar dacă totuși nu v-ați prins, să-mi scrieți!). Jens însă nu mai lucrează la acest proiect decît în studio, fără să-și mai facă apariția pe scenă. Așa s-a născut actualul single, „**Rainbow To The Stars**”, care a urcat rapid în topuri, iar pe 15 aprilie a apărut albumul „**Expedicion**”, care a fost urmat de un turneu de 10 concerte, începînd cu 20 aprilie. „Băieții compun împreună piesele și se ocupă, în studio, de sound. Olli face anunțurile pe scenă, în calitatea lui de MC, dar rolul principal în toate concertele Dune și în viitoarele videoclipuri îmi revine mie”, povestește plină de încredere Verena, noua șefă a trupei. Ea s-a născut pe 27 iulie 1975 în Mînster, anul trecut și-a dat bacalaureatul, după care s-a înscris la un curs de jazz-dance. La începutul lui 1995 s-a despărțit de prietenul ei, și de atunci locuiește singură. Acum, însă, se pare că aspectul personal n-o interesează, pentru că trebuie să se ocupe și de numerele de dans din cadrul showului Dune, alături de dansatoarele **Che** și **Anna**. În iunie va urma o nouă serie de concerte.

3 T

De **3T** ați mai auzit precis, și dacă nu-i știți sub numele ăsta, oricum despre faptul că **Michael Jackson** i-a luat sub aripa sa protectoare pe cei trei nepoți ai săi, pentru a-i lansa în music-business, a auzit mai toată lumea. Modelul lor a fost nu numai unchiul Michael, pe care nepoții îl alintă „Doo Doo”, ci chiar tatăl lor **Tito** (40 de ani), pe vremuri și el membru al trupei Jackson 5. Însă nu tatăl a fost cel care i-a încurajat pe **Taj**, **TJ** și **Tarryl** să cînte, ci mama lor, **Dolores**, care era convinsă că băieții ei or să ajungă celebri. Așa că tatăl lor a preluat managementul și pe la 5-6 ani le-a dăruit băieților primele instrumente muzicale. La 12-13 ani au început să compună primele piese, tot sub îndrumarea lui Tito. Dar nu și-au imaginat niciodată că unchiul Michael are să-i ajute atît de mult: „Totul este încă numai un vis frumos pentru noi”, mărturisește TJ, mezinul familiei și preferatul fetelor. După ce băieții și-au asigurat succesul cu primul single, „Anything”, acum l-au lansat și pe cel de-al doilea, intitulat „24/7”. „Îmi pare însă atît de rău că mama noastră, pe care am iubit-o foarte mult, nu mai poate să se bucure alături de noi. Ar fi fost, cu siguranță, foarte, foarte mîndră”. **Delores „Dee Dee” Jackson** a murit pe 27 august 1994, înecată în piscină. În amintirea ei și-au spus cei trei frați **3T**, pentru că ea îi dezmierda așa.

O cunoașteți pe **Blümchen**? Nuuu se poate! Dacă ați fost de curând într-o discotecă și n-ați auzit hitul ei „Herz an Herz”, din care n-ați priceput nimic, pentru că foarte mult de priceput nici nu e și pentru că, de altfel, e surprinzător de melodios pentru o piesă cântată în germană, ... înseamnă că nu

v-ați ales bine discoteca! În traducere, textul sună ceva de genul „Inimă lângă inimă, tu și eu, zi și noapte, te iubesc / Inimă lângă inimă, mă auzi, S.O.S., te iubesc, ești și tu la fel de îndrăgostit ca mine?” Și cu asta am și... cântat cu sens întreaga piesă, pentru că mai mult nu spune, dar la ce altceva te poți aștepta din partea unei școlărițe de 15 ani, care a fost descoperită cu câteva luni în urmă de către un producător la o petrecere organizată de Neue Deutsche Welle?

Așadar, Blümchen s-a născut pe 20 aprilie 1980 și pasiunile ei sînt fotbalul și politica. De cînd a devenit vedetă, încearcă să combine interviurile și showurile cu mersul la școală și cu rolul ei din echipa de majorete a liceului, la care nu vrea să renunțe cu nici un chip. „A fost îngrozitor de obositor să înregistrez într-un studio pentru prima dată”, povestește ea, „eram atît de emoționată că nu-mi puteam controla vocea deloc și a trebuit s-o iau de la capăt de vreo 20 de ori. A doua zi, însă, i-am dat afară din cameră pe cei doi producători ai mei și deodată mi-a fost mult mai ușor”. Cel de-al doilea single al ei se numește „Der kleine Satteli” și a apărut la începutul lui aprilie.

Momentan, Blümchen își pregătește albumul și showul live, în cadrul căruia va apărea pe scenă cu doi dansatori, Stanley și Jimmy. Ea nu vrea însă să-și facă din muzică o carieră. După bacalaureat, pe care îl va da peste doi ani, vrea să nu se mai numească altfel decît Jasmin Wagner, cum se numește de fapt (Blümchen — „Florică” — este o poreclă dată de mama ei pentru că îi umplea toată casa cu flori de cîmp) și să învețe o meserie.

BLÜMCHEN

FLIP DA SCRIP

să bați din picioare în mod ritmic și să-ți agiți brațele prin aer cît se poate de mult, și ești un maestru al stilului Flip Da Scrip (în olandeză, „răsfoiește scenariul”). Cei doi rapperi, Stef Bruinsma (25 de ani), alias Cooly D și Anthony Haines (25), alias Glaze s-au cunoscut în 1991 în gara orașului lor de baștină, Enschede. „Ne-am compus hituri în studioul din sufrageria lui Cooly încă de acum trei ani”, își amintește Glaze. „Pe atunci, piesa noastră n-a interesat pe nimeni. La sfîrșitul lui 1995 l-am mai înregistrat o dată”. Și se pare că le-a mers! Albumul va apărea în iunie, și va fi urmat de un turneu la începutul verii.

Flip Da Scrip este un duo olandez de hip-hop care, mai nou, a „incendiat” și scena rave cu piesa „Throw Your Hands In The Air '95”, prin faptul că a creat un nou stil de dans. Cerințele lui sînt simple: trebuie

■ Manuela Boatcă

CD-uri recomandate de revista germană „Der Musikmarkt”: Tina Turner — „Whatever You Want”, Baby D — „Deliverance”, Fancy — „Deep Blue Sky”, David Bowie — „Hallo Spaceboy”, „Sanremo '96”, Rainbirds — „Making Memory”, Chicago — „The Very Best Of”, Pat Davis — „Mama Rina”, E-Rotic — „Help Me Mr. Dick”, Helloween — „Time Of The Oath”, Tom Lang — „Mediator”, Sting — „Mercury Falling”, Céline Dion — „Falling Into You”, Ray Brown Trio — „Seven Steps To Heaven”, Kiss — „MTV — Unplugged”, Breakfast At Tiffany's — „Deep Blue Something”, Killing Joke — „Democracy”.

CONCURS THOMAS ANDRES

Thomas și Manuela

Răspunsurile corecte:

- Bernd Weidung
- „Marathon Of Life” din albumul „When Will I See You Again”
- „Different” — „Love Of My Own”, „One Thing”, „Soldier”
„Whispers” — „The Sweet Hello, The Sad Goodbye”, „Can't Give You Anything”, „True Love”
„Down On Sunset” — „How Deep Is Your Love”, „Standing Alone”
„When Will I See You Again” — „When Will I See You Again”, „I'll Love You Forever”, „The Love In Me”
„Souled” — „Road To Higher Love”, „Never Knew Love”, „A Little Bit Of Lovin'”
- Glenn Medeiros — „Standing Alone”

- Pointer Sisters — „Feel For The Physical”
5. „Fool If You Think It's Over” — Chris Rea
„Can't Give You Anything” — The Stylistics
„Laughter In The Rain” — Neil Sedaka
„When Will I See You Again” — The Three Degrees
„Michelle” — The Beatles
„Never Knew Love (Like This Before)” — Stephanie Mills
6. „Barcos de cristal”
7. „Can't Give You Anything (But My Love)” — 1991 (Măs que amor)
8. a. „Different”
b. „Souled”
9. compozitor: Per Gessle, Peter Wolf
chitarist: Tim Pierce
baterist: Paulinho da Costa
pianist: Patrick Moraz
10. „Unde este lăntșorul cu <Nora>?”
„De ce sînteți întotdeauna așa de bronzat?”

Cîștigători:

- Marian Cîrcel — Tg. Ocna — un CD „When Will I See You Again”
 - Anamaria Capotescu — Arad — un CD single „Road To Higher Love”
 - Ana Strimbeanu — Brăila — un tricou imprimat cu fotografie cu autograf
- Mențiune specială: Ion Grigoriu — Comișani, Dîmbovița — o insignă originală

Videocasetă muzicală Pink Floyd - P.U.L.S.E. - 1995, PMI

E greu să admiti că un spectacol precum concertul Pink Floyd din 24 octombrie 1994, în Earls Court, Londra, trece dincolo de socoteala financiară. Însă în lumea artei multi-media, valoarea nu e doar decorativă sau strict funcțională. Industrie în primul rând, show-biz-ul caută profitul. De la un punct încolo, profitul se conjugă obligatoriu cu valoarea, când arta — din lux — devine o necesitate. Cultura elitelor, dacă nu trece în pop-cultură, sucombă în snobism, bizarerie, exotism. Dacă omul are nevoie de ficțiune pentru a putea trăi, probabil că el are nevoie și de catharsis pentru a nu spera. Când ficțiunea se asociază cu muzica, se obține un moment de grație aproape divină. **The Wall**, filmul lui Alan Parker, este așa ceva. **P.U.L.S.E.** își limitează ficțiunea. Secvențele din **Shine On You, Crazy Diamond și High Hopes** sînt — știu ce scriu și nu ezit — capodopere! Fără să abuzeze de tehnologia computerizată, Storm Thorgerson (regizorul și autorul conceptului) obține o parabolă impresionantă despre traectul eroului; dar n-ai cum să recunoști sau nu în traectul eroului; dar n-ai cum să nu recunoști performanța, filmică prin excelență, și expresivitatea decupajului, articularea perfectă a componentelor ficțiunii, legătura organică dintre secvențe aparent fără sens. Ca într-un tablou suprarealist, îmbinarea celor mai neașteptate figuri și toposuri conduce la o imagine complexă, ce necesită un studiu aplicat pentru înțelegerea subtilităților. Deși evidentă, audibilă cu înaltă fidelitate, muzica este liantul subteran al bogăției imagistice. Fără muzică, filmul n-ar avea forță și, probabil, nici n-ar fi fost făcut. Și mai este de remarcat claritatea tuturor secvențelor; lipsește orice tentație a luminii difuze, a clar-obscurului poetizant; totul este filmat cu precizia halucinantă a viselor erotice. (Nu și concertul propriu-zis, care mizează pe lumini pînă dincolo de limita rezistenței noastre).

Gilmore, Mason și Wright au motive să fie mindri de ce au provocat. Nu-i de kolea să ai în spate 30 de ani de glorie și să izbutești un spectacol ca o viziune a paradisului, purgatorului și infernului. Artizani ai unui gen muzical pretențios, adepți ai manierismului perfecționist, cantonați în sublim cu naturalitatea zellor la umbră pădurilor din Olimp, ei ne oferă ocazia magnifică a unui moment de intersecție cu absolutul! Alte cuvinte sînt inutile...

M.V.Pop

Răstignit între blues și biserică, Son House a pus chestiunea alegerii în cheia umoristică. Celebru

Prechin' The Blues, înregistrat în 1930 pentru Paramount, conține versuri antrologice:

„Am avut o religie adevărată, oh, Doamne,
Dar femeile și whisky-ul, ei bine,
Astea nu m-au lăsat să vin la Tine...”

Bluesul reprezenta partea rea a vieții; preoția făcea din religie o putere. Vocea „de foc-și-pucioasă” a preotului conta enorm în mitologia comunităților rurale. Era ca un stăvilor contra nenorocirilor naturale și un talisman contra soartei rele, contra morții, a iadului și a diavolului. Când un preot condamnă, vocea lui avea ceva din trăsnetul divin. (Chiar și la apusul carierei, vocea lui Son House păstra duritatea imprecției clericale și suna ca o profeție apocaliptică. Cuvintele bluesurilor sale par versete ale nu-știucărui prooroc nemulțumit de ruina rasei și a credinței. Gesturile cu care House manevra chitara parcă erau ale unui dictator înfuriat!)

La 15 ani, Son House ținea predici în biserica locală; la 20 de ani, el era deja pastor baptist și activa în Biserica Episcopală Metodistă a negrilor. Un pastor din Sud nu era ca un popă de la noi, ci manifesta har doar în zilele de sărbătoare. În rest, lucra ca orice om sănătos. Son House a tăiat lemne la joagăr, a cules bumbac și a făcut orice muncă onestă pentru bani. Ca om al bisericii, umbla cu nasul pe sus cînd vedea/auzea bluesmenii. Ca om constrîns de nevoi, prin 1923 a plecat să lucreze la Compania Oțelului din St. Louis, pentru fabuloasa plată de un dolar/oră! În St.

Louis fiind, a văzut un tip care cînta la chitară, avînd pe degetul mijlociu de la mîna stîngă un flacon gol. Sunetul instrumentului l-a impresionat în chip straniu pe Son House. Din ziua aceea s-a apucat să învețe la chitară și a învățat așa de bine că mai tîrziu a fost „profesorul” lui Robert Johnson și al lui Muddy Waters. Acesta își amintea cu franchețe:

„Era o sîmbătă noaptea, una din acelea în care n-ai nimic de făcut, și Son House cînta la noi. Pe atunci eu foloseam bottleneck-ul pentru că așa făceau mulți tipi din Deltă. Cînd l-am auzit pe Son House, aș fi vrut să sparg instrumentul meu, dacă mi-ar fi fost la îndemînă... Son House a cîntat vreo patru săptămîni în locurile noastre, și eu am fost lîngă el în fiecare noapte... Puteai să mă dai afară, după colț, eu îl auzeam și-l vedeam ce făcea... Tipul predica bluesul, nu-l cînta, înțelegi? Sta jos aici și cînta un cîntec după altul, și toate astea sunau ca o predică, și nu te plictisea deloc...”

De la jumătatea anilor '20 pînă în 1943, Son House duce viața unui cîntăreț de blues. Se însoară de două ori: cu Charlie, în 1928, și cu Evie, în 1934. Dar pentru un bluesman nestatornic, căsătoria e o ancoră stînjitoare. Mariagele se sparg repede: în viața lui House, după Evie urmează alte trei neveste...

Traectoria fostului predicator, care rezolvase dilema conștiinței sale afirmînd că „nu poți ține într-o mînă pe Dumnezeu și în cealaltă pe

Pagini din istoria bluesului

Diavol”, se întretaie cu a celor trei repere ale bluesului din Sud — Patton, R. Johnson și Muddy Waters. Înregistrările din anii premergători războiului sînt foarte puține, în comparație cu ale altora. Cîteva fețe de 78 turajii, gravate în 1930, la Paramount. Abia în 1941 face Son House alte înregistrări, pentru Biblioteca Congresului, convins de folcloristul Lomax. Eforturile sale au fost răspătite cu o sticlă de coca-cola; ce-i drept, cu gust natural, bună și rece...

Nevoia de bani a fost mai urgentă ca nevoia de blues. În 1942-43, spre deosebire de bluesmenii care au urcat din Sud la Chicago, Son House pleacă la Rochester, New-York. Războiul în toi oferea ocazia unor afaceri grase. Un timp, asociat cu un portar de la căile ferate, Son House ține un magazin de țigări în gara centrală din New-York. Din 1948, practic afirmă chitara în cui. Murise Willie Brown, prieten și tovarăș de turnee în anii interbelici. Pînă în 1964 nu s-a mai știut nimic de bluesmanul Son House. Să fi luat el moartea amicului drept un semn?

După 1960 a început fenomenul Blues Revival. Vechile discuri din anii '30 ajung pe platanul patefonului unor cunoscători. Eforturile publicistice și manageriale, datorate acestor împătimiti, duc la răspîndirea bluesului în rîndul ascultătorilor de rînd. Mulți dintre bluesmenii încă trăiau; ei sînt aduși urgent pe scena mondială a music-biz-ului. Înregistrări, turnee, festivaluri, mii de spectatori, negri și, mai ales, albi — iată cu ce s-au confruntat bătrîni băutori de whisky, a căror reprezentativitate

Prechin' The Blues: SON HOUSE (III)

pentru etnia neagră era studiată în teze de licență.

Din 1964, Son House înregistrează șapte-opt LP-uri pentru diferite firme, ca Blues Goose, Columbia, Vanguard, Liberty, etc. Îi sînt re-editate vechile înregistrări, este onorat cu titlul de **Father Of The Folk-Blues** pe un disc scos de Columbia. Talentul său este recunoscut în cel mai pretențios festival al genului — Newport, 1964. Forța bluesului său se manifestă ca o explozie în timpul turneului european din 1967 cu American Folk Blues Festival. La Paris și la Londra, în fața a peste 5.000 de spectatori, lipsit accidental de amplificatoare, Son House cîntă ca un veritabil artist din Sud, vehement și pasionat, nepăsător la contingente. Ovațiile și elogiile curg fără reținere din partea unui public impresionat, antrenat în cîntec la fel cum sînt angrenați credincioșii în rugăciune... Prezența lui Son House în concerte și studiourile TV rămîne un document revelator pentru ce înseamnă adevăratul blues.

Deși mai participă la cîteva manifestări, după 1970 sănătatea nu-i mai permite lui Son House să mai... predice bluesul! A murit în 1988, uitat de trecătoarele lumini ale rampei. N-a fost uitat și e iubit de pătimașii genului, bătrîni și ei de-acum, dar nevindecați băutori de whisky și vodcă...

■ M.V. Pop

Camelia Barbu(?). Anunțul cu dispariția rubricii din „ZIUA” era dat pe 1 Aprilie! Dar e adevărat că greșelile mă deranjează teribil. În cele peste 130 de apariții cred că am face un record al „chiffelor”. Sper să nu fie contagios pentru V.P.R. Te numeri printre puținii spectatori din 8 martie. Cum s-a jurizat și de ce așa, n-o să aflăm niciodată. Nu poți afirma cu certitudine că dacă era altă melodie, mergeam la Oslo! Sfinx Experience a plecat în Olanda dar materialul pentru un prim LP este aproape gata. Poate ai citit, au fost câteva concerte în București dar vei mai avea ocazia să vezi trupa într-un recital. Alin Oprea pare perfect integrat în echipă. Utilitatea informațiilor despre soarta grupurilor noastre o știm. Am mai subliniat și altă dată ideea (pe care tu o susții pe drept) că nu noi trebuie să alergăm după grupuri (mai ales cele din țară sau cele aflate în faza „demo”). Desființările, schimbările de componență, de stil, trebuie să vină de la un presupus impresar. Și cum trupele nu-l au, să pună mâna pe telefon sau pe creion și gata știrea. **Mihaela Moroianu (Brăila)**. Bine ai venit la această rubrică! Faptul că picul a fost desfăcut mă întristează. Normal trebuia să ai un poster sau fotografii cu Kempes, dar îți promit să nu-ți lipsească surprizele. Dar sînt nevoit să repet și aici condiția noastră pentru a merge mai departe (adică mai mult de trei numere cu acest format): peste 1.000 de abonați ceea ce nu s-a împlinit încă. **Alin O. (Alba Iulia)**. A sosit topul. Nu știu dacă există vreo legătură dintre numele meu și suburbia Partoș la care te referi, dar dacă cei de acolo ar dori să stabilim o asociere (avînd în vedere faptul că sînt singur (în cartea de telefon) nu m-aș opune. **Paul Stoica (Craiova)**. Ai absolută dreptate. N-ai cum să-ți dai seama dacă o revistă merge sau nu mai devreme de 6 luni-un an. Noul format ar trebui să circule pînă la toamnă, ca să luăm decizia. Dar cine susține financiar experimentul? Voi, cititorii, nu: artiștii nu, producătorii nu Rămîne redacția care a dat tot ce avea și pînă acum. Mă bucur că acel radiocasetofon s-a putut repara. Evident nu era vina noastră că a sosit cu defecțiuni, dar nici a ta, care erai premiat. Despre cartea lui Mimo Obradov sper să primesc vești. Eu nu dețin nici un exemplar. Nu te-am zărit pe lista abonaților! **Alina Roșca (Drajna de Jos, Prahova)**. Frumos din partea ta că ai fi vrut să ne ajuti. Eu cred că meriți abonamentul gratuit cîștigat. Mă mir că afirmi despre **Chris De Burgh** că este „aproape uitat”. Ai

omis că am povestit un concert cu el, că i-am luat un interviu la Koin, că ne-am și pozat alături de el? Poate ar trebui reluată o imagine din nr. 35-36/1994. În 1975 a apărut Hold On urmat de Far Beyond These Castle Walls. Alt single, „Flying”, ajunge în iulie 1975 în topul brazilian. În noiembrie apare „Spanish Train And Other Stories” (L.P.). În 1977 „At The End Of A Perfect Day”, în 1979 „Crusader” urmat de „Eastern Wind” (1980) care nu prinde nici acum topurile britanice și americane, dar ajunge în cele din Norvegia (125.000 de exemplare vîndute). În septembrie 1981 apare culegerea „Best Moves” (debut în top britanic pe locul 65). Pentru „The Getaway” colaborează cu producătorul Rupert Hine iar L.P.-ul ajunge pe 30 în U.K. Single-ul „Don't Pay The Ferryman” a prins și el locul 48 în 1982. În septembrie 1983 „Ship To Shore” ajunge pe 71 în SUA. „Man On The Line” (1984) prinde ambele topuri. În 1986 „The Lady In Red” scris pentru soția sa ajunge pentru prima oară pe primul loc în Marea Britanie. Figurează pe albumul „Into The Light”. Printul Andrew și soția sa, Sarah Ferguson au plecat în luna de miere cu discul în valiză. În 1987 se reeditează „A Spaceman Came Travelling”. Al 10-lea album iese în octombrie 1988 cu titlul „Flying Colours” iar peste o lună „Missing You” ajunge pe 3 în U.K. Trec peste culegeri și reeditări și ajung la „Power Of Ten” (debutează pe 3 în Anglia). În

cu „The King” au lipsit în ultima vreme. Totuși în numărul din ianuarie 1995, pe prima pagină ai fi găsit, dacă doreai, un mare articol și o fotografie (pentru că Elvis ar fi împlinit 60 de ani pe 8 ianuarie). Despre fiecare Gaiă Tele 7 abc am scris. Categorie nu în cantități egale. Daniel lordăchioae, așa cum spui, a cam lipsit de pe scenă. Îi zăresc mai des prin rubricile de scandal ale unor reviste sau ziare „specializate”. Rămîn la părerea că e un talent real și ar fi păcat să nu se țină de

Răspundem, dacă sîntem în stare

1994/1995 a promovat în turneu mondial albumul „This Way Up”. Dacă vrei să afli mai multe poți scrie la The New Chris De Burgh Club, P.O. 276, London, E27 BW Anglia. **Daniela Sandu (Craiova)**. Michael și Janet Jackson au scăpat de pe lista publicată în numărul trecut. Ei au obținut premiul pentru Best Short Video cu piesa Scream. Venirea Tinei Turner nu are nici o legătură cu posibila vizită a lui Michael. Nici noi n-am scris că vine sigur ci am zis „poate”. Nu dispera. Pînă la toamnă mai e și e bine să sper! **Orlanda** îți mulțumesc și ție și altora care l-au dorit sănătate. **Ofeția Semenescu (Timișoara)**. Talonul tău pentru „Agenda Vox Pop Rock” a ajuns prea firziu. Pentru că totuși ai făcut un efort, vei primi primele trei numere din VPR (noul format). **Lizeta Busuiloc (Moinești)**. Regret că te dezamăgesc, dar niciodată n-am declarat că muzica pop românească poate fi omisă din paginile noastre. Dacă am proceda cum sugerezi, adică s-o lăsăm pe Mădălina pe seama revistelor „Salut” sau „Femeia” l-am nedreptățit pe numeroșii ei fani. Nu uita care e „sloganul” nostru! Vei primi numărul 1 acasă și-ți mulțumesc pentru cuvintele de bine! **Daniela Danielvis (Buzău)**. Tu ne reproșezi că e prea puțin pop de la noi iar Lizeta afirmă contrariul. Ce ne facem totuși? Am publicat în „Agendă” o poză mare și foarte rară cu Elvis. Ai dreptate în rest. Articolele

muzică. Cu mare drag îți trimit „Agenda” dar fără adresă nu este cam greu. Abonamentul e bine să-l faci pe adresa redacției. Rubrica „Retro portret V.P.R.” nu este permanentă dar în numărul din luna iunie spațiul îi va reveni marelui tău favorit. Grăbește-te cu articolele. **Rize (Tirgoviște)**. La mulți ani colegilor de la **Radio Minisat!** Cu timpul muzica românească va prinde și în topul de acolo. Nu te lăsa! E bine că posterul-surpriză ți-a plăcut. Despre Hardon n-am mai primit nici o altă veste. **Geanina Bratu (Tg. Jiu)**. Emisiuni cu muzică românească la **Radio Tg. Jiu**. Iată o știre plăcută. Melodia anului acolo a fost aleasă „Dacă pleci” a lui Cătălin Crișan. Dacă se menționează sursa atunci e perfect. Alții nu procedează astfel. Mulțumesc pentru urări și ține aproape pentru că vor fi materiale și cu **Electric Light Orchestra** sau **Emerson Lake & Palmer**. **Cezar Sofitchi (Tulcea)**. Drăguț iepurașul, frumoase gândurile! Thanks! **Mihai Vartolomei (Constanța)**. E bine că ne-ai găsit la chioșcuri. Glasamentele tale au ajuns la timp. **Bogdan Munteau (București)**. E cum spui. Am putea să ne numim Phoenix după rata renașterilor din acești 4 ani. Comercial „Agenda” n-a onorat socotelile noastre. Cred că încă puțin în naivitate cînd analizăm interesul publicului pentru informația muzicală. De susținere morală avem parte și ne mindrim

cu ea. Dar tipografia, computeriștii și alții nu prea sînt sentimentali. Oricum dacă prindem toamna, e o minune! **Nicușor (Constanța)**. Încă un top românesc leșit din programe din lipsă de ascultătorii! Situația de la **Radio Doina FM** nu mă miră. Trăim în aceeași țară, nu? Media de vîrstă a ascultătorilor este destul de bună pentru a deveni „rentabili”. Ideea unui post cu muzică românească (folclor și pop-rock) e mult prea frumoasă ca să abandonăm! **Ionuț Ștefan (București)**. Răspunsul tău la „Fotoghitoarea” cu Elton John și Kylie Minogue (nu era Nick Cave!) a sosit oricum prea tîrziu pentru că Gyuri Pascu ne-a vizitat la redacție a doua zi după apariția numărului 1, a răspuns și a cîștigat un CD. Te aștept printre abonați! **Cristi Banu (Mogoșoaia)**. Versurile tale frumoase le păstrez și-ți mulțumesc pentru ele! **Killer Crumb (Deva)**. Lista posturilor de radio și a DJ-ilor de acolo o primim de la Coca-Cola și ne este imposibil să o verificăm. Pentru înregistrări aveți în apropiere Clujul cu Studioul Taurus sau la București B'Inisor, Migas Real Compact, Magic Sound sau Sfinx Experience. Ar fi bine să auzim piesele trupe! **Nature Calls**. Dacă vei suna la redacție îți voi furniza numerele de telefon. Poți încerca și cu firma Metropoli care a mai lansat producții trip-hop-alternative. Redau și datele voastre pentru a-i informa pe cititori: **Cristi Gheorghiu (Killer Crumb)** și **Paul Barnovschi** (alias D-Nature). Colegul tău este din Brăila și v-ai înflințat în 1995. Aveți deja cinci negative, ceea ce e mare lucru pentru persoane de 16 respectiv 17 ani. **Andreea (Cimpina)**. Presupun că mai multe date despre Iron Maiden nu ceri! Despre Deep Purple, Heloween, Tiamat sau Judas Priest am tot scris. Dacă vei lua o colecție V.P.R., atunci vei afla tot pe-mi ceri. **Edy Stănculescu (Cimpina)**. Dacă unchiul tău din Germania a ales magazinul Muzica pentru a-și găsi producător la noi, atunci așteptarea unui răspuns este inutilă. Nu pot să-ți spun nimic decît după auzierea casetelor demo. **Ana Maria Popescu (București)**. Frumoase sigilele propuse de tine. Încă mai căutam. Formatul l-am respectat cum ai zis, dar numărul de pagini e mai mare. Între timp „Popcorn”-ul românesc a ajuns la 3.300 lei și e în creștere. Cu topurile ai dreptate. Le vom separa la „singles” și vom menține TOP 20 LP. Și noi am dori un top al vinzătorilor dar producătorii nu se lasă. Cerențele tale pentru „portrete de o pagină” le vom onora. Interviul cu **Aura Urziceanu** n-am cum realiza, pentru că lipsește din țară de cîțiva ani. Editura Nemira n-a mai reînnoit contractul cu noi și încă e datoare de anul trecut. Și eu consideram utilă rubrica. Apariții constante încă nu-ți pot promite. Depinde mai mult de voi. Bravo pentru **Gabi Gomboș!** Se va bucura. Tot așa și M.V. Pop care acum preferă blues-ul și bine face.

Tuturor celor care ne-au scris și urat de Paști le mulțumesc în numele echipei. Să nu vă supărați că n-am răspuns fiecăruia, dar spațiul e redus.

■ ANDREI

TOP 20 LP's

Reluăm acest clasament al albumelor, la sugestia mai multor cititori. Pot figura în top casete, discuri și CD-uri. Deocamdată ne vom rezuma la un top al preferințelor, dar ne pregătim serios pentru unul al vânzătorilor. În acest top NU pot intra casetele demo. Vă propunem 20 de titluri pe care vă rugăm să le ierarhizați. Firește că și voi puteți face propuneri, ținând cont de anul apariției (1995/96).

Pentru TOP 10 R:

Stai în poala mea — Holograf, În căutarea cuibului pierdut — Pasărea Colibri, De regiune superior — Timpuri Noi, Respect — Altar, Negru de fum — Adrian Berinde, Voiaj — Nicu Alifantis, Cantafabule — Phoenix, Underground Romania Vol II, Țara te vrea prost — Sarmalele Reci, Unplugged Romania.

Pentru Top 10 S:

Wildest Dreams — Tina Turner, Mercury Falling — Sting, Jagged Little Pill — Alanis Morissette, Made In Heaven — Queen, MTV Unplugged — Kiss, Falling Into You — Celine Dion, (What's The Story) Morning Glory — Oasis, Tiny Music — Stone Temple Pilots, Anthology 2 — The Beatles, Cracked Rear View — Hootie & The Blowfish.

TOP V.P.R. 95 ? - ÎNCĂ NU !!!

De necrezut dar adevărat. A fost o vreme, nu foarte de mult, când aveam câte 10 nume la 15-20 de categorii. Primeam atunci peste 1.000 de scrisori voluminoase. Am redus numărul de titluri și categorii pînă la minim pentru ca acum să ajungem la cîte un nume la 14-15 categorii. Numărul participanților a scăzut sub 300 iar ciudățeniile se țin lanț: unii n-au completat topurile la categorii simple ca „grupuri pop-rock” sau „video-clip”, alții au trecut-o pe Crina Mardare la „newcomers” (cineva ne-a întrebat ce înseamnă cuvîntul și-l traducem aici în „noi veniți” sau „debutanți”), Nightlosers apar la „alternativ”, o Gală din martie 1996 apare în top ca „eveniment al anului 1995”! și multe altele.

Respectînd efortul depus de cei care au realizat totuși clasamente corecte și complete ne rămîne varianta unei amînări, iar dacă materialele voastre vor fi numai de complezență (fanii unui artist trimit un top din care doar un nume îi interesează iar restul sînt trecuți la întîmplare) atunci renunțăm la această ediție a TOP V.P.R.

Considerăm că e mai corect așa, decît să „fabricăm” un top doar ca să fie acolo! E drept că n-am oferit premii la acest capitol, dar cînd vom avea fondurile necesare vom proceda în consecință.

■ Redacția

TOP 7 NON-CONFORMIST

Mai bine mai tîrziu decît niciodată, cu scuzele de rigoare pentru întîrziere, publicăm cîștigătorii topului 7 Non-conformist cu temele băutură, soare și zilele săptămîinii.

Astfel, la BĂUTURĂ au cîștigat: IONUȚ-ȘTEFAN ALECU (București) — singurul care s-a gîndit că oamenii mai beau și apă), SILVANA TĂTĂRUCA (Sibiu), VASILE DASCĂL (București) și CARLOS SANTANA (Bacău). Iată cu ce ne-a îmbătat ocupantul locului întîi: 1. **Water Runs Dry** — Boz II Men; 2. **Waterfalls** — TLC; 3. **Walk On Water** — Aerosmith; 4. **Silent Water** — Blue System; 5. **Fish Out Of Water** — Tears For Fears; 6. **Water Of Sin** — Magic Affair; 7. **Waterfall** — Masterboy. La SOARE pe primul loc a ieșit ALINA B. (Sibiu) urmată de DAIANA (Tg. Jiu) și PAUL GELETU (București). Alina B a ieșit învingătoare și datorită unui inspirat acrostih care, sigur, vă va plăcea:

Seasons In The Sun — Terry Jacks
One Sunny Day — Fleetwood Mac
Always The Sun — Stranglers
Riding into the Sun — Def Leppard
Everything Under The Sun — Extreme
Lost Her In The Sun — John Stewart
Everybody Sunshine — David Hasselhoff

Pentru secțiunea ZILELE SĂPTĂMÎNII iată care sînt favoriții soartei: CĂTĂLIN CAICEA (București), CERA SELA DINU (București) și ANA (Brăila). În viziunea lui Cătălin zilele săptămîinii sînt cam așa: 1. **Manic Monday** — The Bangles; 2. **Tuesday** — Yazoo; 3. **Wednesday Week** — The Understones; 4. **Thursday's Chil** — Tanita Tikaram; 5. **Friday I'm In Love** — The Cure; 6. **Someday I'll Be Saturday Night** — Bon Jovi; 7. **Lazing On A Sunday Afternoon** — Queen

La capitolul METEO a fost dificil să alegem din teancul de scrisori bune. Atunci am decis că unele sînt de excepție și astfel au cîștigat ALEXANDRU CANTUNIARI (Bucov-Prahova), GHEORGHE BADEA (București) și MARIA S. (Brăila). Primii doi, au cîștigat detașat datorită topurilor cu piese românești. Mai mult, Alexandru Cantuniar a departajat ploaia de alte fenomene meteo și iată ce a ieșit:

1. Ploaia care va veni — Florian Pittiș & Mircea Vintilă;
2. Ploaia — Mircea Baniciu;
3. Ploaia și noi — Doina Badea;
4. Și plouă — Aurelian Andreescu;
5. Ploaia — Mihai Constantinescu;
6. Ochii ploii — Dida Drăgan;
7. Ploaia — Valeriu Sterian.

■ Raluca P.

Nu se știe exact care este locul de naștere al punkului. Ar putea fi oriunde. Nu se știe exact nici care sînt părinții lui. Poate New York Dolls și Stooges sau Velvet Underground și Shadows of Knight. Sau poate că sînt acele sute de găști care chinuiau chitarele în orice garaj al Americii anului '61.

Cert este că ceea ce astăzi numim punk-rock exista deja în '76, cînd cu Sex Pistols, dar nu era de găsit nicăieri cu cîțiva ani mai devreme. În anii '70, trupe ca The Ramones, Talking Heads, televizion, the Voidoids, Blondie și Dictators cîntau de mama focului prin barurile din New York, între care se numără legendarul (pentru punkeri) club CBGB's.

Dar de-atunci, lucrurile s-au schimbat mult. Punkul a cucerit sălile, stadioanele și studiourile. Offspring și Green Day vînd milioane de discuri, iar cea mai recentă „schimbare la față” a rockului s-a produs în urma exploziei Nirvana. La cît din toate acestea s-or fi gîndit Horses, în 1975?

Nu se știe. Dar noi azi știm că atunci cînd Patti Smith a semnalat cu CB's și a înregistrat primul ei cîntec, spunînd **„Jesus died for somebody's sins but not mine”**, viitorul rock'n'rollului a început să se contureze. În concertele ei, mostre de anarhism și spiritualitate, charismatica Patti avea un rol și o prezență profetice. La predicile ei au asistat Michael Stipe și Peter Buck (Georgia), Paul Hewson și Dave Evans (Dublin). Ea a aprins în toți fiacăra, ea a trezit spiritul, ea le-a dat ideea.

La începutul lui '76, după ce televiziunea lansase „Little Johnny Jewel”, ('75) a început să se audă tot mai des numele celor de la The Ramones. Toată lumea se întreba dacă trupa asta e de comici sau chiar vrea să transmită ceva. S-a dovedit că erau adevărate ambele supoziții. The Ramones chiar considera că a cînta rock'n'roll trebuie să fie distractiv. Și dacă ei au vrut să-și transmită mesajele folosindu-se de imagini din cărți comice și cadre din filme kitsch, noi nu-i putem judeca. Nimeni n-a zis că rockul și mesajele sale trebuie să fie serioase și solemne.

Cînd, tot prin '76, cineva le-a atras atenția Ramones-ilor c-ar trebui să le facă un cadou mare și frumos celor de la New York

Dolls, din care s-ar fi inspirat, aceștia au sărit în sus de trei coți. Și au explicat în termeni lipsiți de echivoc precum că ei se aflau în Top 40 **înainte** ca marea explozie a bluesului să aibă loc. Iar muzica New York Dolls era în mod clar influențată de blues, ca de altfel muzica oricărei trupe de după Rolling Stones. Punkul s-a inspirat, pe măsură ce a început să crească, din soul, disco, reggae și alte stiluri africane. Dar inițial, el nu era altceva decît modul de exprimare a unor puști din suburbii, care nu auziseră în viața lor de Delta, dar nici nu-i interesa prea mult să afle.

Și hai mai bine să spunem

șocat, dat fiind că trecuseră abia patru ani de la moartea „regelui șopîrlelor”) și pe tînărul Dylan. The Ramones cîntau despre Murray the K și Ricky Nelson, iar Talking Heads au făcut converuri după Al Green. Asta a fost una din chestiile cele mai drăguțe ale punkului, că permitea oricui — public sau artiști — să se creadă cu zece ani în urmă. Trebuia doar să-nchizi ochii.

Un alt aspect interesant de remarcat e cel al labelurilor indie, devenite atît de puternice astăzi, care au avut ca bază cîștigurile obținute de pe

un lucru care astăzi e destul de clar, dar care nu părea clar pe-atunci: punk-rockul n-a fost inițial, un act de rebeliune, cît o contrarevoluție. Primii punkeri n-au însemnat „noua generație”, (că de exemplu, rapperii anilor '80) ci punctul sensibil al unei foste generații, cea a anilor '60, care și-a amintit de tinerete și a cerut unor trupe ca Pink Floyd, Doobie Brothers sau Moody Blues (sau altor trupe care nu făceau defel asta) să cînte rock!

„Noii” punkeri erau de fapt doar cu cîțiva ani mai tineri decît cei pe care-i idolatrizaseră și încercau să-i reinvie. Ei încercau să întoarcă rockul înapoi, pînă în punctul de unde considerau că acesta pornise pe o cale greșită. Așa că Patti Smith a urcat pe scenă, portretizîndu-i în mod romantic pe Jim Morrison (lucru ce a

urma punkului anilor '70. Atunci s-au născut acele labeluri fa care toți visează să acceadă astăzi, dar care, pe vremea aceea, nu interesau pe nimeni. Toate trupele visau pe-atunci să semneze contactele cu case de discuri majore și să vîndă un milion de copii. Punkului îi era sortit, deci, să depășească etapa de underground și să ia cu asalt lumea.

Următorul pas s-a produs în Marea Britanie. Mulți englezi — printre care cea mai mare gălăgie a făcut-o Johnny Rotten — susțineau sus și tare că explozia de punk din Regatul Unit n-avea nimic de-a face cu ceea ce se petrecea la New York, în CBGB's. Dar, în vreme ce Johnny Rotten reușea să pară indiferent la tot ceea ce se numea „punk” și nu era ca el, prietenii lui de la Sex Pistols

erau fără îndoială influențați de fenomenul New York. Iar managerul grupului, Malcolm McLaren, își făcuse ucenicia în State. Oricum, importantă nu era bătălia pentru întietate, (vezi „Who Came First”) ci faptul că ceea ce fusese pură distracție în Statele Unite devenise revoltă proletară în Marea Britanie.

The Ramones și Talking Heads au cutureierat Anglia împreună în vara lui '76, într-un autobuz, bombănindu-se unii pe alții tot drumul. Intelectualii de la Heads voiau să viziteze Stonehenge și cît mai multe muzee, în vreme ce Ramones ar fi oprit autobuzul doar ca să-și cumpere hamburgeri. Cînd cei de la Heads au început să converseze în franceză, Ramones-ii nu s-au simțit umiliți, ci revoltați și terifiți de o asemenea perversitate. Indiferent însă de cît de prost dispuse erau trupele în turneu, pe scenele din Anglia ele au făcut furori, lăsînd scaune rupte și minți sucite în urma lor. Și asta fără să se străduiască să arate într-un anumit (și cît mai șocant) fel. A fost o lecție pentru The Clash, Sex Pistols și Chrissie Hynde.

De notat că bunele intenții nu făceau doi bani fără talentul de a comunica. Acest talent l-au avut The Clash și Pretenders, nimeni n-o poate nega.

Pe Sex Pistols, în schimb, i-a ajutat foarte mult prezența lor turbulentă, incendiară, cuplata cu contextul oarecum monoton în care au apărut. În cadrul primei formule Sex Pistols, Johnny Rotten avea rolul de a-i enerva pe ceilalți, (Glen Matlock, Paul Cook și Steve Jones) bătîndu-și joc tot timpul de ambițiile și realizările lor și descriindu-le în mod grotesc ceea ce aveau să ajungă. Așa se menținea starea de tensiune menită să ajute muza inspirației la Glen, care, altfel, era înclinat spre piese gen Beatles. Dacă-i adăugăm și pe Malcolm McLaren, cu puterea lui de a da din coate și de a-și băga trupa peste tot, avem formula succesului: nervi și tupeu. Însă, din momentul în care Matlock a fost ras din trupă, iar Sid Vicious (total afon, dar punk pur-sîngel!) i-a luat locul, la Sex Pistols a început haosul. Cee ce fusese odinioară tensiune s-a transformat rapid în zgomot și atîta tot. Asta ne face să ne gîndim că Johnny Rotten a desființat trupa exact la momentul oportun. Numai Beatles-ii au mai luat o decizie ca asta exact cînd trebuia, iar legenda lor, la fel ca cea a

RAMONES

Johnny, Marky, Joey and Dee Dee

Pistois-ilor, a rămas, astfel, nepătată. Poate că dacă ar mai fi încercat s-o lungească astăzi n-am fi mai auzit nici de unii, nici de ceilalți.

Dându-se cu capul de zid, cei de la Sex Pistols au făcut o gaură prin care s-au putut strecura cu ușurință alți mulți muzicieni. Centrul industriei punk era la Stiff Records, un label inițiat de Dave Robinson și Jake Riviera, un model pentru casele de discuri independente, ce aveau să apară în

anii următori. Robinson s-a ocupat de **Graham Parker**, a cărui muzică se ținea bine cu mâinile de sticlă și crîșmelor în care se cîntă rock, în vreme ce, cu picioarele, încerca să ajungă la

barca punkului, demult ieșită în larg. Graham Parker a fost produs de Nick Lowe, care ulterior și-a concediat jumătate din propria-i trupă. (Brinsley Schwarz) pentru a forma trupa lui Parker, The Rumour. Lowe era un scamator, avea mii de trucuri muzicale și a realizat înregistrări de valoare pentru Stiff Records, avînd totodată turnee cu Dave Edmunds,

într-un grup numit Rockpile.

Dar cel mai notabil lucru pe care l-a făcut Lowe a constatat în faptul că l-a descoperit și produs pe **Elvis Costello**, pe atunci un fan al lui Dylan, Randy Newman și The Band. Costello, care con-sidera că muzica e o posibilitate de exprimare a furiei ce-l caracteriza, nu s-a mulțumit însă să fie inclus în categoria de „furios nevrotic”, ci a vrut să fie în fruntea ei, ca reprezentant, depășindu-i pe Pistols prin puterea unei muzici făcută și cîntată bine.

Stiff Records i-au mai dat lumii pe cei de la The Damned (probabil cel mai prost grup din istoria punkului) și pe **Ian Dury**, cel despre care Rotten afirma că a fost primul punker care și-a

cîntat muzica folosind accentul britanic.

Cel de la Stiff au fost, de asemenea, familia care i-a primit cu brațele deschise pe **Tenpole Tudor**, **Wreckless Eric** și **Lene Lovich**, cu toții niște mituri ale anilor '70, și toți niște morminte ale anilor '90.

(va urma)

■ Ana Călin

OPINII

MALCOLM McLAREN
(manager Sex Pistols)

Negustor cu aspirații de manager, teoretician și provocator, McLaren a creat Sex Pistols, pentru ca ulterior să nu-i mai poată controla. După asta, s-a hotărît să cînte el însuși.

„Nu cred că m-am schimbat prea mult, o dată cu trecerea timpului. Sînt același mare amator, același om care credea în faptul că dacă-ți dorești ceva trebuie să-ți faci singur. Cred că ideea de amatorism se leagă foarte puternic de visare, de inconștiență, de pasiuni și dorințe de necontrolat. Astea sînt lucrurile pe care le-am iubit în haoticul stil de viață al oamenilor care cîntă rock'n'roll. De 20 de ani încerc să păstrez nestins acest spirit. De altfel, ultimul meu album, „Paris”, nu e foarte diferit de „Never Mind The Bullocks”, de New York Dolls sau „Buffalo Gals”. Nu m-am schimbat. Mediul muzical s-a schimbat.

Nu fac albume ca să le vînd, le fac din dragoste. Cred că aceste discuri ies din discuția oricărui plan, a oricărei strategii de marketing. Ar fi un gînd foarte pretențios... oh, Doamne, cît iubesc acest cuvînt, „pretențios”. În anii '70, cu toții eram foarte pretențioși. Nu acceptam să trăim cu 30% din motoare

SEX PISTOLS
Sid Vicious

pornite... se trăia absolut, 100%. Azi, după 20 de ani, oamenii încă se hrănesc din șocurile de atunci, din aventurile de atunci. Diluează cu apă vinul tare al acelor vremuri. Fără acele vremuri nu cred că ar fi existat astăzi Nirvana sau curentul grunge și, dacă vrei, extinzînd, chiar atitudinea cu totul specială a raperilor de azi.

Prima dovadă despre influența pe care o are punkul am avut-o la New York, în Harlem. Am întîlnit acolo un tip imens, care purta un tricou galben, pe care scria „Never Mind The Bollocks, Here's the Sex Pistols”. Îl chema Afrika Bambaataa și în noaptea aceea m-a dus la o petrecere... erau acolo oameni care agitau torțe, se agitau și strigau numele unor Gary Numan, Diana Ross și James Brown... extraordinar! Așa era cu punk-rockul. La fel cu rapul. Nu se numea așa, încă, atunci cînd eu am spus că rapul nu e altceva decît punkul celor de culoare.

Și azi... punkul renaște, probabil, din cauză că niște puști-așa cum eram și noi, pe-atunci — refuză să-și pună pema-n cap noaptea, să doarmă. În loc de asta, stau treji, surmenîndu-se, obosindu-se, chinuindu-se peste măsură, pentru a înțelege o frîntură din ideologia punk. Iar ceea ce descoperă în nopțile de nesomn și alienare împărtășesc prietenilor lor, care fac la fel...”

JOE STRUMMER (The Clash)

Unii oameni au definiții pentru punk și sînt în stare să catalogheze cît al clipi o trupă. Alții, însă, includ în punk nume de tot felul, de la Police la Joan Jett. Tu cum vezi lucrurile?

„Nu știu dacă există ceva care să se poată defini clar. Punkul în nici un caz. Mi-aduc aminte că pe Police i-am văzut demult, cîntînd într-o cîrciumă din Putney. Era un concert al băieților de la Chelsea, iar în deschidere a fost, așadar, Police. Țin minte că Sting avea desenat un cerc negru în jurul unuia dintre ochi. Era la fel de punk ca oricine. Mie nu-mi place să spun „Tu ești punker, tu nu!”

Uite, am ascultat un disc al lui Plastic Bertrand, „Ça Plane Pour Moi” și mi s-a părut o mostră clară de punk, dar dacă-i spui asta unui purist, or să-i sară ochii din cap! După regulile puriștilor n-ar trebui menționat numele lui Plastic Bertrand printre cele ale cîntăreților de punk. Dar cu toate acestea, discul ăsta e de zece ori mai bun decît alte o sută de albume, care poartă eticheta de punk.

Punkul renaște azi în America, prin trupe ca Green Day și Offspring!

Ah, da, și Green Day sînt chiar foarte buni!

Crezi că Billie Joe te imită?

Nu-mi dau seama, nu cred. Și chiar dac-ar fi așa, nu m-ar deranja cîtuși de puțin. Asta e, din start seamănă puțin cu mine, din punct de vedere fizic. Poate că se inspiră din clipurile Clash sau mai știu eu ce... nu asta contează. Contează că atunci cînd aud Green Day la radio, pot spune cu siguranță că ceea ce cîntă ei e mult mai bun decît toate tîmpeniile pe care le aud, în restul zilei.

A existat o rivalitate între Clash și Pistols?

Inițial nu. Ne-nțelegeam bine. Apoi, ca prin minune, atitudinea celor de la Pistols s-a schimbat, cînd venea vorba de noi. Și — nu vreau să par lipsit de modestie, dar trebuie s-o spun

THE CLASH
Joe Strummer, Paul Simonon, Mick Jones

— cred că asta s-a nîtmplat în momentul în care ei și-au dat seama că noi cîntam bine. Malcolm McLaren îi ținea în beznă, în ideea lui stupidă că „cît cînti mai puțin, cu atît interesezi mai mult”, așa că de la un timp nu mai erau obișnuiți să cînte, le venea greu s-o facă! Preferau să se ducă să sembene și să facă urît în public, să-i ia poliția, iar a doua zi să citească ziarele: „Cutare de la Sex Pistols...” și-așa mai departe!

Sînt zvonuri în presă că Clash s-ar reuni anul ăsta!

Păi, problema e că grupul a mers cu adevărat bine cu Topper (Headon). Așa că factorul decisiv în luarea unei hotărîri este el. Nu știm dacă mai poate sau nu să facă muzică alături de noi. E drăguț, știi, puștii noștri sînt prieteni, petrec mult timp împreună, iar noi vrînd nevrînd trebuie să stăm pe lîngă ei. Așa că eu, Mick și Paul ne vedem foarte des. Ei, dar chiar dacă se va întîmpla, nu e neapărat nevoie să se nîtmple anul ăsta...”

KRISTIN HERSH (The Throwing Muses)

Cluburile din Boston gemeau în '70 de trupe punk — Nervous Eaters, the Neighborhoods, Human Sexual Response — care nu s-au impus pe plan național nicodată. Dar faptul că aceste trupe au făcut totuși valuri în mass media locală, a condus la al doilea val de trupe de același calibr — Lemonheads, The Black Babes, The Pixies și Throwing Muses, cu Kristin Hersh —, de data aceasta în anul '80. Ultimele două grupuri enumerate au mers tot timpul mîna în mîna.

„Mi-e dor de prima strigare a punkului, de vremurile acelea

BILLY JOE (Green Day)

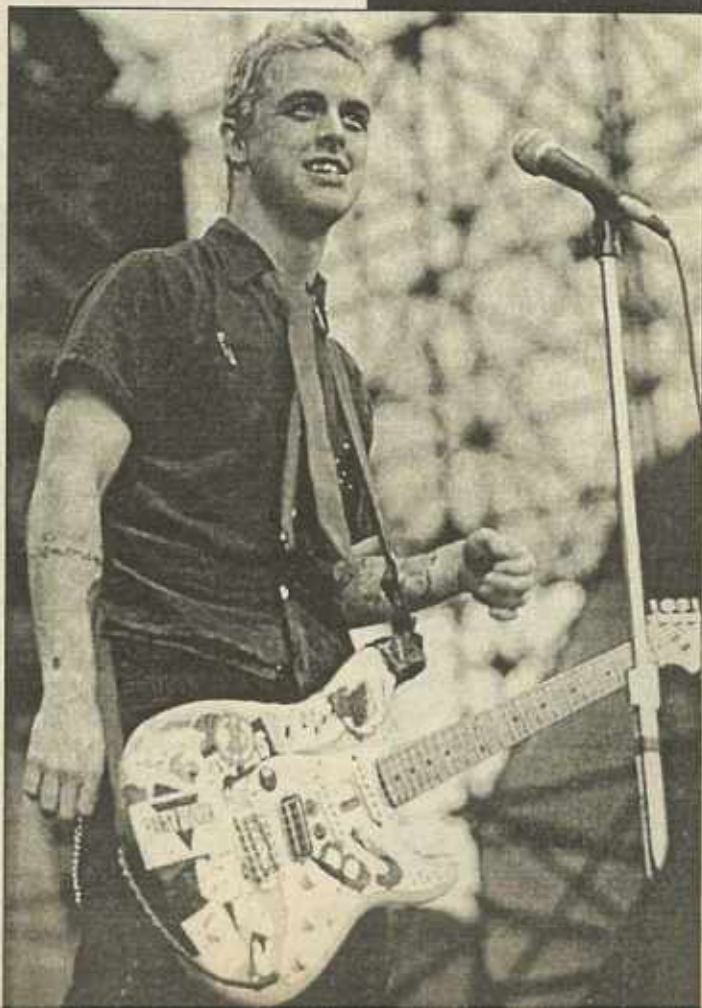
...este în mijlocul tomadel punk ce a cuprins astăzi lumea întreagă.

„Cred că punkul a existat dintotdeauna și fiecare l-a dat sensul pe care a vrut să i-l dea. În tinerețea lui, punkul a fost foarte strîns legat de artă și modă, fiindcă cine era punker, obligatoriu urma cursurile unei școli de artă. Am citit un interviu cu Dee Dee Ramone, care spunea că și-ar fi dorit ca Ramones să fi avut țoale mai speciale decît jeansii și gecile de piele. Sigur că da, a fost o modă pînă au apărut Clash, care au trecut înspre latura politică.

Eu nu pot spune că am simțit nevoia să mă dezvolt într-o anumită direcție sau să urmez vreo regulă. Simțeam pur și simplu nevoia de a avea o chitară la dispoziție și de a putea să cînt tot timpul. Am avut aceeași chitară, de la 11 ani încoace. Îmi place să scriu cîntece, sînt oameni și locuri despre care mi-a plăcut să scriu. Am scris astfel peste 100 de cîntece.”

Grupaj realizat de
■ Ana Călin
după „Musician”

Billie Joe

VICTOR SOCACIU

Ceasul iubirii

În ultimul timp, cea mai cîntată și ascultată piesă a lui Victor Socaciu a fost *La un ceai*, melodie-generică a uneia dintre foarte popularele emisiuni de televiziune din România. Farmecul și valoarea în sine a acestei piese pe versuri de Lucian

Avramescu exista însă înainte ca melodia să i se asociază cu „Ceaiul de la ora cinci”. Însă trebuie să recunoaștem, faptul că publicul larg și-a reimprospătat în memorie imaginea lui Victor Socaciu o dată cu lansarea primului său CD „Best Of” se datorează și destinului acestei piese. Un rol important l-a avut și faptul că Victor Socaciu a fost sufletul festivalului de muzică folk „Om bun”, singura încercare de amploare de după 1989 de a revigora acest gen, pe nedrept intrat într-un con de umbră.

Opriindu-ne la muzica aiături de care rămînem acasă, ascultînd C.D.-ul sau caseta audio editate de Alpha Sound și intitulată *Ceasul iubirii*, se desprind cîteva idei care definesc muzica lui Victor Socaciu, așa cum ni se prezintă ea în 1996, chiar dacă este vorba despre piese mai vechi. *Ceasul iubirii*, piesa titlu a albumului, pune în valoare vocea vibrantă, gravă a lui Victor Socaciu, vocea care l-a consacrat. Reascultăm cu plăcere *Căruța cu flori*, o piesă care și-a meritat cariera și care a dat titlul unuia dintre L.P.-urile lui Victor Socaciu. Majoritatea melodiilor sînt înregistrate în versiuni orchestrate fie de George Natsis, fie de Adrian

Ordean, în maniere diferite. Însă trebuie să recunoaștem că farmecul frust al vocii acompaniată doar de chitară se pierde la piesele orchestrate. Excepție fac cele două cîntece pe versurile lui Lucian Avramescu, *La un ceai* și *Anii trec*, cărora le preferăm versiunea orchestrală.

Privind strict prin prisma valorii de baladă folk, dintre melodiile pe versurile lui Adrian Păunescu reținem *Oamenii de zăpadă* și mai ales *Tata și caii*, o piesă care chiar mai departe de impactul textului, nu poate fi uitată. Ascultăm cu plăcere *Sub scutul amurgului* pe versuri de Lucian Blaga, o melodie mai puțin cunoscută, dar cu o excelență scriitură a partiturii de chitară. În aceeași idee, a descoperirii chitaristului de rafinament care este Victor Socaciu, ne amintim o piesă de stare, *Cînd tu taci*. Pe acest disc există și cîntece care te duc cu gîndul la ideea unei simple „puneri pe muzică” a versurilor. Dar nu este cazul majorității, ceea ce demonstrează încă o dată că muzica folk nu există doar prin text, ci și prin inventivitatea componistică.

Dacă ne gîndim la muzica lui Victor Socaciu, așa cum este ea ascultată în 1996 și încercăm să o privim prin prisma sensibilității tinerilor de acum unul sau două decenii, găsim cel puțin două versuri în aceste cîntece care să ne redea acea stare de spirit a anilor de aur ai muzicii folk: „*Stau la geam în orașul mare...*” și vîd cum „*Anii trec, cu melancolie...*”

■ Oltea Șerban-Părău

MIRABELA DAUER

„Dacă” nu te-aș iubi

Casa de discuri **Electrecord** încearcă să ne demonstreze că albume ale „clasicilor” muzicii pop românești au căutare în continuare. Din păcate, nu asociază acestei inițiative o îmbunătățire a condițiilor tehnice de realizare a acestora. Așa se face că noua casetă audio a Mirabelei Dauer, intitulată *Dacă nu te-aș iubi*, se aude... sub limitele admisibilului. Pe alocuri, banda este întinsă, în pauzele dintre piese auzim — ce-i drept, mai încet — altă muzică, ce să mai vorbim de

dinamica sau alte dimensiuni ale sunetului.

Dar trecînd peste aceste — se pare, inerente — probleme, să ne oprim, totuși, la muzică. Din cele 13 piese înregistrate pe caseta audio (albumul apare și în versiune de disc vinil), cîteva depășesc acea medie cu care ne-a obișnuit muzica pop românească. Este vorba, în primul rînd, de *Zile bune, zile rele*, o melodie semnată Dinu Giurgiu-George Țârnea, ale cărei versuri alunecă spre metaforă, ale cărei armonii depășesc schemele consacrate, ducîndu-ne cu gîndul la muzica folk. Să sperăm că această piesă nu va fi excepția care confirmă regula. În plan secund, se mai

desprind două melodii: *Iubirea noastră* de Viorel Gavrilă, cu o linie melodică adecvată punerii în evidență a vocii Mirabelei Dauer și *Sînt și eu un om ca oricare* (Dumitru Dumitriu/Marina Scupra), o piesă mai puțin monotona, veselă, atractivă și cîntată cu spirit. Să nu uităm duetul Gabriel Dorobanțu, într-o piesă din repertoriul internațional, care ne demonstrează încă o dată că nu de voci ducem noi lipsă, ci de forța de a leși din clișeele componistice și din banalitate. Descoperim în acest album piese care alunecă spre kitsch (*Singur, dar împreună* sau *America*) sau melodii cum este *Cîntec pentru copiii străzii* de Cornel Fugaru/Mirela Fugaru, concepută prin tehnica de a storce lacrimi și de a capta simpatie, pe melodia aleasă putîndu-se suprapune, altfel, orice fel de versuri.

Concluzia ar fi ca orice interpret — și mai ales unul de talia și cu vocea Mirabelei Dauer — ar trebui să aibă curajul de a refuza, la un moment dat, anumite piese, cu atît mai mult cu cît, atunci cînd se adună mai mulți ani de carieră, nu mai ai nevoie să-ți asociezi vocea cu nume ale unor compozitori de ignorat.

Încheiem felicitînd-o pe Mirabela Dauer în mod special pentru faptul

că pe acest album există cîteva piese care atît în fața publicului, cît și în fața specialiștilor, stau în picioare.

■ Oltea Șerban-Părău

Un disc de aur pentru

DAN SPĂTARU

Electrecordul rămîne la ora actuală singura casă de discuri care își poate permite să ofere un **Disc de aur** pentru întreaga activitate discografică. Iar dacă acela care îl primește este Dan Spătaru, un nume care — în limitele genului său — a atins maximum de popularitate, în peste 30 de ani de activitate, nimeni nu poate contesta faptul că este o distincție pe deplin meritată.

Acest eveniment, petrecut la magazinul Yamaha, a coincis cu lansarea primului C.D. „Best Of” al lui Dan Spătaru (editat și în versiune disc vinil și casetă audio), cuprinzînd 18 dintre cele mai cunoscute melodii care s-au identificat, de-a lungul timpului, cu numele lui. Evident, nu lipsesc *Țărîncuță, țărîncuță, Drumurile, Măicuța îți mulțumesc* sau *Trecea fanfara militară...*

Urmărind coperta discului, am remarcat că alături de numele lui Ion Vasilescu, Temistocle Popa, George Grigoriu, Vasile Veselovski sau Ion Cristinoiu, apar două titluri din repertoriul internațional. Iar unul dintre acestea este chiar cel al unei melodii făcută celebră de Dan Spătaru, *Drumurile*. Și astfel, ajungem să ne punem o întrebare, deocamdată retorică: dacă o melodie de repertoriu internațional poate ajunge atît de populară în versiunea română, astfel încît să nu

CRONICI DE DISC

se mai știe de unde a pornit, de ce nu s-ar putea întâmpla și invers? Teamă-mi este că numai de cei care fac, interpretează sau promovează muzica românească ține acest lucru, și nu de faptul că nu sîntem luați în seamă de mediile muzicale internaționale...

Vocea lui Dan Spătaru a incîntat generații întregi. Și poate nu neapărat vocea în sine, cît maniera sa caldă, directă, de a comunica publicului stările sale sufletești și pe cele sugerate de muzică. „Dan Spătaru nu poate fi despărțit de vraja iubirilor noastre din tinerețe”, scria Fănuș Neagu pe coperta discului. Nu putem trece peste faptul că metaforic discurs literar al lui Fănuș Neagu este poate cel mai nimerit comentariu al acestui disc și că nici o cronică nu poate depăși savoarea cuvintelor sale. Așa că vom încheia cu un alt citat din această prezentare: „Cîntecele lui culeg din mine numai timp trecut. Și nu le ascult decît visînd la un prîdvor de cîrciumă peste care s-a scuturat vara și curge din linurile toamnelor cu vii bătrîne, vinul care biruie tristetea. Dan Spătaru cîntă dincolo de geamuri, pogoară-n arome înserarea și faunii pelinului dansează nebuni în cerc de poveste care-și duce aurul spre nemărginirea vieții.”

■ Oltea Șerban-Pârâu

MIHAI MARCU

„Merit eu”

Un nume nou, Mihai Marcu, intră în atenția amatorilor de muzică pop prin lansarea albumului *Merit eu?*, editat de Casa de discuri Electrecord și lansat la magazinul Muzica pe 23 aprilie, în versiunile disc vinil și casetă audio. Maniera sa interpretativă intră însă și în atenția specialiștilor, pentru că Mihai Marcu demonstrează prin acest album că ar putea deveni un nume de viitor între soliștii de muzică ușoară români.

Comentariul nostru se conturează raportat la compozitorii la care apelează Mihai Marcu pentru această primă casetă a sa. Pieseile lui Vasile Veselovski, (*Merit eu?*, *Ce dacă* sau *S-a lăsat cortina*) cu

farmecul lor ușor desuet, pun perfect în evidență vocea cu armonice, cu un frumos registru grav a lui Mihai Marcu și maniera sa interpretativă (nu știm de la cine învățată), oarecum old-fashion, apropiată de modul de a cînta romanțe. Ascultînd aceste piese, ne dăm seama și care sînt punctele fragile în interpretarea lui Mihai Marcu. Este vorba despre emisia ușor guturală, mai ales în acut și de dicție, cel puțin în privința pronunției vocalelor. Dacă a, o, e sau u se vor auzi în continuare cam la fel, cariera lui are toate șansele să se oprească la această casetă. Timbrul său cu adevărat particular, cantabilitatea, vibrato-ul expresiv sînt calități indiscutabile, a căror valorificare nu poate deveni însă o scuză pentru imperfecțiunile de dicție. În piesele lui Eugen Mihăescu (pe un text a cărui valoare este girată de semnătura lui Ion Minulescu) Mihai Marcu ne dovedește că poate face față și unei scriituri mai moderne și că are tehnică vocală (*Ce-a fost a fost*). Probabil că aceasta este una dintre direcțiile repertoriale pe care trebuie să le urmărească, în paralel cu îmbunătățirile la care ne-am referit. În orice caz, o orientare pe care nu i-o recomandăm este cea către piese banale, cu „vorbe de iubire” și atît, cum sînt cele ale lui Cornel Fugaru de pe acest album, care îl obligă să alunece în vulgaritate.

Acestea fiind spuse, dacă Mihai Marcu va și să aplece urechea la aceste sugestii și poate la altele care îi vor mai fi date și nu se va contamina prea devreme de „boala vedetismului”, ar putea deveni peste nu mult timp un nume pe care muzica românească nu-l va putea ignora.

■ Oltea Șerban-Pârâu

Ce ne mai pregătește

INTERCONT MUSIC LTD.

Strada Academiei 35-37, sc. B, sector 1, 70108 București, tel.: (40)-1-312.21.44, fax: (40)-1-312.05.60

⊗ Urmează să fie lansat al doilea volum din seria **PERRENIAL ROMANIA** (foarte apreciat de iubitorii de clasic)

⊗ S-au încheiat înregistrările primului album de jazz editat pe CD în România. **Anca Parghei** a înregistrat materialul pentru „Midnight Prayer” în studioul Sfinx Experience (februarie-aprilie 1996).

⊗ **Pasărea Colibri** și-a terminat munca de studio la Migas Real Compact. Noul album se va numi „Cîrpituri” și va fi lansat probabil în iunie. Se anunță o fericită continuare la „In căutarea cuibului pierdut”.

⊗ Proiecte incitante tot pentru viitorul apropiat. Un CD single cu **Laurențiu**

Cazan, înscris pentru „Cerbul de Aur '96”, cu melodia „Without Me”, care s-ar putea să beneficieze și de un videoclip. În colaborare cu Electrecordul vor fi produse două albume sub genericul „Meet Romania” care vor conține cîntece populare (vocale) din Oltenia, Muntenia și Banat.

Vom avea parte și de cîntece de petrecere cu **Gică Petrescu**, altele decît cele incluse pe „Greatest Hits”. Pe măsură ce ne apropiem de intrarea în vigoare a Legii dreptului de autor, producțiile autohtone vor crește numeric, dar și CALITATIV. Cel puțin aceasta e intenția declarată a celor de la INTERCONT.

IMCD 1104

IMCD 1105

ADRIAN BERINDE

„Negru de fum”

După **Absent**, album lansat de Adrian Berinde în mai anul trecut, o nouă propunere discografică vine acum din partea aceluiași muzician-pictor. Album cu o concepție incitantă, **Negru de fum** apare sub egida Agora & Taurus, muzica fiind imprimată și mixată în același studio Taurus din Cluj-Napoca. De la prima vedere, grafica albumului (CD și casetă audio) — realizată de... plasticianul Adrian Berinde — lasă o impresie plăcută, prin rafinament și putere de sugestie.

Ascultînd albumul **Negru de fum**, ni se confirmă senzația inițială că Adrian Berinde este o „minte

neliniștită” care își caută expresia și în muzică, iar cu acest al doilea disc, reușește să o facă mai convingător decît cu primul. Nu este lipsită de importanță colaborarea cu aceiași doi muzicieni, **Sandy Deac** (aranjamente, claviaturi, chitară acustică și voci) și **El Laco Jimmy** (chitara electrică și acustică, vioara) muzica și versurile, la care se adaugă interpretarea vocală,

Negru de Fum

(Urmare din pagina 41)

fiind semnate de protagonist. Imaginația în construcția arhitectonică a pieselor și în orchestrația bogată în elemente timbrate atipice pentru acest gen de muzică (vioară, percuție complexă) caracterizează acest album, care dă în multe momente impresia de „pictură cu sunete”. Nu lipsesc trimerile către melodică arhaică sau folclorică. Totuși, mai departe de sonoritate stranii ale strofelor, refrenul majorității pieselor apare contrastant, se reține cu ușurință, având un tip de melodicitate binevenit pentru o muzică destinată unui public larg. Vocea aspră, anti-charismatică, am spune, a lui Adrian Berinde, combinată cu metafora verbală slujită în permanență de metafora muzicală, susțin trimerile către expresionism ale acestui album. Permanentă colaborare cu voci adiționale, de mare expresivitate, consistența orchestrală dată de remarcabilă prestație a poli-instrumentistului El Laco Jimmy, ruperile de ritm și de stare existente în aproape toate piesele, făcând să coexiste registre expresive diferite sînt alte atu-uri cu care albumul **Negru de fum** pornește în drumul către public. În orice caz, piesele de pe acest album al lui Adrian Berinde nu seamănă între ele.

Chiar dacă ni se va argumenta că dacă nu o fredonezi după prima ascultare nu poate fi vorba despre o muzică de succes, îndrăznim să afirmăm că atîta timp cît ascultarea acestei muzici te înflorează, atunci ea ar trebui să aibă succes.

■ Oltea Șerban-Pârâu

PHOENIX

Cantafabule

Am făcut cunoștință cu muzica grupului Phoenix la mare, la focurile de tabără de la 2 Mari, Tîrziu, prin '92. Iar interpretarea aparține, de obicei, unui „om cu o chitară”. Melodiile grupului Phoenix ajunseseră... foicior. Care este oare secretul care a făcut ca această muzică să farnece afittea generații și să te cucerească de la prima audiere. Ar fi câteva trăsături. Arta de a prelua muzica folclorică românească ce are ea mai specific și mai de bun gust: melodică stranie, modală, apoi ritmul, deseori asimetric

și nu în ultimul rînd, tehnicile vocale. Ar fi, apoi, construcția frazelor muzicale, care reușește mereu să te surprindă, generată fiind de structura versurilor. Și ar mai fi ceva. Pînă la urmă, Phoenix nu se poate cînta doar cu o voce și o chitară, muzica îmbie la asocierea mai multor voci. De aici a venit și succesul acestor neașteptat,

mai departe de scena sau de disc, la grupuri de tineri care au preluat și cu cîntat, după puteri, muzica grupului Phoenix. Din toate aceste motive — și sigur mai sînt și altele — ascultînd Phoenix nu putem rămîne indiferenți. Cel puțin dacă facem parte dintr-una din generațiile născute după război. Evident, fiecare vîrstă va fi atrasă de alte aspecte ale muzicii grupului Phoenix.

Dar, să vă dezvăluim și motivele acestor gânduri despre Phoenix. Este vorba despre reeditarea albumului **Cantafabule**, sub egida **Genius** (o nouă casă de discuri...), în versiune CD și caseta audio. Ne-am bucurat pentru generațiile care nu au avut ocazia să asculte vechiul Phoenix *live* sau în versiune LP. Ne-am bucurat pentru suportul modern (CD) și pentru faptul că la lansarea de la magazinul MUZICA s-a aflat liderul formației, Nicu Covaci. În schimb, nu ne-am bucurat văzînd că poza de pe coperta sa nu se suprapune întrutotul pieselor incluse pe album, înregistrate cu mulți ani în urmă și doar remasterizate acum. Florian Pittiș și Mircea Baniciu s-au lăsat rugați pînă au acceptat să urce pe scările unde a avut loc lansarea cu public. Din păcate, cred că ei aveau dreptate.

Dar să nu uităm că toate trec, iar muzica rămîne. Iar **Cantafabule** cu Phoenix în versiune CD este o achiziție pe care și-ar dori-o orice admirator al grupului. Iar peste timp, acest album poate deveni o măturie a ceea ce a însemnat muzica grupului Phoenix pentru multe generații.

■ Oltea Șerban-Pârâu

Unplugged Romania

Adică o nouă inițiativă interesantă a celor de la East & Art. Interesantă și la modă, căci peste tot unplugged-ul a devenit o modă. Albumul de față a oferit unor trupe ca Voltaj, Cargo, Antract și Aquila posibilitatea de a se alinia la curentul unplugged, și toate au făcut-o cu succes. M-au bucurat în egală măsură variante „reci” de la vechile „Nori de hîrtie” și „Lumina” ale Voltajului, iar vocea lui Tavi Colen are, așa cum au remarcat mai mulți cunoscuți de-ai mei, ceva curat și puștesc în ea. Mi-au plăcut mult de tot „Batacanda” și „Clasa muncitoare” a celor de la Crago,

unde vocile lui Ovidiu Kempes Ioncu și Adrian Igrășan se îmbină într-un mod fericit. De la Antract mi-a plăcut mai mult piesa de pe fața A, „Unde începe singurătatea mea”. Despre Aquila pot spune că au evoluat simțitor. Textele sînt chiar bunicile, iar vocea lui Leo Gherasim (apropo, felicitări pentru copertă!) mi se pare cu totul specială. O revelație: **Adi Manolovici Group**, (Adi Manolovici, Ioana Dinu, Leo Gherasim, Radu Drăgănescu) cu piesa „Înger și demon”, care mi s-a părut extrem de bună. O nedumerire: prezența lui Ștefan Bănică jr. pe acest album! Iar despre piesa lui, vorba lui frate-meu, e de ajuns să cunoști câteva clișee din rock'n'roll ca să compui

încă vreo cîteva sute de „Cristina”! Și, în final, o nemulțumire: multe greșeli pe copertă! Altfel, toate bune. So long, unplugged!

■ Ana Călin

PARAZIȚII

„Nimic normal”

Mărturisesc că n-am fost niciodată un fan înrăit al muzicii rap. Cu toate astea, însă, am ascultat cu o plăcere nedisimulată albumul „Paraziților” (Digital Records). De ce? Pentru că, fără a utiliza un limbaj elevat, (sau măcar decent ba din contră, (albumul e înșesat de cuvinte total neortodoxe) cei trei paraziți atacă rînd pe rînd, tot ceea ce nu e normal, dacă vrei, în societatea noastră: prostia, mizeria, indolența. Și o fac la modul aplicat, referindu-se pe larg la gropile și mizeria

Bucureștiiului („Dă, Doamne, apă să spăl orașul!”), corupția parlamentarilor („De ziua lor, de ziua lor, un porc gras din abator!”) fără să uite să ne atragă atenția că „stilul nostru enervează proștii” și că „încercăm să dăm peste gura celor care aberează”.

Pentru un album de versificație ritmată, cum este „Nimic normal”, cred că era mai bine ca fiecare dintre cei trei componenți ai trupei să aibă cel puțin o dicție perfectă, lucru care lasă de dorit la cel puțin unul dintre ei, mare petic.

Să fim bine înțeleși, nu pot numi „Nimic normal” un album muzical, în adevăratul sens al cuvîntului. Mesajele transmise de „Paraziți” sînt însă extrem de actuale, fie că sînt sau nu însoțite de muzică. În cazul acestui album nu sînt. Poate data viitoare...

■ Ana Călin

4 CLASS(e) pe propriile 8 picioare

Cei patru de la Class ar fi ieșit pe primul loc la categoria „newcomers” pop și printre primii trei la „artiști hip-hop, dance, rap, rave” în clasamentul de sfârșit de an, dacă luăm în seamă scrisorile primite pînă acum.

Din martie anul acesta, trupa s-a eliberat de contractul cu Titus Munteanu, părintele Școlii Vedetelor. Indiscutabil, cei patru studenți s-au impus atenției marelui public grație TVR și emisiunilor lunare difuzate acolo. Acum pot filma pentru oricare televiziune, (ceea ce n-au avut voie să facă pînă acum) pot participa la orice spectacol.

Cele două Mihaele sînt în sesiune acum, fiind studente la Conservator, (Pedagogie) în primul an. Florin (rapperul) este la aceeași facultate, dar în anul doi, (pe care-l bisează cu mare mîndrie) iar Viăduț e în anul trei la Cibernetică.

Și-au revenit cu greu după șocul „Eurovision '96”, pentru că ei chiar au crezut în steaua și muza lor. Dezamăgirea după jurizarea blătuită a fost mare, iar

colegii le-au sugerat c-ar fi mai bine să emigreze în Canada. Unii meseriași vechi le-au spus că nu-i normal să aspire la un premiu, cînd sînt atît de tineri. Ei, vezi Doamne, au așteptat 20 de ani și tot degeaba. După „eșecul” din 8 martie n-au mai cîntat vreo trei săptămîni! Părea lor despre melodia lui C. Fugaru n-are rost s-o mai expun.

NU NUMAI LA TVR.

Cu Școala Vedetelor, Class a circuitat prin țară: Arad, Timișoara, Craiova, Sibiu, Rîmnicu Vilcea, Tg. Mureș ș.a. Peste tot primirea a fost extraordinară. Mult mai bună decît la București! Class a mai cîntat (și dansat) în deschiderea

unor concerte susținute de Mircea Rusu la Buzău și Tirgoviște. Pe 23 mai vor fi la Tg. Mureș, pe 24 la Sighișoara, pe 25 la Oravița, pe 27 la Constanța. Cea mai plăcută amintire a fetelor este legată de o sală din Buzău, plină ochi cu militari. Oștirea română a dansat pe rupe, a chiuit, s-a bucurat.

CE CÎNTĂ CLASS?

După ceva timp, și-au conturat stilul și vor să-i rămînă fideli. „E un fel de break-beat-jungle pe un suport melodios”. The Prodigy rămîn „tăticii”, lor dar trag cu urechea și la Massive Attack sau Portishead.

INTENȚII:

Au depus materialul pentru „Cerbul de Aur '96”, deși de astă dată sînt mai reținuți la capitolul speranțe. S-ar bucura de un recital în deschidere pentru La Bouche, dacă nu se poate invers!

Și-ar dori un circuit al discotecilor de pe litoral, vor să-și cumpere (nu din banii părinților) stroboscoape, un sampler ca lumea, microfoane cu cască, intenționează să mărească echipa cu doi dansatori de culoare profesioniști adevărați.

CONCLUZII:

Nu ne rămîne decît să așteptăm albumul de debut care practic este gata, cu mixajele efectuate în studioul Sfinx Experience, și să-i urmărim pe acești tineri talentați cum se descurcă pe propriile picioare!

A. P.

SWING MUSIC

Adresa: World Trade Center, bd. Expoziției nr. 2, București.
Telefon/fax: 312.93.97.

Orar: deschis zilnic (inclusiv duminica) între 10,00-20,00.

Avantaje: numai CD-uri originale pentru toate gusturile!

La 30.000 lei găsiți culegeri cu Alice Cooper, REM, Prince, Nirvana, Metallica. Puteți achiziționa cu 125.000 lei CD-uri triple cu succese disco, country și rock'n'roll. Amatorii de jazz și blues pot avea parte de John Lee Hooker, Louis Armstrong, Ella Fitzgerald, Charlie Parker sau Duke Ellington. Noutățile 1995/96 nu lipsesc. Amintim la întîmplare nume ca Sting, Queen, Ace Of Base, Pavarotti & Friends.

FOOL'S GARDEN

„De trei ani ne tot sună băieții de la Fool's Garden, doar-doar i-om lăsa și pe ei să dea o cîntare la Casa Tineretului. Acum patru luni ne-am zis, hai, dom'le, să le dăm și lor o șansă, iar acum a trebuit să închiriem în mare grabă, pentru ei, o sală de concert de zece ori mai mare,” povestește agentul cultural al Casei Tineretului din Wernau, Germania.

Chiar dacă n-a fost singurul luat prin surprindere de succesul neașteptat al noii trupe ne-britanice de pop britanic, el se numără printre primii care au auzit de Fool's Garden. Inșă, de cînd singleul „Lemon Tree” și albumul „Dish Of The Day” se află pe

locul 1, respectiv 2 al topurilor germane, totul a luat o nouă întorsătură: în cîteva săptămîni, singleul va fi lansat în alte 15 țări, iar în iunie și iulie, noii-veniți vor cînta în deschiderea tuturor concertelor ce alcătuiesc turneul estival al trupei Pur.

La un concert Fool's Garden programat pentru ora 20, sala este asaltată de fani începînd cu ora 15. Toată lumea, acum, îi cunoaște și îi recunoaște pe cei cinci muzicieni, dar ei se încăpățînează să rămînă absolut normali și fără urmă de aere de staruri. Peter Freudenthaler (33 de ani, vocal), Volker Hinkel (30, chitară), Ralf Wochele (28, baterie), Roland Röhl

(25, clape) și Thomas Manglod (30, bas) îi întîmpină pe cei 700 de fani cu multă naturaleză și sinceritate: „Bună seara, drăguț din partea voastră că ați venit. Sîntem de-a dreptul copleșiți. Știți, acum patru luni, la unul din concerte, am avut fix zece spectatori plători, așa că, înțelegeți, e ceva foarte nou și pentru noi”.

Cel de-al doilea single Fool's Garden, intitulat „Wild Days”, a apărut în Germania pe 29 aprilie, însoțit de un videoclip trîsnit, filmat în studiourile „DoRo” din Viena (unde, de-a lungul timpului, au lucrat și nume mari ca Rolling Stones sau Queen). Dacă recepționați VIVA, pîndiți videoclipul: schimbă băieții ăștia la peruci, în speranța de a-i imita cînd pe Jackson 5, cînd pe Beatles (pe care, de altfel, îi idolatrizează), de mai mare hazul!

■ M.B.

TANDREȚE ȘI MUZICĂ sau

TOTO CUTUGNO LA BUCUREȘTI

cîteva măsuri mai devreme și interpretului nu i-a convenit deloc. Mini-recitalul său s-a încheiat cu o primă audiență dedicată strînselor relații dintre noi și patria mamă, Italia, și asta pentru că președintele juriului specialiștilor nu era altul decît Franco Nero. Adrian n-a plecat de pe scenă înainte de a ne spune că este mîndru să calce pe acolo pe unde va păși Toto Cutugno (of!, v-am dezvăluit surpriza serii!). A doua prezență muzicală a fost Elena Cârstea, care și-a început recitalul cu „Cinci anotimpuri”, o primă audiență a cuplului Andreea Andrei-Ionel Tudor. La „E ceva ce-mi place”, spectatorilor le-au plăcut și balerinii care au mimat, folosindu-se de obiecte de butaforie, chitara și saxofonul care se auzeau la intro. A treia și ultima melodie din acea seară a fost o dedicație pentru invitații italieni. „A fost un mic voiaj”, cu un background perfect. I-am zărit în sală și pe alți reprezentanți ai scenei românești: Loredana Groza însoțită de Marian Ionescu, Costin Mărculescu, Otilia Miriam Romea. Păcat că, deși a fost anunțat în programul de sală, Daniel Iordăchioaie n-a apărut și nici nu ni s-a spus motivul pentru care n-a făcut-o. După relache am avut în sfîrșit parte de „Il italiano vero” Toto Cutugno. Așteptasem 15 minute și vederea lui cred că a smuls multe

suspine din partea doamnelor prezente în sală. Gentilom, Toto a dedicat românilor prima piesă din recital, pe care a compus-o în urmă cu 20 de ani: L'été indien, mult mai cunoscută aici în versiunea lui Joe Dassin. Menționez că a fost cîntată live, la pian, deoarece Toto a declarat că nu-i place play-back-ul. La un moment dat, pe scenă a apărut grupul de copii Alegretto, cu care Toto s-a înțeles de minune. Copiii îi știau cîntecele și l-au acompaniat perfect. Mai mult, la „Canzone d'amore”, Toto a renunțat la voce în favoarea celor mici. Din păcate și Cutugno a avut parte de un moment jenant: dorind să cînte numai pentru doamne, și-a ales varianta unplugged. Chitara i-a fost adusă de prezentator. A cerut scaun și... pauză. A mimat așezarea pe un scaun și... tot nimic. Cei din culise n-au înțeles nici așa. În sfîrșit a venit scaunul, dar nu și stativul pentru microfon. Au reînceput rugămintele din partea lui Toto și după ce, în final, a avut de toate, a declarat că se simte aproape ca acasă. A intervenit microfonia, drept pentru care superba melodie „Soli” s-a scurtat. Recitalul de aproximativ 35 de minute s-a încheiat cu surpriza copiilor de la Alegretto, care i-au cîntat „Ciobănaș cu trei sute de oi”. Toto, elev silitor, și-a păstrat notițele de la Cercul de Aur '95 și s-a alăturat micuților, dovedind încă o dată că dacă ai copii pe scenă „îți iese” totul. Toto n-a vrut să depășească durata prevăzută în contract, s-a retras cuminte în culise și n-a mai ieșit. Am plecat către casă tînjind la „Serenata” lui Toto și la ceea ce a zis el că ar merita doamnele. Din cînd în cînd. Tandrețe și MUZICĂ.

■ Raluca Brașoveanu

P.S. Cam așa arăta Toto Cutugno în viziunea colegilor: Tineretul liber: „revelația serii”; România liberă: „latin, fermecător”; Cronica română susține că a avut un interviu în exclusivitate. Astfel am aflat că Toto nu știa că va apărea pe scenă înconjurat de copii și că una dintre cele mai bune prietene ale artistului este Ramona Bădescu. Din Ziua am aflat că Toto a cîntat la nunta Nadiei. În Adevărul, autoarea articolului scrie că Toto a refuzat să cînte cu Elena Cîrstea, preferînd grupul de copii Alegretto.

Franco Nero

Sîmbătă 27 aprilie de la ora 19,15, (cu un sfert de oră mai tîrziu decît ora anunțată) Sala Palatului a găzduit concursul Top Model Romania '96 în fața a circa 2.000 de spectatori plători de bilete cu preț între 20 și 35 de mii de lei. Despre partea cu top modelele și felul cum au fost alese și premiate nu vorbim pentru că nu este domeniul nostru. Cu siguranță ați urmărit la televizor și ați citit în ziare: Terenul fiind muzica, primul jucător care a evoluat, la propriu și la figurat pe scena Sălii Palatului, a fost Adrian Enache. Prezentatorii ne-au anunțat că vom urmări „un recital tonic și rafinat al sex-simbolului muzicii pop din România.” Folosindu-se de play-back dublat, Adrian a început prin a ne spune că nu-i place „Vitrina cu minciuni”. Poate spectatorii (inclusiv

subsemnata) ar fi putut fi mai atenți la piesă dacă prin sală n-ar fi defilat, tocmai atunci, o tînră domnișoară cu o superbă rochie mini cu bretele. Culoarea fiind deschisă și caldă nu m-am putut opri să întreb dacă nu cumva juna circula în cămășuța de noapte. Revenons... la Adrian Enache, care la melodia „Dacă așa fi” a pățit și un mic necaz. Cei din regie au dat drumul benzii cu

Interviurile lor

Gene Simmons (Kiss)

Care-l primul lucru pe care-l faci când te trezești?

Mă uit în oglindă și mă salut în mai multe limbi. Uneori mă recunosc, alteori am impresia că salut un străin!

Care a fost primul și ultimul album pe care ți l-ai cumpărat?

Primul a fost „Meet The Beatles”, iar ultimul „Anthology I”, tot al Beatlesilor. Timpul te dumirește cel mai bine, asupra unor lucruri.

Care a fost primul și ultimul concert pe care l-ai văzut?

Primul a fost Paul Butterfield Blues Band. Ultimul a fost un concert cu Henry Rollins.

Care-i cel mai prețios lucru pe care-l posezi?

Eu însumi sint cel mai prețios lucru

pe care-l posed. Atâta timp cât mă am pe mine, totul e posibil. Fără mine n-ar merge nimic.

Cu cine te-ai culcat ultima oară?

Ha! Știu și eu ceva ce voi nu știți!

Ce crezi despre Rolling Stones?

Dărîmă toate barierele, ca întotdeauna. Nu criticii sau cei care se străduiesc să inventeze noi mode au importanță. Important e ceea ce vor oamenii cu adevărat. Și, Stones-i le-au dat întotdeauna ce-au vrut.

Cine crezi că ar putea juca rolul tău într-un film?

Rutger Hauer.

Spune cinci cuvinte care te caracterizează!

Vreau totul. Și acum, imediat!

Care e jocul tău preferat?

Jocul de-a șoarecele și pisica, pe care-l joacă femeile și bărbații. Ea spune nu, dar asta-nseamnă de fapt da. El spune da, dar vrea să spună nu. Ea vrea să fie vinată de el, avînd intenția clară de a se lăsa prinsă. El este tot mai interesat, dacă ea nu se lasă prinsă ușor... ca șoarecele cu pisica!

Ce lei cu tine întotdeauna când pleci de-acasă?

Pe mine.

Ce mașină conduci?

Un Range Rover.

Cu ce om, cu care nu te-ai întîlnit niciodată, ai vrea acum să-ți petreci o seară?

Cu Isus. M-aș întreține cu plăcere cu el, așa, ca de la evreu la evreu!

Care a fost cel mai senzual moment din viața ta?

**Prima oară:
Dar cel mai penibil moment?**

Tot atunci.

Dai un concert și, după prima piesă, publicul începe să plece din sală. Ce faci?

Mă opresc.

Cum o scoți la capăt cînd ești beat?

Serios, n-am fost niciodată beat. Nu mi-a plăcut și nu-mi va plăcea alcoolul.

Ce muzică ai vrea să ți se cînte la înmormîntare?

Niciuna. Nu vreau pe nimeni la înmormîntarea mea.

Dacă ai fi la putere, ce-ai schimba mai întîi?

Aș instaura o împărțire globală: bogații să plătească mai mult, săracii mai puțin, dar același procent pentru ambele categorii.

La ce n-ai face reclamă niciodată?

La țigări.

Numește trei lucruri fără de care n-ai putea trăi!

Mîncare/apă, muzică și camaraderie.

după „O”

■ Carmen Vioareanu

JEAN-MICHEL JARRE The China Concerts, 1981

Comunismul a fost un sistem închis, care și-a dezvoltat o viață paralelă cu tot ce însemna scară de valori. Culmea s-a atins în țările asiatice, predispușe natural autarhismului. Dacă Japonia ar fi căzut în mîna rușilor, acolo s-ar fi văzut raiul comunist! Deschiderea operată în China după moartea lui Mao pare stranie și inexplicabilă. Nu este. În fapt, viața adevărată se dezvoltă și sub apăsarea unei plăci de beton. Mergînd în China, Jean-Michel Jarre nu face decît să evedențieze, prin contrast, puținele organisme vii, lipsite încă de clorofilă. Dincolo de muzica în sine și dincolo de concertele propriu zise, pe ecran se perindă o umanitate copleșitoare, cu

Video caseta muzicală

mitologia și faptele ei de eroism, cu scene obișnuite ale orașelor aglomerate, cu inserțiile de reclame ca o incitare la normalitate și cu un tineret viermuind în piețe, ca o prefigurare la Tienanmen '89.

NAPALM DEATH Live Corruption, 1990

Anul trecut, într-un articol exhaustiv, Gabi Gomboș a tradus cele mai exacte adjective scrise despre trupa asta. N-aș putea adăuga, în plus, decît că — fără să am aderentă deosebită la genul

metalifer forjat de „hooligans” — am fost plesnit la creier și sînt obligat să dau notă maximă realizării video „direzionate” de Steve Payne (mult mai bun ca un Wayne Isham, la care apelau toți megadeții într-o epocă deja ruginită). Și o amintire: acum vreo cinci ani, Nicu „Macha” Pătrașcu, din gașca Tectonic(ă), a plătit pe-o copie-pirat poloneză a casetei cam de două ori mai mult decît îi offerea Pittiș pe originalul englez al zeppelinianului **The Song**... Evident, după ce a văzut de ce sînt în stare napalmizii, Macha s-a lăsat de meserie. (Protocronic și atlet, cum îl știm, Gomboș aruncase bețele hăt... ceva mai înainte!)

GARY MOORE Live Blues, 1993

Prea vehement ca să-l savorezi în intimitate, prea languros ca să îl crezi sincer, prea vivace ca să nu-l suspectezi de nostalgia perioadei sale metaliste, Gary Moore cade perfect în cluburile mici, cu spectatori puțini, dar „magnetizați” — de blues și de... bottle! Copt într-un astfel de club londonez, în decembrie 1993, în suc și sos specific, bluesul lui Gary Moore n-are multe zile de trăit: hămesii incurabili îl înghit pe nemestecate! Și ca să nu se îneco, fiecare soarbe din cite un pahar înalt, cine știe ce lichid...

■ M.V. Pop

BUCUREȘTI 96,1 FM	BAIA MARE 88,5 FM	CONSTANȚA 91,1 FM
CLUJ 89,8 FM	TÂRGU MUREȘ 90,2 FM	IAȘI 91,9 FM
PLOIEȘTI 92,8 FM		SIBIU 91,8 FM

PRIETENUL PUBLIC NUMĂRUL UNU

RADIO CONTACT ROMANIA S.A.
Splaiul Independenței nr. 202 A,
Sector 6, București
Tel: (40-1) 223 33 40
Fax: (40-1) 312 53 46

Regie publicitară: IP BUCUREȘTI
Str. Mihai eminescu nr. 44-48, ap.2,
Sector 1, București
Tel/Fax: (40-1) 211 11 92
Tel: (40-1) 211 11 60

Ecouri de la

GALĂ

**DE LA DELFINAȘI
ADUNATE...**

Pot să spun că a fost o gală reușită, deoarece sala a fost plină ochi, cererea de bilete a depășit oferta, iar noi am reușit să aducem mai mulți artiști străini decât anul trecut.

Evoluția lor a fost, de asemenea, foarte bună. Au fost extrem de surprinși de publicul pe care l-au întâlnit aici. Singura lor nemulțumire a fost că, în prima seară, nu au avut apă caldă la hotel. În rest, au fost deosebit de încântați de primire. Pentru noi a fost destul de obositor, pentru că un astfel de spectacol impune o anumită rigoare și punctualitate, în ceea ce privește programul de desfășurare. Dar a fost frumos. Pe de altă parte, cei prezenți au putut asista la prima apariție în public a Direcției 5, cu noul vocal (Răzvan Fodor) și noul basist (Mircea Preda). Pe scurt, a fost o gală bună, așa cum ne-am dorit în fiecare an.

■ **Giuseppe Rossi**

Administrator-Delegat „TILT & PARTNERS”

André Ateka

Sinceră să fiu, cu toate că știu cât de mult ne iubesc ascultătorii (sfînta modestie să trăiască), nu-mi imaginam că biletele la Gala Radio CONTACT din acest an, se vor epuiza cu două zile înainte de spectacol.

Așa a fost să fie, iar Polivalenta arhiplină. Oricum, pregăteam această Gală încă de anul trecut și am fi vrut să fim foarte exacti și să avem spectacolul chiar atunci, în preziua aniversării a 6 ani de emisie Radio Contact în România, mai precis în noaptea de 24/25 februarie, dar n-am avut sala... Am vrut apoi să amînăm doar cu puțin, dar ne suprapuneam cu transmisia TVR în direct a Festivalului de la San Remo... Și uite-așa, din amînare-n amînare — pîn'la ziua cea mare...

Care a fost, de fapt, o noapte întreagă... Ca și anul trecut, dar, din punctul nostru de vedere, al oamenilor din umbra și din spatele scenei, a fost mult mai lungă și mai obositoare decât Gala Radio Contact '95.

În primul rînd, spre deosebire de anul trecut, am avut invitate 3 grupuri străine. Aceștia trebuie luați de la aeroport, duși la sală, la sound check, duși apoi la hotel, cazați, hrăniți, întorși la sală, la spectacol, duși înapoi la hotel, a doua zi — însoțiți în turul orașului (punct principal de atracție: Radio Contact) — și, în sfîrșit, a treia zi, duși la aeroport și... „Drum bun! A fost frumos! Pe curînd!”

În al doilea rînd, tot spre deosebire de anul trecut, n-am mai încheiat spectacolul cu film, ci discoteca a ținut chiar pînă în zori... Și nu cred că toată marea aceea de oameni, care au dansat continuu mai bine de 3 ore, își justifică mărimea și elanul doar prin așteptarea „trenului galben fără cai”... La noi însă nu prea mai era „elan” la acea oră, ci un fel de „sfîrșeală” cauzată de stress-ul acumulat în lunile de trimis/primit faxuri, purtat discuții (mai mult sau mai puțin în contradictoriu), de încheiat contracte, de

alergat, de alergat, de alergat... și în cele aproape 20 de ore de când eram la sală... Mereu „în priză”, mereu „conectați” la telefoane, stații sau pagere, mereu cu acel zîmbet pe față de care nu avem cum și, de fapt, nici nu mai vrem să scăpăm...

Cum a fost? Asta nu e o întrebare pentru noi, ci pentru ei, ascultătorii, care cel puțin o dată pe an devin și spectatori... Cum va fi? Rămîne de ascultat și de văzut...

■ Maria Zărnescu

Anul acesta am fost „lipsă” la momentul cel mai greu al Galei Radio Contact, la cele câteva zile de dinaintea ei, pe scurt, la „febra pregătirilor”.

Am sosit la Sala Polivalentă exact în momentul prezentării echipei Radio Contact: pe scenă am pătruns cu greu: veneam direct de la aeroport, n-aveam ecuson, bodyguard-ul era deosebit de vigilent... odată ajunsă pe scenă am descoperit cu emoția spectatorului momentul pregătit de colegii mei Amy (Andreea Mihaela Ionescu), Nutzi (Cristi Nițu) și AN 24 (Alex Niculescu); adaptare după „Gangsta's Paradise” — avînd la refren „Vrei un lucru adevărat ascultă Radio Contact”!!!

Nu cred că poate exista o bucurie mai mare pentru un redactor decît aceea de a vedea cîteva mii de ascultători-spectatori cîntînd pentru radioul lor preferat...

Interviurile cu invitații străini sînt deja „specialitatea mea”. Anul acesta am avut bucuria de a împărtăși această plăcere cu colegul meu Valentin Popa Scurtu; ca de fiecare dată, după astfel de interviuri, îmi reîntăresc convingerea că adevărații artiști, talentele înnăscute sînt oamenii cei mai modești!

Momentul interviurilor nu este ușor, dar artiștii își apropie publicul, eu îmi cîștig pîinea și ceea ce este în final important: ascultătorul este mulțumit!

■ Raluca Moianu

PARADISO

Consider că această gală a fost o reușită totală, atîta timp cît sala a fost arhiplină, iar afară erau peste 1000 de tineri care doreau să vadă spectacolul. Artiștii străini au dat dovadă de o mare modestie: **Daddy K** a fost cît se poate de prietenos, fetele de la **Paradisio** de asemenea, iar **The Unity Mixers** nici măcar nu au ținut să fie tratați ca niște producători, ceea ce... de altfel, și sînt. Nu am simțit aere de vedetă din partea niciunui dintre invitații străini. S-au mulțumit cu apa minerală pe care au avut-o în cabine și nu au emis nici o pretenție în plus.

Pentru echipa Radio CONTACT, a fost o noapte destul de oșuitoare, dar am fost cu toții bucuroși de bunul mers al spectacolului.

■ Roxana Niculescu-Costei

A fost o gală pentru care ne-am zbatut foarte mult și care nu putea să iasă decît foarte bine. M-am bucurat să văd o sală neîncăpătoare, în care 8.000 de tineri au dansat, au cîntat și s-au bucurat să poată lua parte la Gala Radio CONTACT. Adevărul este că au beneficiat de un spectacol foarte bun. Cît despre comportamentul artiștilor străini, numai cuvinte de laudă. Fiți siguri că anul viitor va fi și mai frumos.

■ Radu Bîrsan

DADDY K

DIRECȚIA 5

DEVON NIKO

Luni, 22 aprilie, a avut loc la Café Cinema (Studio Martin) lansarea celui de-al doilea CD al canadianului Devon Niko, cel care a obținut anul trecut, la „Cerbul de Aur”, premiul I la secțiunea debut discografic — CD și Marele Premiu — la modul neoficial — din partea publicului feminin spectator și telespectator.

Sosit în țară încă de joi, Devon a făcut o serie de emisiuni la radio și a susținut două recitaluri la Café Cinema și la discoteca Music Factory. Scopul principal al venirii sale în România, însă, îl constituia participarea la o nouă emisiune realizată de Televiziunea Română și care va fi în curând lansată pe micile ecrane, Karaoke Show. Cu ocazia filmărilor pentru acest show, — am putut afla la conferința de presă care a precedat lansarea de disc — Devon a și improvizat un duet cu Loredana Groza, pe piesa lui Marian Ionescu, „Lisabona” („When Lights Go Down”, în varianta engleză). Această experiență a ineditului duet româno-canadian s-a repetat și în recitalul de la Music Factory, moment în care Devon și managerul lui, Michael Nicodemo, au hotărât că era o idee prea bună pentru a o lăsa să se piardă, așa încât duetul trebuie să apară cât mai curând pe disc. Cu excepția unei microfoni de proporții și a întrebării, care a provocat destulă ilaritate, dacă părinții lui Devon Niko sînt români, („Ce e caraghios este că și în Rusia mi s-a pus aceeași întrebare: <Părinții tăi sînt români?>

— Nu, sînt de origine franco-italiană, așa fi vrut să fiu român acum, așa fi putut

„Am nevoie să știu că sînt iubit!”

să vorbesc cu voi românește”) conferința de presă a

decurs fără incidente. Despre compact discul

„Solitude” am aflat că s-a născut pe parcursul a șase luni de zile,

sau mai degrabă de nopți, pentru că Devon preferă să lucreze noaptea, cînd

are mai multă inspirație. Majoritatea pieselor au fost compuse și produse de el, în

colaborare cu doi buni prieteni și muzicieni talentați, Serge Coté și Andres del Castillo. După România,

urmează două turnee în Malaezia și Hong Kong, pentru promoția acestui al doilea album.

În încheierea conferinței, Devon a ținut să-i roage pe toți ziarștii prezenți să transmită publicului român dorința

lui impetuoasă de a primi scrisori, ba chiar a insistat să ne dicteze adresa lui. De asta nu prea era nevoie, să zicem, pentru că la fel de

simplic ar fi fost să recomande tuturor să citească numărul trecut din Vox Pop Rock, unde adresa însoțea aceeași rugăminte. Ce să facem, noi

încercăm să ne abținem de a o lua tot timpul înaintea tuturor celorlalți, dar pur și simplu nu reușim să nu fim primii...!

În continuare, s-a trecut la discuțiile între ochi — sau între patru ochi și ceva reflectoare, în cazul interviurilor televizate. Noi n-am avut reflectoare, n-am avut nici măcar un bec, pentru că toată lumea cruța cu îndrăjire sursele de lumină, drept pentru care interviul s-a desfășurat într-o atmosferă aproape mistică. Acum n-aș ști să vă spun dacă asta l-a intimidat pe Devon sau dacă nu cumva, în ciuda multelor turnee întreprinse pînă acum, el a rămas un timid, care mai mult gesticulează, mimează și exclamă, decît vorbește și un tip atît de politicos, încît consideră permanent că tot ce are ziaristul de întrebare este mult mai important decît ce are el de răspuns. Cert e că abia pe la sfîrșitul conversației noastre căpătase încrederea de a răspunde mai în detaliu. Dar, evident, mai bine mai tirziu...:

— **Primul lucru pe care aș vrea să-l știu este care este poziția ta în ierarhia artiștilor canadieni — ești celebru în Canada sau publicul abia începe să te cunoască?**

Cu al doilea album a început să-mi crească popularitatea, mai ales la postul de radio. E un proces treptat, știi, cu fiecare album cîștigi cîte puțin — eu aș zice că publicul nu mă prea cunoaște încă.

— **Ce a însemnat participarea ta la „Cerbul de Aur”?**

Eu particip la multe festivaluri, dar nu pentru ideea de competiție, fiindcă nu îmi place. Cei mai mulți artiști se duc la asemenea festivaluri numai cu gîndul de a cîștiga. Eu, nu. Eu m-am dus pentru că mi s-a spus de către casa de discuri să o fac, că e un festival bun, blablabla... și m-am dus. Dar eu știam că eu cînt de aici (duce mîna la inimă) și că așa, nu pot cîștiga.

— **Dar publicul a simțit că tu cînti din inimă...**

Daaaa... Pentru mine a fost o foarte mare onoare să cîștig, am fost... oh, wow, ... am fost șocat. Am fost foarte fericit că publicul român m-a primit cu atîta căldură.

— **Te așteptai la asta, ai același impact și asupra publicului canadian, sau e chestie de origine latină, căldura asta?**

În Canada e altfel, și de cîte ori vin în Europa sau în Asia îmi dau și mai bine seama de diferență. Cred că e, într-adevăr, o legătură și cu originea asta latină, pentru că diferența se simte și în partea francofonă a Canadei, însă în vest, de unde sînt eu, nu e așa... Asta e:

— **Ai un fan club în Canada?**

Da, este... aceeași adresă... La aceeași adresă, știi?

— **Ce ai zice de un fan club în România? S-ar părea că ai atîția admiratori aici, încît nu e prematur să-ți pun această întrebare.**

O, ar fi minunat, e o idee extraordinară, m-aș simți foarte onorat dacă cineva ar avea inițiativa asta. Știu că am mulți admiratori în România, pentru că după „Cerbul de Aur” am primit atîtea scrisori, că n-am avut unde să le pun. Și ar fi important să existe un fan club, pentru că mie îmi place să primesc scrisori și să răspund la ele, dar n-am întotdeauna timp pentru asta, pentru că petrec atît de mult timp în turnee...

— **Mi se pare interesant că inșiști atît de mult pe ideea cu scrisorile, ai repetat de mai multe ori că vrei să și se scrie... Chiar citești toate scrisorile?**

Da, categoric. Îmi ia ceva timp, dar le citesc. Am nevoie să mi se spună că sînt iubit, vreau să aud asta tot timpul. Niciodată nu las scrisorile pe mîna altcuiva. O fată mi-a scris o dată spunîndu-mi că răspunsul pe care l-i trimiseseam nu fusese scris de mine, ci de o secretară. Asta m-a durut foarte tare, pentru că într-adevăr l-o scrisesem eu, stătusem la calculator și țac-țac, țac-țac... M-a durut foarte tare și nu l-am mai scris niciodată. Repet, mult timp liber nu am nici eu, și cînd nu sînt în turneu, vin acasă și mă odihnesc, citesc scrisori și răspund la ele, și apoi plec din nou. E foarte greu, dar răspund de fiecare dată.

— **Petreci mult timp în**

Canada sau ești mai mult în turneu?

Sînt peste tot. Acum sînt în turneu din noiembrie, deci sînt foarte obosit, dar am tot fost și acasă, sînt într-un du-te-vino permanent. Mi-am luat însă și o lună de vacanță, am fost în Mexic să-l vizitez pe prietenul meu Aureo Baquero (premiul II la secțiunea discografică, „Cerbul de Aur” 1995 - n.r.). am stat acolo cu familia mea, cu Aureo și sora lui Ruth, am vizitat Ciudad de Mexico și a fost minunat. O să mă întorc acolo în octombrie, pentru încă o lună, ca să compun, împreună cu Aureo, piese pentru noul meu album. Îmi place foarte mult muzica lui și am devenit foarte buni prieteni.

— **Îți place muzica latino-americană?**

Da, foarte mult, îmi plac Gypsy Kings, Gloria Estefan, muzica lor plină de pasiune...

— **Ce poți să-mi spui despre ideea ta de a înregistra un disc cu Loredana Groza?**

S-a întîmplat o chestie extraordinară cu noi doi la filmările pentru Karaoke Show — Loredana se afla în public și a început să cînte împreună cu mine, și deodată toată lumea a tăcut, ne ascultau cu toții, a fost ca o vrajă, să știi... Apoi, la Music Factory, cînd am văzut-o, l-am făcut semn, așa, cu mîna: vino, vino, și ea a urcat pe scenă și am început să cîntăm și vraja s-a petrecut din nou. Așa că ne-am zis că ar fi o prostie să ne oprim aici și am decis să înregistrăm un single, „When Lights Go Down”, piesa Direcției 5.

— **La un duet cu Direcția 5 nu te-ai gîndit?**

Ba da, n-ar fi rău, am întîlnit pe unul

dintre membrii trupei aseară, la Music Factory, și am stat de vorbă. M-am simțit foarte onorat că a venit la spectacolul meu. Aveți mulți artiști talentați aici, în România.

— **Atunci, poate în viitor ai să te gîndești la un disc de genul „Devon Niko Sings România”, un întreg album sau un EP în colaborare cu artiști români...**

Știi ce, cred că ar fi o idee minunată, ba chiar ar fi și mai bine dacă aș putea să învăț să cînt în limba voastră, și mai interesant... Da, grozav!

— **Ultima întrebare este una cu tradiție la Vox Pop Rock: care ar fi cele trei lucruri pe care le-ai lua cu tine pe o insulă pustie?**

Aaa, bună întrebare! Aha, deci trei lucruri... Orice? Păi, pe cineva la care țin foarte mult, femeia visurilor mele, apoi toată colecția mea de maimuțe de pluș — știi, acasă am o cameră întreagă plină cu maimuțele de pluș din toată lumea, mici, mari...! Ai văzut că, astăzi, o fată mi-a adus o maimuțică atunci cînd m-a rugat să-i dau autograf? (Da, am văzut. Păi, atunci o să scriu chestia asta în revistă și data viitoare n-o să mai primești scrisori de la fanii români, ci maimuțele de pluș, bine? Devon ride încîntat). Așa, și al treilea lucru... un CD al lui Sade, pentru că eu o ador pe Sade, este cea mai senzuală, mai pasionată și mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată și cîntă cu o pasiune... o, sînt nebun după ea!

■ **Manuela Boatcă**

Cu Touring, la

DEEP PURPLE

Pe 30 martie, turneul mondial de promovare a ultimului album Deep Purple, intitulat **Purpendicular**, a făcut stație în Germania, la Hanau. Firma **TOURING EUROPA BUS** a organizat o excursie la acest concert, pe care a popularizat-o la câteva posturi de radio. Grație unui contract barter între firma sus amintită și Radio XXI, mi-am luat geamantanul și am plecat să-i văd în exercițiul funcțiunii pe Gillan & Co.

JOI 28 MARTIE

Piața Dorobanți — Autocarul firmei Touring este plin ochi. Se face prezență. Lipsește dl. Marian Turtă, de la Vox Pop Rock. Îl abandonăm și se dă semnalul de plecare. Cum drumul durează două zile și o noapte, încep împrietenirile. Sînt 18 oameni care merg la concert. Printre ei, cîștigătorii concursurilor Deep Purple de la Radio XXI și ProFM. Cîștigători, pe bune. Restul, călători spre țările calde. Ne legănăm pe șoselele românești pînă la apariția durerilor de cap și ajungem la concluzia că cei care se ocupă cu starea drumurilor sînt sigur siguri rude cu primarul general al Capitalei. Căci proverbul spune că „ce naște din pisică, asfalt mîncîcă”.

VINERI 29 MARTIE

Dăm ceasurile cu o oră în spate și pătrundem în țara vecină. De aici încolo, drumurile sînt chiar mai netede decît prevede bunul simț. Probleme nu mai apar nici la frontiera slovacă, nici la cea cehă: șpaga funcționează perfect. La ora 14:00 intrăm în vama germană. Aici se stă o oră, căci capitaliștii se pare că n-au auzit de șpagă. Nici nu s-a încercat, că am fi fost și mai suspecți. Și așa eram români. Treceam și de această încercare și rulăm pe Autobahn. Datorită dopurilor de circulație ajungem în punctul terminus, Frankfurt pe Main, cu trei ore mai tîrziu. Jos cu noi din autocar; Occidentul ne face cu ochiul, îl facem și noi lui și ne îndreptăm spre Schneider Pension, unde urma să ne cazăm. Pe drum, un puști de culoarea romului îmi cere o marcă. Îl întreb pe românește cum îl cheamă. „Nelul”, răspunde fără să-și dea seama că se dă de gol. E prea tîrziu, așa că se îndepărtează. Mă mir de ce nu ne dau aștia vize și ne continuăm plimbarea pînă la pension. Stau în cameră cu Sorin Teodorescu, directorul filialei Ploiești, a postului de radio Contact. Deschidem fereastra pentru a admira Frankfurtul, noaptea. Surpriză! Avem priveliște spre strada cu fete. Spectacolul este incredibil. Doar că peștii n-arată deloc ca cei din filme. Mai degrabă a pensionari. În gangurii, toxicomanii — ei și pulberile lor. E clar, sîntem la capitaliști!

SÎMBĂTĂ 30 MARTIE

Înfulecăm micul dejun și mă reped cu colegul de cameră în celebrul tîrg din Frankfurt. De fapt, talioic. Ruși, arabi, italieni și țigani, la tarabe. Ultimii vînd popularul joc numit alba-neagra. Pică nemții în plasă ca muștele. Așa le trebuie. Ne întinim pentru a pleca la concert. Am rămas doar 8. Șapte dintre noi dispăruseră. Căci nu voiau Deep Purple. Nu mă mai întreb de ce nu primim vize și urc în autocar. Hanau, August Scharntner Halle, ora 19:00. În fața sălii, două lungi șiruri de rockeri așteptau să intre. Culmea, nu împingea nimeni, toată lumea stătea cuminte și cu mîinile la spate, să fie controlată de obiecte contondente, camere video etc. Și majoritatea sînt clar amatori de body-building. Nici poliție nu poate fi văzută în preajmă. E oeva în nereglă pe-aici. În fine, intrăm. Fix la ora 20:00, așa cum era anunțat pe afișe, începe concertul. În deschidere, **Panoram**, o trupă ai cărei ultim album se numește „Rats” și pe care dacă-l găsiți pe undeva, nu-i cumpărați, că n-are rost. O gașcă ce se chinuie să cînte ca Halloween, dar nu prea reușește. Publicul nu s-a încălzit decît cu bere. Fix la ora 21:15, așa cum scria pe afiș, intră în scenă **Deep Purple**. Se sting luminile și se cîntă „Fireball”. Mă așteptam să văd un dinozaur înghețat care supraviețuiește pe seama legendei de altădată. Fals! Este o trupă cît se poate de actuală și 100% profesionistă. La chitară, **Steve Morse**, un domn pe care, dacă-l ascundeau în culise, toată lumea ar fi jurat că îl aude pe **Ritchie Blackmore**. La nivelele înalte ale showului nu se poate altfel decît cu omul potrivit la locul potrivit. Șușanele sînt pentru București. Am stat cu pixul în mînă, așteptînd să număr gherlele lui **Ian Gillan**, care la București în 1993 ne-a oferit așa ceva din toate puterile. **Deep Purple** nu este însă Ian Gillan Band, iar Germania nu este România. Am avut surpriza unei prestații vocale fără cusur. Gillan este într-adevăr o legendă!... S-a cîntat de la „Speed King, Woman From Tokio, Black Night, Smoke On The Water” și alte vechi hituri pînă la piesele noului album. O sugestie: „Rosa's Cantina”, un cîntecel cu o partitură de bas devastatoare. În timp ce se cîntă „Black Night”, mă reped la telefon și intru în direct la Radio XXI. Nu aud nimic din ce sînt întrebăat din studio, pentru că atmosfera este efectiv infernală. Isteria a devenit însă generală în timpul soloului domnului cu aspect de bunic sfîtos, care în curînd va împlini 55 de ani. **Jon Lord** a dovedit că este unul dintre cei mai mari claviaturisti ai tuturor timpurilor. A trecut cu cea mai mare naturalețe de la Smoke... la Chopin, rock'n'roll, Mozart, country, Beethoven și, în final, o piesă la care nu mă așteptam să fie inclusă în repertoriul de scenă — „When Blind Man Cries”. Despre sunet nu mai spun nimic. Am plecat ceva mai fericit de la un concert extraordinar, care și-a meritat banii. Doar că a costat 70 de mărci și nu 20.000 lei. S-ar putea să vedem în curînd și la noi prestații de acest nivel. Asta însă presupune eliminarea imaginii de junglă pe care, fără voia noastră, au reușit unii să ne-o creeze. Îi mai avem de eliminat și pe neaveniții din fragiul nostru show-biz. Mai este nevoie de ceva echipamente de sunet performante și nu second-hand-urile folosite azi la noi, lumini de scenă și nu becuri pentru căminul cultural și, în plus, ne mai trebuie cîțiva nemți. Cîțiva, nu mulți!

■ Vadi Ruș

TORI AMOS

I-ar fi fost mai ușor să repete experiența cu *Under The Pink*, profitând de o rețetă a succesului deja descoperită și de o formulă componistică inepuizabilă, întrucât se baza pe atributul feminității și pe certitudinea talentului. Cu toate acestea, începând încă de la vasta simbolică a copertei (și a videoclipului) și pînă la piesele în sine, debordând de un sound încă mai curajos și mai pretențios, *Tori Amos* a ales, în mod clar, să fie interpreta propriei realități și a tuturor emoțiilor aflate la baza ei, direct și nu prin intermediul atmosferei create de albumele anterioare. Nu e chiar atât de ușor precum pare, să faci toate acestea: *Boys For Pele* este o pasăre Phoenix care renaște din cenușa unei relații sentimentale, dintr-o despărțire dureroasă, dar reușește să găsească și alte teme muzicale, care nu vorbesc nici despre inimi frînte, nici despre singurătățile nedorite sau despre inevitabilele nostalgii care se creează de aici. Cu o sensibilitate proprie doar artiștilor excepționali, *Tori Amos* izbutește să extrapoleze dintr-o problemă foarte personală, o serie complexă de idei, evaluări, sugestii. Cum de reușește să-și ducă la bun sfîrșit tentativa de a da un sens conceptului de libertate și să repună în echilibru balanța perspectivei feminine într-o lume sfișiată de contradicții, *Tori* e mai mult decît capabilă să ne explice singură; ea cunoaște în profunzime lumea pe care o descrie în cîntecele ei și nu s-a dat niciodată înapoi în fața recunoașterii propriilor slăbiciuni.

Ce efect a avut exilul tău voluntar în Irlanda asupra noului disc? Atmosfera romantică și melancolică a Irlandei te-a inspirat în vreun fel?

Ideea pentru *Boys For Pele* a fost următoarea: dacă eu sînt o parte a întregului, atunci sînt și un fragment al mediului în care mă găsesc. Altfel, eu, ca parte a întregului, absoorb energiile acestui mediu. Aici în Irlanda nu e nevoie să sapi mai adînc de doi metri, căci numaidecît dai de mituri celtece, de obiecte, care au de povestit despre ce era acum 2000 de ani — despre vechi ritualuri, despre înțelegerea pe care o aveau oamenilor pentru Pămînt, despre amintirea individuală a oamenilor și modul lor de comunicare. Voiam să-mi educ capacitatea de a simți, la rîndul meu, toate astea.

Cum ai reușit să exprimi asta pe noul album?

În primul rînd, m-am bazat pe mult-iubitul meu pian. Cînd simți sunetul pianului în stomac, simți, practic, și lemnul din care este făcut, și îi vezi pe cei care au tăiat copacii din care a fost făcut. Asta am vrut să transmit prin albumul meu.

De asta l-ai înregistrat într-o biserică?

Da. Întregul disc a prins viață într-o bisericuță din Dougany, exact pe coasta de sud a Irlandei. Atmosfera care domnea acolo era de-a dreptul extraordinară.

Deci în timpul înregistrărilor ai fost influențată de atmosfera religioasă?

Categoric. Mesajul discului, însă, este altul: în *Boys For Pele* este vorba de furtul focului interior. Pele este zeul vulcanului de pe muntele Mouna Kea din Hawaii. Discul îi este dedicat lui. Cu toate acestea, este vorba de mine. Eu întotdeauna am furat focul din relațiile mele, am luat lucruri de care aveam nevoie pentru a putea să evoluez. Însă, la capătul unei relații care a durat șapte ani, eram distrusă. Totul s-a prăbușit sub mine, și de aici s-a născut acest disc. Cu ajutorul lui, vreau să-mi regăsesc propriul foc.

Mie toate astea îmi sună foarte clar a autoterapie. Dar relațiile tale cu oamenii de ce fel sînt?

Tot ceea ce facem este, într-un fel, terapeutic. Relațiile mele au fost, în general, foarte consistente — fie că e vorba despre relația mea cu tata, cu frații sau cu profesorii mei, cu prietenii, cu Isus sau cu Mahomed. Înainte de ultima mea relație sentimentală au mai fost altele cîteva, și toate și-au găsit locul pe acest album.

Cîndva ți-ai descris muzica drept o călătorie imaginară cu ajutorul unei doze de lavasca (drog raspîndit în America de Sud — n.r.). *Boys For Pele* este continuarea călătoriei?

Da, deși trebuie să recunosc că aspectul principal al noului disc îl reprezintă intimitatea dintre bărbați și femei, intimitatea dintre masculin și feminin, în fiecare dintre noi. Este vorba despre această controversă și de ceea ce se ivește de aici.

În piesa „Professional Widow” spui la un moment dat: „Just like my daddy selling his baby”. Tatăl tău a fost cel care te-a obligat să alegi această carieră?

Într-o oarecare măsură. Trebuie să avem întotdeauna grijă și să nu ne lăsăm seduși de Putere. Indiferent dacă ești un bun atlet, o personalitate politică marcantă sau un ziarist de top — tot timpul

e în joc Puterea. În loc să încercăm mereu să ne reafirmăm, am face mult mai bine să ne acceptăm poziția reală; e important să știi unde te situezi de fapt. Dacă mă gîndesc puțin la copilăria mea, cînd veneam acasă auzeam întotdeauna întrebarea: „Ai ciștigat?”, în loc de „Te-ai simțit bine?” Nimic din ceea ce făceam nu era vrednic de ajuns. N-am auzit niciodată „te iubesc”, ci numai „te iubesc, dacă...” Mai direct sau mai puțin direct, mesajul acesta era întotdeauna prezent. De aceea am căutat și mai caut încă o relație de egalitate cu un bărbat — ce-o mai fi însemnînd și asta în realitate.

Dacă ai mai înregistra încă o dată albumul, l-ai face tot așa cum a ieșit pînă la urmă?

Așa cum a ieșit, fiecare aspect al lui exprimă exact ceea ce reprezintă. Chiar dacă aș fi schimbat numai puțin, discul ar fi ieșit, automat, cu totul altfel. Nu, eu am vrut albumul exact așa cum este.

Cu mai mult timp în urmă ai înregistrat o versiune pentru pian după „Smells Like Teen Spirit”, a celor de la Nirvana. Cum ți-a venit ideea să preiei această piesă?

Pe atunci eram în Suedia. Am văzut clipul Nirvana la televizor. Piesa sa era încă destul de nouă și făcea valuri. Eu nu mai auzisem niciodată de Nirvana, dar le-am simțit seriozitatea, focul. Și pianul meu mi-a șoptit: „Cîntă asta la mine, exprim-o, fă-o să sune sincer și adu-o într-o formă pe care eu s-o înțeleg”. Așa că am adaptat piesa pentru pianul meu cel vechi, la care s-a cîntat tot ce se poate cînta. Așa am înțeles eu să spun „multumesc” acestei piese.

Stilul tău personal mi s-a părut foarte evident într-una din noile piese. „Father Lucifer”. Vorbește-ne puțin despre ce ai vrut să transmiți prin intermediul ei.

Ca fiică de preot, am crescut cu o mulțime de tabu-uri, cărora abia acum, prin munca mea, încerc să le fac, față. În cîntecul de care vorbești, eu am o conversație cu Lucifer la o ceașcă de ceai. Pe mine mă interesează foarte mult mitologia. Satanismul și toate celelalte nu fac decît să distrugă și să pervertească energia pozitivă a mitologiei. În contextul asta mă refer la puterea pe care o ascunde în el întunericul pur și curat. În acest întuneric am găsit eu, ca femeie, acea parte din mine care a fost redusă la tăcere atîta vreme. Voiam să fiu o femeie inteligentă, respectată, să am aceeași forță ca și bărbații. Voiam să fiu ascultată și să fiu capabilă de a-mi lua propriile hotărîri. Trebuia deci să mă găsesc, să mă schimb, și să aduc tot acest proces la lumina zilei.

Și ce-ai găsit?

Pasiune, pasiune, pasiune.

Care este piesa ta preferată de pe noul disc?

A, nu le poți separa una de alta, este absolut imposibil. În plus, abia am terminat albumul, așa că, momentan, toate cîntecele sînt la fel de importante.

Deci ai avut ceva dureri de cap pînă ai stabilit ordinea pieselor pe disc?

Ba bine că nu! A fost o problemă enormă. Uneori, noaptea auzeam cîntecele în gînd, o dată și încă o dată, și fiecare dintre ele îmi spunea în felul lui: „Hei, iubito, să știi că eu sînt numărul cutare pe disc, și dacă îndrăznești să mă pui după cîntecul celălalt, iese cu scandal”. Nu, serios — cîntecele acestea au o viață proprie extraordinară. Mă vizitează de multă vreme, pentru că știu că eu le ascult. Mă fascinează, le ador. Dar abia acum am fost în stare să transpun în plan muzical mesajul pe care mi-l transmiteau.

Și acum, piesa nr. 18 probabil că nu mai vorbește cu tine?

O, ba da, piesa asta a venit la mine și mi-a spus „Ai încredere în mine, eu închei discul ăsta. Țasta e locul meu, ia sfîrșit!”.

Cum privești acest nou album în ansamblul lui? Este sau nu o continuare a tradiției celor dinainte?

„Little Earthquakes” a fost ca un jurnal intim. În schimb, „Under The Pink” ar trebui mai degrabă privit ca o pictură impresionistă. Albumul cel nou are trăsături din amîndouă — forțe care se întîlesc sau se despart, se întretaie, se regăsesc, pentru ca apoi să se despartă din nou. Albumul ăsta îmi amintește de un vulcan, în ale cărei măruntaie se aude lava fierbînd și forțotind.

Adaptare după „Musik Express Sounds” și „Il Mucchio Selvaggio”.

■ Manuela Boatcă

POLIFONIA

de -VIUREL
6

Mădălina Manole

VOX POP ROCK nr. 4-5/1996

Mădălina Manole

VOX POP ROCK nr. 4-5/1996

